

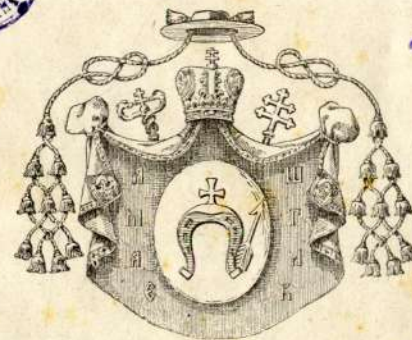
08

Львѣвско-Архієпархіальнѣ
Вѣдомости

Рѣкъ 1901.

~~1073~~

Л Ъ В О В Ъ .

Здѣ печатанъ Ставропільського Інститута пѣдъ управ. О. Данилюва.
1901.

З М Ъ С Т Ъ:

	Стор.
Ч. пор. 1. — Ч. 470. — Буль св. Отця до Священникѣвъ и до народа Архіепархіи по причинѣ ѣи обсаджена	1
Ч. „ 2. — Ч. 415. — Розпоряджене въ справѣ оголошеня народови Енциклики „О Исусѣ Христѣ.“ :	4
Ч. „ 3. — Ч. 25/орд. — Грѣхи власти Ординаріатскѣй задержаній	5
Ч. „ 4. — Ч. 38. — Додаткове пояснене въ справѣ фасіонована доходѣвъ Духовенства до вымѣру податку особнето-доходового	6
Ч. „ 5. — Ч. 1029. — Оголошене реченця къ рукополаганю въ Пресвитеры	6
Ч. „ 6. — ЧЧ. 67, 388, 589, 639. — Оголошеня конкурсовѣ	7
Ч. „ 7. — Ч. 38/орд. — Два важні рѣшеня св. Конгрегаціи Вѣднустѣвъ	9
Ч. „ 8. — Ч. 33/орд. — Въ справѣ розрѣшеня вѣдѣ цензурѣ св. Отцу задержанныхъ	10
Ч. „ 9. — Ч. 34/орд. — Списъ ц. к. Консерваторѣвъ для Галичины на р. 1901	11
Ч. „ 10. — Ч. 128. — Пригадка постановѣ о уживаню марокѣ стемплевыхъ	13
Ч. „ 11. — ЧЧ. 952, 953, 706. — Оголошеня конкурсовѣ	13
Ч. „ 12. — Ч. 100. — О поступованю при вѣнчаняхъ зѣ Швайцарскими подданными	17
Ч. „ 13. — Ч. 1290. — Въ справѣ бережена нагробныхъ памятниківѣ по церквахъ	18
Ч. „ 14. — Ч. 270. — Иструкціа по причинѣ приступленя фонда вдов-сирот. АЕпарх. до чекового обороту ц. к. почтовой касы щадничой въ Вѣдни	20
Ч. „ 15. — Ч. 1820. — Въ дѣлѣ нового св. Мира	22
Ч. „ 16. — Ч. 9404/900. — Оголошене конкурсу на посаду пѣвца церковного въ закладѣ карнѣвъ въ Станиславѣвъ	22
Ч. „ 17. — Ч. 1940. — Ваглядомѣ предплатѣ на АЕпархіяльнѣй Вѣдомости	23

	Стор.
Ч. пор. 18. — ЧЧ. 1532, 1533, 1581, 1691, 1692, 1693, 1694, 1695, 1696, 1785, 1819. — Оголошена конкурсній	23
Ч. " 19. — Ч. 1541. — Енциклика св. Отця о християнській демократії „Graves de communi.“	25
Ч. " 20. — Ч. 109/орд. — О наданню всімъ Священникамъ власти удѣлюваня Благословенія Апостольскаго въ часъ смерти	44
Ч. " 21. — ЧЧ. 2037, 2058. — Оголошена конкурсній	45
Ч. " 22. — Ч. 2402. — Оголошена реченця испиту конкурснаго парохіяльного	49
Ч. " 23. — ЧЧ. 2269, 2361, 1092. — Оголошена конкурсній	50
Ч. " 24. — Ч. 2366. — О оголошенню вел. Ювілею въ АЕпархіи въдъ 1/V до 31/X сего року	53
Ч. " 25. — Ч. 2763. — Въ справѣ ренумерації за Литургій фонда рел. наданій въ д. 1/1 1901.	68
Ч. " 26. — Ч. 2820. — Вбаване до зложена належитости за Шематизмъ	68
Ч. " 27. — ЧЧ. 2522, 2523, 2631. — Оголошена конкурсній	68
Ч. " 28. — Ч. 3126. — Пригадує ся розпоряджене щорѣчныхъ моленій въ вѣдпуштахъ передъ Сошествіємъ св. Духа	71
Ч. " 29. — Ч. 2809/1. — Додатокъ въглядомъ способу правленя 2. св. Литургій одного дня	71
Ч. " 30. — Ч. 2809/2. — Точки, котрѣ Веч. Настоятель дек. мають наводити при предкладанню прошенъ о продовженя власти bīpandī	72
Ч. " 31. — Ч. 2988/1. — Закажує ся Вѣрнимъ „Листъ Божій“ и инші того рода письма забобонній	72
Ч. " 32. — Ч. 2988/2. — Закажує ся куповане образвѣвъ Святыхъ и иншихъ святыхъ рѣчей у жидвѣвъ	73
Ч. " 33. — Ч. 3017. — Поученя В. ц. к. Министерства скарбу о фасіонованню доходу священниквѣвъ въ цѣли вымѣреня податку особисто-доходоваго	73
Ч. " 34. — ЧЧ. 2758, 3044, 2925. — Оголошена конкурсній	77
Ч. " 35. — Ч. 3512. — Розпоряджає ся набоженство въ часъ Ювілея	79
Ч. " 36. — Ч. 3136. — О вѣдпуштахъ на набоженство въ мѣсяцяхъ Маю и Червни наданыхъ	80
Ч. " 37. — Ч. 3318. — О змѣнѣв зарядженъ въглядомъ процесій ювілейныхъ	81
Ч. " 38. — Ч. 3397. — Въглядомъ картъ вписовыхъ до брагтвѣвъ найсв. Тайнъ и твердості	82
Ч. " 39. — Ч. 3636. — О установленню таксѣв фундаційныхъ богослужень	82
Ч. " 40. — Ч. 3074. — Въ справѣ збирания датковѣвъ на дѣвочій институтъ въ Станиславовѣ	82
Ч. " 41. — Ч. 2375. — Въглядомъ збирания складокъ на церковь въ Раквци	83
Ч. " 42. — Ч. 3703. — Въ справѣ платнѣв приватныхъ сотрудниквѣвъ	83
Ч. " 43. — Ч. 3520. — Въ справѣ выдана повнѣйшого Шематизму	83
Ч. " 44. — Ч. 3403. — О жертвѣв тов. „Ризницявъ Самборѣ“ на фондъ вдов.-сирот.	84
Ч. " 45. — ЧЧ. 3336, 3667, 3597, 3598. — Оголошена конкурсній	84

	Стор.
Ч. пор. 46 — Ч. 4097. — Въглядомъ имматрикуляції неживыхъ уродженыхъ	87
Ч. " 47. — Ч. 3839. — Характеръ конфесійный цвинтаря	88
Ч. " 48. — Ч. 3725. — Въ справѣ метрики Маріи Каляфушь	88
Ч. " 49. — Ч. 4074. — Въглядомъ складки на будову церкви въ Раквци	89
Ч. " 50. — Ч. 1901. — Припоручене дѣлца: „Das Gezetz vom 19. September betreffend die Dotation der katholischen Seelsorge — Geistlichkeit von Benno Fritsch“	90
Ч. " 51. — ЧЧ. 3999, 4102, 4153. — Оголошена конкурсній	90
Ч. " 52. — Ч. 4400. — Даръ Веч. о. И. Гальки на фондъ АЕпарх. свящ. вѣдвѣв и сирѣтвѣв	91
Ч. " 53. — Ч. 4586. — О реченці асигнованя зъ рел. фонду дару зъ ласки для свящ. вѣдвѣв и сирѣтвѣв	92
Ч. " 54. — Ч. 4291. — О грѣхахъ задержаныхъ въ лат. АЕпархіи Львовской	92
Ч. " 55. — Ч. 4933. — Оголошена реченця къ рукополаганню въ Пресвитеры	93
Ч. " 56. — Ч. 4725. — О загальныхъ Зборахъ вѣдпоручниквѣвъ поч. Клира въ справѣ фонда вдов.-сир.	94
Ч. " 57. — Ч. 5147. — Оголошено въ цѣли принятія кандидатвѣвъ стану духовнаго до львовской духов. Семинаріи	95
Ч. " 58. — Ч. 4981. — Оголошено конкурсное на одно опорожене мѣсце зъ фундації бл. п. Кардинала Левццкаго въ дѣвочій институтъ Василіанокъ	96
Ч. " 59. — Ч. 4905, 4906, 5049. — Оголошена конкурсній	97
Ч. " 60. — Ч. 5429. — Въглядомъ щорѣчнаго набоженства для рекрутвѣвъ въ мѣс. вересни	99
Ч. " 61. — Ч. 1072. — Поручає ся книжку „о. І. Боско.“	100
Ч. " 62. — Ч. 5910. — Въ справѣ приватныхъ сотрудниквѣвъ	101
Ч. " 63. — Ч. 5921. — Въ справѣ реколекцій для Духовенства	101
Ч. " 64. — Ч. 5588. — Оголошена реченця испиту конкурснаго парох.	102
Ч. " 65. — Ч. 5545. — О набоженствѣв жовтневѣвѣмъ	102
Ч. " 66. — Оголошена конкурсній	102
Ч. " 67. — Ч. 6061. — Литургія за Соединене восточной Церкви зъ вѣдпуштами	107
Ч. " 68. — Ч. 6148. — Власть розрѣшаня въдъ грѣхвѣв задержаныхъ	108
Ч. " 69. — Ч. 6315. — Благословеніе Апостольске при мисіяхъ въ АЕпархіи на 7. лѣтъ удѣлене	109
Ч. " 70. — Ч. 6611. — Въ справѣ приватныхъ сотрудниквѣвъ	109
Ч. " 71. — Ч. 6540. — Просьба о помѣчъ для погорѣлцѣвъ въ Малновѣ	110
Ч. " 72. — Ч. 6480. — О богослужебныхъ стипендіяхъ зъ фундації бл. п. Григорія Шашкевича	110
Ч. " 73. — Ч. 7050. — Змѣна реченця испиту конкурснаго парох.	111
Ч. " 74. — Ч. 6582, 6583, 6584, 6585, 6856, 6857, 6858. — Оголошена конкурсній	111
Ч. " 75. — Ч. 6572. — О обовязку фасіонованя до вымѣру податку особисто-доход. мануальныхъ стипендіи богослужебныхъ	115

	Стор.
Ч. пор. 76. — Ч. 6974. — О переходѣ Апостолѣвъ и Евангелій зъ р. 1901 на 1902	117
Ч. „ 77. — Ч. 4617/00. — Роопоряджена, въ котрій свята Минен и Тріоди має ся брати полиелей и велике славословіе, и котрыхъ дѣвъ Минен и Тріоди служба має ся брати на св. Литургій	118
Ч. „ 78. — Ч. 7074. — Поручае ся брошурка: Житє и дѣятельнѣсть Папы Льва XIII	121
Ч. „ 79. — Ч. 7198. — Вглядомъ крестѣвъ нового столѣтія зъ вѣдпустами	121
Ч. „ 80. — Ч. 6722. — Оголошена реченця къ рукополаганю въ Пресвитеры	122
Ч. „ 81. — Ч. 6886. — Вбаванє до стягненя всѣхъ залагающихъ датѣвъ до фонда вдов.-сирот.	122
Ч. „ 82. — Ч. 6062. — О власти посвячуваня крестнѣвъ и медалнѣвъ зъ вѣдпустами	123
Ч. „ 83. — Ч. 7452. — О молитвахъ и дѣлахъ вѣдпустовыхъ за покуту прв св. сповѣди задаваныхъ	126
Ч. „ 84. — Ч. 7518. — Формуляръ до подань о продовженє платнѣ для приватного сотрудника	126
Ч. „ 85. — Ч. 7519. — Въ справѣ приватныхъ сотрудниковъ	127
Ч. „ 86. — Ч. 6001. — О увѣльненю сертификатѣвъ податковыхъ и подань о выставленє тыхже вѣдъ належитости стемплевон	127
Ч. „ 87. — ЧЧ. 6999, 7435, 7473, 7554, 7178, 7334. — Оголошена конкурсѣвъ	128
Ч. „ 88. — Ч. 6417. — О властяхъ Ординарієви вѣдъ св. Апост. Престола наданыхъ	131
Ч. „ 89. — Ч. 7612. — Вглядомъ выказѣвъ свѣщ. вѣдѣвъ и сарѣтъ до запо- моги зъ станиславѣвского фонда управнєныхъ	140
Ч. „ 90. — Ч. 7857. — Вбаванє Орд. Комисарѣвъ и Делегатѣвъ до ц. к. окру- жныхъ Радъ шк. до предложєня справозданъ	140
Ч. „ 91. — ЧЧ. 7948, 8001. — Оголошена конкурсѣвъ	141

Львѣвско-Архієпархіяльнѣй

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 20. Лютого.

Ч. I.

Ч. I.

Ч.470. — Булѣ св. Отца до Священнѣвъ и до народа Архієпархіи по поводу теперѣшного еи обсаджєня.

Удѣлюють ся тутъ Письма св. Отца, выданѣ I. до Священнѣвъ и II. до народа сеи Архієпархіи по поводѣ теперѣшного еи обсаджєня. Письмо до народа мають Всч. Парохи въ ближайшу недѣлю або свято вѣрнымъ оголосити.

I.

I.

Leo Episcopus Servus Servorum Dei dilectis filiis Clero Civitatis et diocesis Leopoliensis ritus Graeco-Rutheni salutem et Apostolicam benedictionem. Hodie Nos Venerabilem Fratrem Nostrum **Andream Szeptycki** nuper Episcopum Stanislavopolitanum, in Archiepiscopum Leopoliensis ritus Graeco-Rutheni Electum, a vinculo quo Ecclesiae Stanislavopolitanae tenebatur, de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium consilio et Apostolicae potestatis plenitudine absolventes, Eum ad Metropolitanam Ecclesiam Leopoliensis ritus Graeco-Rutheni, certo tunc expresso modo pastoris solatio destitutam, de simili consilio Apostolica auctoritate transtulimus, ipsumque illi in Archiepiscopum et pastorem praefecimus, curam, regimen et administrationem istius Metropolitanae Ecclesiae Leopoliensis ei in spiritualibus et temporalibus plenarie commit-

Лєвъ єпископъ,

Слуга Слугъ Болихъ, возлюбленымъ сынамъ Духовенствѣу города Львова и Епархіи Львѣвской обряду греко-русского поздоровленє и Апостольскє Благословєніє.

Днєсь Мы Всечестного Брата Нашого **Андрея Шептицкого**, дотеперѣшного Епископа Станиславѣвского, на Архієпископа Львѣвского обряду греко-русского избранного по совѣту зъ Всечестными Братями Нашими Кардиналами святой Римской Церкви и повнотою власти Апостольской розрѣшаючи вѣдъ связи въ якѣй збѣта-
вань зъ Церквою Станиславѣвскою, перенесли по такому же совѣту вла-
стію Апостольскою до Митрополи-
тальной Церкви Львѣвской обряду греко-русского, лишеноя пастырской опѣки извѣстнымъ втойчасѣ выложе-
нымъ способомъ и поставили Ёго надъ нею Архієпископомъ и Пасты-

tendo, prout in Nostris inde confectis litteris plenius continetur. Quocirca Discretioni Vestrae per Apostolica scripta mandamus, quatenus dictum **Andream** Antistitem, tamquam Patrem et Pastorem animarum Vestrarum grato admittentes honore eique obedientiam et reverentiam debitas ac devotas exhibentes, illius salubria monita et mandata humiliter suscipiatis et efficaciter adimplere curetis, alioquin sententiam quam dictus Andreas Antistes rite tulerit in rebelles ratam habebimus et faciemus, auctore Domino, usque ad satisfactionem condignam inviolabiliter observari. Datum Romae apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicae Millesimo nongentesimo Decimo sexto Kalendas Januarii, Pontificatus Nostri anno Vigesimo tertio.

II.

Leo Episcopus Servus Servorum Dei dilectis filiis Populo civitatis et dioecesis Leopoliensis Graeco Rutheni ritus, salutem et Apostolicam benedictionem. Hodie Nos Venerabilem Fratrem nostrum **Andream Szeptycki** nuper Episcopum Stanislavopolitanum in Archiepiscopum Leopoliensem Graeco-Rutheni ritus Electum a vinculo quo Ecclesiae Stanislavopolitanae tenebatur, de Venerabilium Fratrum Nostrorum

ремъ, вручаючи Ёму всецѣло печальность, управлене и завѣдуване тойже Митрополитальной Церкви Львовской въ справахъ духовныхъ и дочасныхъ; якъ то обширнѣйше въ Нашѣмъ по тому поводу выданѣмъ письмѣ высказано. Протогъ приказуемъ Вамъ письмомъ Апостольскимъ, чтобысьте тогожъ Архіерея **Андрея** яко вѣтца и пастыря душъ Вашихъ зъ пріятною почестью приняли, ему принадлежне и преданне послушеньство и почитане заявляли, его спасительный упомнениа и приказы въ покорѣ принимали и успѣшно выповняти старали ся, въ противнѣмъ бо случаю будемъ уважати засудъ, котрый упомянутый Архіерей Андрей належито выдавъ бы на непокоривыхъ, важнымъ и на пѣдставѣ власти вѣдъ Господа Намъ порученои, споводуемъ, чтобы сей засудъ бувъ ажъ до принадлежного удовлетвореня ненарушимо удержанный.

Дано въ Римѣ у св. Петра року вѣдъ Воплощенія Господня тысячь девятьсотного, дня шѣстьнаидцатого до Календъ Януарія (17. Студня), въ роцѣ Понтификату Нашого двадцять третѣмъ.

II.

Левъ епископъ,

Слуга Слугъ Божихъ, возлюбленнымъ сынамъ народови города Львова и Епархіи Львовской обряду греко-русского поздоровлене и Апостольское благословеніе.

Днесъ Мы Всечестного Брата Нашого **Андрея Шептицкого**, дотепрѣшного Епископа Станиславвского, избранного на Архіепископа Львов-

Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium consilio et Apostolicae potestatis plenitudine absolves, Eum ad Metropolitanam Ecclesiam Leopoliensem Graeco-Rutheni ritus, certo tunc expresso modo pastoris solatio destitutam, de simili consilio Apostolica auctoritate transtulimus ipsumque illi in Archiepiscopum et pastorem praefecimus, curam, regimen et administrationem ipsius Metropolitanae Ecclesiae Leopoliensis eidem in spiritualibus et temporalibus plenarie committendo, prout in Nostris inde confectis litteris plenius continetur. Quocirca universitatem Vestram monemus et hortamur attente Vobis per Apostolica scripta mandantes, quatenus dictum **Andream** Antistitem tamquam patrem et pastorem animarum Vestrarum devote suscipientes et debita honorificentia pertractantes, illius monitis et mandatis salubribus humiliter intendatis, ita quod dictus Andreas Antistes in Vobis devotionis filios, et Vos in eo per consequens patrem benevolum invenisse gaudetis. Datum Romae apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicae Millesimo nongentesimo Decimo sexto Kalendas Januarii, Pontificatus Nostri anno Vigesimo tertio.

ского обряду греко-русского по совѣту зъ Всечестными Братями Нашими Святой Римской Церкви Кардиналами и повнотою власти Апостольской розрѣшаючи вѣдъ звязи, въ якѣй вѣстававъ зъ церковю Станиславвскою, по такому же совѣту властію Апостольскою перенесли Ёго до Митрополитальной Церкви Львовской обряду греко-русского, пастырской опѣки знанымъ втойчасъ выложенымъ способомъ лишенои и поставили Тогоже надъ нею Архіепископомъ и Пастыремъ, вручаючи Ёму всецѣло печальность, управлене и завѣдуване тойже Митрополитальной Церкви Львовской въ справахъ духовныхъ и дочасныхъ, якъ то въ Нашѣй по тому поводу выданѣй грамотѣ точнѣйше высказано. Протогъ упоминаемъ Васъ всѣхъ и выразно Вамъ препоручаемъ и Апостольскимъ письмомъ приказуемъ, чтобысьте Вы реченого Архіерея **Андрея** яко своего вѣтца и пастыря душъ Вашихъ зъ преданностию приняли, Ёму принадлежне почитане заявляли и на Ёго спасительный упомнениа и приказы въ покорѣ уважали такъ, чтобы гѣшивъ ся реченый Архіерей Андрей, що найшовъ въ Васъ преданныхъ сынѣвъ, а слѣдовательно и Вы, що найшлисьте въ нѣмъ добротливого вѣтца.

Дано въ Римѣ у св. Петра року вѣдъ Воплощенія Господня тысячь девятьсотного, дня шѣстьнаидцатого до Календъ Януарія (17. Студня), въ роцѣ Понтификату Нашого двадцять третѣмъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львовъ, дня 27. Сѣчня 1901.

Ч. 2.

Ч. 415. — Розпоряджає ся оголошене Енциклики „О Ісусѣ Христѣ Спасителю“ народови.

Всѣхъ Парохіи, котрѣ ще доси не оголосили народови Енциклику Св. Отца „О Ісусѣ Христѣ Спасителю“ (Вѣдомости 1900 Ч. 89. ст. 129.) вzywають ся, щоби товжъ здѣлали въ способъ для народа зрозумѣлий и вѣдповѣдний при проповѣдяхъ въ найблизшихъ недѣляхъ по одержаню сего розпорядженя. Лише въ тыхъ парохіяхъ має ся оголошене тов на пѣвнѣйше вѣдложити, въ котрыхъ теперъ по причинѣ зближающого ся посту преподає ся на проповѣдяхъ наука о Тайнѣ Покаянія и о Найсв. Тайнѣ Евхаристіи.

При оголошеню тоижъ Енциклики належить Вѣрныхъ побудити:

1) Щобы Господа Бога и Спасителя нашего славили и благодарили за тую безмѣрну любовь Его, въ котрѣй Самого Себе для насъ жертвовавъ и неустанно жертвує и за той даръ невыповѣдженый для насъ, котрый намъ удѣливъ въ свѣтлѣ вѣры святой, въ установленю Церкви Своєи, въ вѣднущеню грѣхѣвъ нашихъ и пріймленю насъ за дѣти Божїи и наслѣдники царства Божого въ небѣ.

2) Щобы Господа Бога и Спасителя нашего такъ для безконечной доброты Его въ Собѣ, якъ также для той любви великой, котрою напередъ возлюбивъ насъ, любил и цѣлымъ сердцемъ, цѣлою душею и всѣми силами, и Ему въ цѣломъ житю своимъ офѣрували ся. Но щобы такожъ

3) Неустанно до кѣнца житя Господа Бога о помѣчъ просили, передовѣмъ о тов, щобы до кѣнца житя въ любовѣ и службѣ Господу Богу вытревали, а потому также въ всякихъ иншихъ потребахъ своихъ; такъ якъ по святѣмъ крещенію єсть для всѣхъ насъ неустанна до кѣнца житя молитва рѣчею до спасенія найпотрѣбнѣйшою.

А понеже всѣ заповѣди и вся воля Божя мѣтитъ ся въ двохъ заповѣдяхъ любви: щобы любити Господа Бога цѣлымъ сердцемъ и надъ всею, и ближнього якъ самого себе, протѣ маємъ мы не лишъ за себе молити ся, але такожъ за тыхъ, котрѣ зъ волѣ Божой зъ нами ближе злученї єсть, и за всю Церковь св. Христїанъ, вѣдъ Церкви вѣдлученыхъ, невѣрныхъ и помершихъ всѣхъ.

Въ особенности же належить убѣднати родичѣй и господарѣвъ, щобы для любви Господа Бога и ближнього дбали передовѣмъ о добро найббльше ласки и любви Божой для дѣтїй и слугъ, а имъ черезъ науку вѣры св., стережене ихъ вѣдъ найблизшихъ способностей до грѣха и часту Сповѣдь и Св. Причастіє; памятаючи на тов, що и дѣти и слуги єсть вѣдъ Г. Ісуса Христа возлюбленї и вѣддупленї, за дѣти Божїи и наслѣдники царства Божого прїняті, и вѣдъ Г. Бога опѣцѣ родичѣй и господарѣвъ врученї.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 25. Сѣчня 1901.

Ч. 3.

Ч. 26/орд. — Грѣхи власти Ординаріатской задержанїи.

Митроп. Ординаріатъ оголошує слѣдующїи грѣхи яко власти Своѣй въ Тайнѣ Покаянія задержанїи:

1. Переступлене слюбѣ воздержности або мѣрности въ упоющихъ напояхъ.
2. Побите вѣтца або матери.
3. Добровѣльне чоловікѣубійство.
4. Зѣгнанє плода навѣть безъ наслѣдку.
5. Скотоложство.
6. Кровозмѣшене въ першѣмъ степенї спорѣдненя або посвоєченя.
7. Грѣхъ тѣлесный въ жидами обоєго пола и мамченє у жидѣвъ.
8. Пѣдпаленє будинкѣвъ навѣть коли ножаръ не наступивъ.
9. Сповѣдь передъ священникомъ зъ Римскою Церквою несоединенымъ.

Що до випадкѣвъ Намъ задержаныхъ освѣдчаємо и постановляємо слѣдующе: 1) Хлопцѣ передъ 14. рокомъ житя, и дѣвчата передъ 12. рокомъ житя не пѣдлагають задержаню. 2) Каждый сповѣдникъ въ Архієпархіи апробованый може розрѣшити вѣдъ всѣхъ грѣхѣвъ задержаныхъ окрѣмъ добровѣльного чоловікѣубійства: а) хорыхъ, що мають прїняти святе причастіє, хотѣбы зъ самої побожности; б) женихѣвъ передъ вѣнчанемъ; в) тыхъ, що выбираютъ ся въ далеку подорожъ; г) несвѣдомыхъ задержаня и першїй разъ зъ грѣха задержаного сповѣдающихъ ся, при чѣмъ належить ихъ докладно поучити и напѣмнути; д) тыхъ, що вѣдправляютъ сповѣдь зъ цѣлого житя; е) всѣхъ сповѣдающихъ ся, если вѣдложено розрѣшеня грозить дѣйсно утратою доброї славы; ж) всѣхъ сповѣдающихъ ся въ церквѣ, при котрѣй вѣдбула ся мисїя духовна що найменше черезъ три цѣлї дни, хотѣ зъ трома науками на день, вѣдъ другого дня мисїи почавши ажъ до тыжня по єи закѣнченю.

При тѣмъ примѣчає ся, що якъ взагалѣ лише грѣхи смертнїи єсть задержанїи, такъ и переступлене слюбѣ взглядѣмъ упоющихъ напоѣвъ буде лишъ тогда задержанымъ, если єсть грѣхомъ смертнмъ черезъ велике згѣршене для другихъ, або уиите ажъ до страченя памяти и т. п., а взглядѣмъ слюбѣ воздержности также черезъ постоянное цѣлковите незаховане того слюбѣ (хотѣбы и безъ переступленя мѣрности).

Взглядѣмъ добровѣльного чоловікѣубійства разумѣє ся, що може вправдѣ каждый Сповѣдникъ кающого ся въ разѣ правдивѣи великой и конечной потребы такожъ вѣдъ того грѣха розрѣшити пѣсля науки Моральной (впрѣчѣмъ най не розрѣшає єго зъ самої лише той причины, щобы каущїй ся мѣгъ великоднє Причастіє въ прїписаный часъ прїняти); однакожъ розрѣшене може тогда каущоу ся инѣубожно удѣленнымъ бути, и вѣнѣ муситъ грѣха того ще разъ сповѣдати ся, абы розрѣшене *впрѣстѣ*, властїю вѣдъ Митроп. Ординаріята давою, одержати.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 15. Лютого 1901.

Ч. 4.

Ч. 38. — Додаткове пояснене до розпорядження Митроп. Консисто́ріи зъ дня 18. Студня 1900 — Ч. 4 710 въ справѣ фасіонованія доходѣвъ Духовенства до вымѣру податку особисто-доходового.

Въ розпорядженію Митроп. Консисто́ріи зъ дня 18. Студня 1900 — Ч. 4 710 въ справѣ фасіонованія доходѣвъ Духовенства (АЕпарх. Вѣдомости зъ р. 1900 Ч. XV. пор. ч. 92) подано въ послѣднѣмъ уступѣ на сторонѣ 155, що власти скарбовѣ жадають, абы всѣ Священники подали въ фасію (до вымѣру податку особисто-доходового) такожъ пересѣчну квоту зъ трехъ послѣднихъ лѣтъ дѣйсно побраныхъ доходѣвъ зъ даткѣвъ парохіянъ за дѣйства душпастьрскѣ не пѣдлягаючѣ патентови о правахъ епитрахильныхъ; — щобы однакъ Всч. Духовенство знало, котрѣ дѣйства не пѣдлягають патентови о правахъ епитрахильныхъ, то подае ся тутъ, що патентови о правахъ епитрахильныхъ пѣдлягають слѣдуючѣ дѣйства: 1) заповѣди 2) вѣнчання 3) похороны 4) службы Божѣ поминальнѣ 5) парастасы и 6) водосвятія и благословенія домѣвъ; — всѣ же прочѣ дѣйства душпастьрскѣ не пѣдлягають тому патентови Іосифиньскому.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Львѣвъ, дня 2. Сѣчня 1901.

Ч. 5.

Ч. 1029. — Оголошуе ся реченець къ рукополаганю въ Пресвитеры.

Для рукополаганя въ Пресвитеры вызначае ся реченець на день 5 н. ст. Марта 1901, въ котрѣмъ то дни желаючѣ приняти тую св. Тайну о 8. годниѣ рано въ церквѣ архикафедральной службы Божои выслухати, а по тѣйже въ тутешнѣмъ Митроп. Ординаріатѣ особисто явити ся мають.

Въ цѣли узьскаяя принята до Дому пресвитеріальной обовязанѣ кандидаты стану духовного внести свои поданя до Митроп. Ординаріату въ непереступнѣмъ реченци до дня 27. н. ст. Лютого 1901 включно, посредствомъ дотычного Уряду деканального и заосмотрити тѣи поданя слѣдующими свѣдоцтвами:

- 1) Свѣдоцтвомъ нравственности и поведеня, выставленнымъ черезъ взглядыи урядъ деканальный въ запечатанѣй копертѣ.
- 2) Свѣдоцтвомъ убожества подтвержденнымъ черезъ дотычне ц. к. Старство.
- 3) Оженившѣ ся свѣдоцтвомъ вѣнчання.
- 4) Урядовымъ посвѣдченемъ вѣдъ дотычного ц. к. Старства, що проситель або не належитъ до стану вѣйскового, або, що ему прислугуе узьгляднене §. 31, закона о общѣй краевѣй оборонѣ. Примѣчае ся, що лише тѣи кандидаты къ посвяченю припущенѣи будуть, котрѣ при попереднѣмъ испытѣ къ тому належито успособленными оказуть ся.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 14. Лютого 1901.

Ч. 6.

Обвѣщеня конкурсовѣ.

Митроп. Консисто́ріа розписуе на конкурсѣ слѣдуючѣ парохіи:

- а) *пѣдъ днемъ 5. Сѣчня 1901 зъ реченцемъ до дня 2. Марта 1901:*
 Ч. 67. — Драганѣвка зъ прилучен. Почаинцѣ, декан. Тернопѣльскаго, наданя Высокопресвященнаго Митроп. Ординаріата.
- б) *пѣдъ днемъ 24. Сѣчня 1901 зъ реченцемъ до дня 21. Цѣвтія 1901:*
 Ч. 388. — Тейсарѣвъ зъ прил. Кавчата, декан. Стрыйскаго, наданя приватнаго.
- в) *пѣдъ днемъ 31. Сѣчня 1901 зъ реченцемъ до дня 28. Марта 1901:*
 Ч. 589. — Денисовѣ, декан. Тернопѣльскаго, наданя приватнаго.
 Ч. 639. — Пустомыты зъ прил. Лисничѣ, дек. Щирецкаго, наданя приватнаго.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

ХРОНИКА ИМЕНОВАНИЯ.

II. Мѣстодеканомъ для деканата Стрыйскаго именованѣи:

Ч. 8182900. О. Адамъ Каленюкъ, парохъ Волѣ долгоудцков.

Провизор. натехитю при школѣ народ. въ Бережанахъ именованѣи:

Ч. 739. О. Іосифъ Застырець сотр. въ Бережанахъ.

УМѢЩЕНЯ.

Завѣдательства получили 00.:

- Ч. 719. Юліанъ Левинскѣй, парохъ Розгадова, ex currendo въ Дрищевѣ,
 Ч. 589. Лука Демчукъ въ Денисовѣ,
 Ч. 388. Емилианъ Кордуба въ Тейсарѣвъ,
 Ч. 639. Володимиръ Стернюкъ въ Пустомытахъ.

Сотрудництва получили 00.:

- Ч. 28. Романъ Ярославъ Березовскѣй въ Дубравцѣ,
 Ч. 253. Евгенийъ Данилевичъ въ Германовѣ,
 Ч. 257. Зеновій Маркевичъ въ Бурштинѣ,
 Ч. 254. Іоанъ Курчаба въ Неслуховѣ,
 Ч. 255. Петро Патрало въ Доброводахъ,
 Ч. 256. Теодозій Царъ въ Мизуни.

Введенѣи 00.:

- Ч. 7078900. Даниль Роздольскѣй въ завѣд. Ражнева,
 Ч. 7489900. Володимиръ Стернюкъ въ сотр. въ Пустомытахъ cum jure directionis,
 Ч. 7601900. Алексейъ Ганасъ въ сотр. въ Сорокахъ,
 Ч. 7732900. Михайль Горчинскѣй въ завѣд. Сихова,
 Ч. 7795900. Грггорій Панчишинъ въ сотр. въ Прошовѣй,
 Ч. 7919900. Левъ Юрчивскѣй въ сотр. въ Псарахъ,
 Ч. 7964900. Ісифъ Яросевичъ въ сотр. въ Лубянкахъ,

- Ч. 8032/900. Маріанъ Клодзинскій въ сотр. въ Яричовѣ,
 Ч. 8106/900. Едвардъ Косановскій въ завѣд. Руды дек. Стрыйского,
 Ч. 8107/900. Діонизій Коцюба въ снет. сотр. въ Зарваници,
 Ч. 8129/900. Петро Гарасимѣвъ въ сотр. въ Поповцахъ,
 Ч. 8215/900. Григорій Павлюкъ въ завѣд. Подкамени,
 Ч. 8290/900. Ілія Андрущианъ въ сотр. въ Дришовѣ,
 Ч. 8292/900. Володимиръ Гургула въ сотр. въ Болеховѣ,
 Ч. 8276/900. Евстахій Нижанковскій въ завѣд. Дулибъ дек. Стрыйского,
 Ч. 8360/900. Емиліанъ Кордуба въ сотр. въ Тейсаровѣ,
 Ч. 8361/900. Александръ Гутковскій въ завѣд. Пльснѣанъ,
 Ч. 8132/900. Михайлъ Захарчукъ въ сотр. въ Олівѣ,
 Ч. 8444/900. Николай Струтинскій въ сотр. въ Калуши,
 Ч. 8533/900. Володимиръ Ванчицкій въ сотр. въ Вербилѣвцахъ,
 Ч. 8675/900. Іоанъ Маркевичъ въ сотр. въ Остаѣвцахъ cum jure directionis,
 Ч. 8720/900. Володимиръ Куницкій въ сотр. въ Камянкахъ,
 Ч. 9092/900. Петро Гарухъ въ сотр. въ Суши,
 Ч. 9506/900. Романъ Зарицкій въ сотр. въ Золотникахъ,
 Ч. 8857/900. Михайлъ Туркевичъ въ Бубниці ад Тисѣвъ,
 Ч. 8700/900. Николай Прокоповичъ въ сотр. въ Луцѣ,
 Ч. 8882/900. Николай Галаянъ въ сотр. въ Полюховѣ,
 Ч. 8803/900. Теофилъ Луцикъ въ завѣд. Качанѣвки,
 Ч. 9199/900. Лука Захарясевиъ въ экспонов. сотр. въ Рахинѣ,
 Ч. 8978/900. Стефанъ Мохнацкій въ сотр. въ Боркахъ малыхъ cum jure directionis,
 Ч. 8994/900. Викторъ Несторовичъ въ II сотр. въ Щирци.

Увѣльненіи 00:

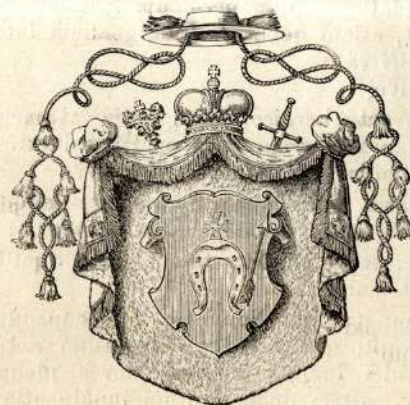
- Ч. 7078/900. Корнилій Леонтовичъ яко парохъ Ражнева,
 Ч. 7173/900. Евгеній Бартошъ вѣдъ сотр. въ Сосновѣ,
 Ч. 7489/900. Володимиръ Стернюкъ вѣдъ завѣд. Милошовичъ,
 Ч. 7497/900. Іоанъ Брыковичъ вѣдъ сотр. въ Прошовѣ,
 Ч. 7644/900. Михайлъ Горчинскій вѣдъ сотр. въ Болотни,
 Ч. 7701/900. Алексей Ганасъ вѣдъ сотр. въ Полюховѣ,
 Ч. 7793/900. Левъ Юрчинскій вѣдъ сотр. въ Бурштинѣ,
 Ч. 8130/900. Романъ Зарицкій вѣдъ сотр. въ Товстѣмъ,
 Ч. 8215/900. Григорій Павлюкъ вѣдъ сотр. въ Подкамени,
 Ч. 8291/900. Николай Струтинскій вѣдъ сотр. въ Болеховѣ,
 Ч. 8313/900. Евстахій Нижанковскій яко парохъ Качанѣвки,
 Ч. 8314/900. Максимъ Панасюкъ вѣдъ сотр. Луки малон,
 Ч. 8214/900. Александръ Грегоровичъ вѣдъ сотр. въ Козбвцѣ,
 Ч. 8128/900. Александръ Гутковскій вѣдъ завѣд. въ Пальчинцяхъ,
 Ч. 8532/900. Іоанъ Маркевичъ вѣдъ сотр. въ Доброводахъ,
 Ч. 8598/900. Маріанъ Клодзинскій вѣдъ сотр. въ Сорокахъ.

ВѢДЪ МИТРОПОЛИТАЛЬНОГО ОРДИНАРІАТА.

Львѣвъ, дня 20. Лютого 1901.

✠ **АНДРЕЙ**

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіальний

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 5. Марта.

Ч. II

Ч. 7.

Ч. 38/орд. — Два важніи рѣшенія св. Конгрегаціи Вѣдпущѣвъ.

Заудѣлюють ся тутъ слѣдуючіи два важніи рѣшенія дотычнои Св. Конгрегаціи въ справѣ вѣдпущѣвъ:

LEOPOLIENSIS RUTHENORUM

Vicarius Capitularis Archidioecesis Leopoliensis Ruthenorum a S. Indulgentiarum Congregatione humiliter expostulat solutionem sequentium dubiorum:

I. Utrum Indulgentia altaris privilegiati possit lucriferi pro anima unius defuncti, si respectiva Missa offertur non tantum pro defunctis, sed simul etiam pro vivis?

II. Cum ex una parte expresse statuatur, quod Indulgentia in articulo mortis pro defunctis applicari non possit, ex altera vero parte, illi qui fecerunt actum heroicum pro defunctis, omnes indulgentias, etsi alias pro defunctis non applicabiles, tamen pro ipsis offerre possint; ideo quaeritur:

a) An illi, qui laudatum actum heroicum fecerunt, possint, imo, si istum actum revocare nolunt, etiam debeant, Indulgentiam lucrifactam in articulo mortis pro defunctis offerre?

Atque, si affirmative,

b) An, posito isto actu heroico, Indulgentia plenaria in articulo mortis, etsi variis titulis et repetitis respectivis operibus lucrifacta, tamen una tantum et non pluribus vicibus pro defunctis lucrari?

Porro S. Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita, audito etiam unius Consultoris voto, respondendum mandavit:

Ad I-um Negative; et detur Decretum in una Squillacensi d. d. 25. Augusti 1897, ad dub. II-um.

Ad II-um — Ad 1-am partem: Non esse interloquendum; ad 2-am partem, reformato dubio ut sequitur: „An ii, qui laudatum actum heroicum emiserrunt, et ex variis titulis lucrari possunt plures plenarias indulgentias in articulo mortis, valeant saltem unam tantum indulgentiam plenariam pro defunctis lucrari, alias vero sibi reservare?“ resp.: Ut in praecedenti responsione ad 1-am partem, et ad mentem; mens autem est: plenariam indulgentiam pro mortis articulo concessam una vice tantum lucrari, id est in vero mortis articulo, etsi moribundus ad eam jus habeat ex variis titulis.

Datum Romae ex Secria ejusdem Sacrae Congregationis die 23. Januarii 1901.

S. Card. Cretoni Praef.

Одже 1) если св. Литургія жертвує ся не лишь за усопшихъ, но заравномъ и за живыхъ, то тогда вѣдпусть престола упривилеованого не можна позыскати, але лишь при такихъ Литургіяхъ, котры выключно за усопшихъ жертвуютъ ся. Впрочомъ зри о томъ въ Вѣдомостяхъ 1891 ч. 13 (ст. 37).

2) Тин, котры здѣлали актъ героичный любви для помершихъ, могутъ пѣсля свои воли такожъ вѣдпусть повный при своѣй смерти за помершихъ жертвувати; впрочомъ лишь одинъ повный вѣдпусть, позаякъ при смерти можна лишь одинъ такий вѣдпусть позыскати, хоть бы хто зъ рѣжныхъ титуловъ и по причинѣ рѣжныхъ дѣлъ мавъ право до того. О вѣдпустахъ въ часѣ смерти зри Вѣдомости 1890 ч. 70 (ст. 185).

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 2. Лютого 1901.

Ч. 8.

Ч. 38/орд. — Въ справѣ розрѣшена вѣдъ цензурѣ Св. Отцу задержанныхъ.

Въ Вѣдомостяхъ 1896 ч. 39. (ст. 88.) звернено увагу на то, що вѣдъ цензурѣ Св. Отцу задержанныхъ може кождый Сповѣдникъ тымчасомъ розрѣшити въ випадку конечной потребности зъ причины небезпеченства тяжкого збѣршена або обезславленя (пѣдъ условіями тамже наведенными); а въ Вѣдо-

мостяхъ 1899 ч. 6. (ст. 29.) наведено, що дозволеня тоє збѣтало розтягнене такожъ на той випадокъ, если каочій ся єсть такого успособленя, що єму дуже тяжкимъ єсть, довго позбавати въ грѣху смертнѣмъ т. є. доти, доки ажъ власть розрѣшена зъ Риму не надѣйде.

Но теперъ звертає ся зновъ увага на то, що стосовно до сказаного въ списѣ резерватѣвъ Папскихъ въ Вѣдомостяхъ 1896 (ст. 20. пѣдъ 10 а) дозволеня ти не вѣдносять ся до випадку absolutio complicitis; одже въ такомъ разѣ Сповѣдникъ не може розрѣшати, хоть бы заходило небезпеченство тяжкого збѣршена або обезславленя, але треба всегда удавати ся або до св. Пенитенціаріи або до Ординарія, если тойже спеціально на тоє власть одержавъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 28. Сѣчня 1901

Ч. 9.

Ч. 34/орд. — Списѣ ц. к. Консерваторѣвъ для Галичины на р. 1901.

Ц. к. Центральна Комисія для штуки и историчныхъ памятникѣвъ дописю зъ дня 17. Сѣчня 1901 Ч. 65 дотычно своихъ ц. к. Консерваторѣвъ въ Корольвствахъ Галичины и Володоміриі, для потрѣбующихъ помочи тыхже, подала сюда слѣдующе заявлене:

G A L I C I E N.

Conservatoren:

Bilezowski Joseph, Dr., Erzbischof rit. lat. in Lemberg. (II. für die Bezirkshauptmannschaften: Bóbrka, Dolina, Drohobycz, Rohatyn, Rudki, Sambor, Staremiasto, Stryj, Turka und Żydaczów).

Boloz-Antoniewicz, Ph. Dr., Johann Ritter von, a. o. Universitäts-Professor in Lemberg. (II. für die Stadt und den politischen Bezirk Lemberg); seit 1894.

Cwikliński Ludwig, Ph. Dr., k. k. Hofrath und Univ.-Prof. in Lemberg (I. für die Bezirkshauptmannschaften: Bóbrka, Dolina, Drohobycz, Kalusz, Rohatyn, Rudki, Sambor, Stanislau, Staremiasto, Stryj, Turka und Żydaczów).

Czolowski Aleksander, Dr., städtischer Archivar in Lemberg. (II. für die Bezirkshauptmannschaften: Cieszanów, Gródek, Jaworów, Kamionka strumilowa, Mościska, Rawa ruska, Sokal und Żółkiew).

Demetrykiewicz Wladimir, Dr., Mitglied der Kais. Akademie der Wissenschaften in Krakau. (II. für die Bezirkshauptmannschaften: Bochnia, Brzesko, Dąbrowa, Kolbuszowa, Mielec, Nisko, Pilzno, Ropczyce, Rzeszów, Tarnobrzeg und Tarnów); seit 1891.

Dydyński Marian Ritter von, Gutsbesitzer in Raciborko; (I. für die Bezirkshauptmannschaften: Biała, Bochnia, Brzesko, Chrzanów, Grybów, Krakau, Limanowa, Miślenice, Neumarkt, Neu-Sandec, Podgórze, Saybusch, Wadowice, Wieliczka und die Stadt Krakau).

Dzieduszycki Adalbert, Graf, Ph. Dr., k. u. k. wirkl. geheim. Rath, Gutsbesitzer in Jesupol. (II. für die Bezirkshauptmannschaften: Bohorodczany, Borszczów, Horodenka, Kałusz, Kolomea, Kossów, Nadwórna, Peczeniżyn, Śniatyn, Stanisław, Tłumacz, Zaleszczyki)

Finkel Ludwig, Dr., k. k. a. o. Universitäts-Professor in Lemberg. (II. für die Bezirkshauptmannschaften: Brody, Brzeżany, Buczacz, Czortków, Husiatyn, Podhajce, Przemyślany, Skalat, Tarnopol, Trembowla, Zbaraż und Złoczów).

Kętrzyński Adalbert von, Dr., Director der Ossoliński'schen Bibliothek in Lemberg. (III. für die Bezirkshauptmannschaften: Bóbrka, Bohorodczany, Borszczów, Brody, Brzeżany, Buczacz, Cieszanów, Czortków, Dolina, Drohobycz, Gródek, Horodenka, Husiatyn, Jaworów, Kałusz, Kamionka strumilowa, Kolomea, Kossów, Lemberg, Mościska, Nadwórna, Podhajce, Przemyślany, Rawa ruska, Rohatyn, Rudki, Sambor, Skalat, Śniatyn, Sokal, Stanisław, Staremiasto, Stryj, Tarnopol, Tłumacz, Trembowla, Turka, Zaleszczyki, Zbaraż, Złoczów, Żółkiew, Żydaczów, und Stadt Lemberg); seit 1892.

Lubomirski Andreas, Dr., Fürst, Majoratsherr von Przeworsk, Curator des Ossoliński'schen National-Institutes in Lemberg. (I. für die Bezirkshauptmannschaften: Brzozów, Dąbrowa, Dobromil, Gorlice, Jarosław, Jasło, Kolbuszowa, Krosno, Łańcut, Lisko, Mielec, Nisko, Pilzno, Przemysł, Przeworsk, Ropczyce, Rzeszów, Sanok, Strzyżów, Tarnobrzeg und Tarnów); seit 1889.

Odrzyński Sławomir, k. k. Baurath, Professor an der k. k. Staatsgewerbeschule in Krakau. (II. für die Bezirkshauptmannschaften: Biała, Chrzanów, Myślenice, Podgórze, Saybusch, Wadowice und Wieliczka).

Petruszewicz Anton, Domcustos des gr.-kath. Metropolitan-Domcapitels in Lemberg. (III. für das ruthenische Archivwesen in den Bezirkshauptmannschaften: Bóbrka, Bohorodczany, Buczacz, Borszczów, Czortków, Dolina, Drohobycz, Horodenka, Husiatyn, Kałusz, Kolomea, Kossów, Nadwórna, Peczeniżyn, Podhajce, Rohatyn, Rudki, Sambor, Skalat, Śniatyn, Stanisław, Staremiasto, Stryj, Tłumacz, Trembowla, Turka, Zaleszczyki und Żydaczów).

Piekosiński Franc, J. Dr., k. k. Univ.-Prof. in Krakau. (III. für die Bezirkshauptmannschaften: Biała, Bochnia, Brzesko, Brzozów, Chrzanów, Dąbrowa, Gorlice, Grzybów, Jasło, Kolbuszowa, Krakau, Krosno, Łańcut, Limanowa, Mielec, Myślenice, Neumarkt (Nowy targ), Neu-Sandec, Nisko, Pilzno, Podgórze, Przeworsk, Ropczyce, Rzeszów, Saybusch (Żywiec), Strzyżów, Tarnobrzeg, Tarnów, Wadowice, Wieliczka und die Stadt Krakau).

Przybysławski Ladislaus, Ritt. v., Gutsbesitzer in Uniż. (I. für die Bezirkshauptmannschaften: Bohorodczany, Borszczów, Buczacz, Czortków, Horodenka, Husiatyn, Kolomea, Kossów, Nadwórna, Peczeniżyn, Podhajce, Skalat, Śniatyn, Tłumacz, Trembowla, Zaleszczyki).

Stryjeński Thaddäus von, k. k. Baurath in Krakau. (II. für die Bezirkshauptmannschaften: Gorlice, Grybów, Jasło, Krosno, Limanowa, Neumarkt, Neu-Sandec und Strzyżów).

Szaraniwicz Isidor, Ph. Dr., k. k. Universitäts-Professor i. P. in Lemberg. (I. und III. für ruthenisches Archivwesen in den Bezirkshauptmannschaften: Brody, Brzeżany, Cieszanów, Gródek, Jaworów, Kamionka strumilowa, Lemberg, Mościska, Przemyślany, Rawa ruska, Sokal, Tarnopol, Zbaraż, Złoczów, Żółkiew und die Stadt Lemberg).

Szeptycki Johann, Graf, k. u. k. Kämmerer, in Przyłbice. (II. für die Bezirkshauptmannschaften: Brzozów, Dobromil, Jarosław, Łańcut, Lisko, Przemyśl, Przeworsk und Sanok); seit 1887.

Tomkowicz Stanislaus, Ritter von, Schriftsteller in Krakau. (II. für die Stadt und den politischen Bezirk Krakau).

Ulanowski Boleslaus, J. u. Ph. Dr., k. k. Univ.-Prof. in Krakau. (III. für die Bezirkshauptmannschaften: Dobromil, Jarosław, Lisko, Przemyśl und Sanok).

О томъ повѣдомляе ся все Веч. архидіецевальне Духовенство.

Водъ Митрополитальной Консисто́рии.

Льво́вь, дня 6. Лютого 1901.

Ч. 10.

Ч. 128. — Припоминають ся постановы о употребленю марокъ стемплевыхъ.

Марка стемплева муситъ на першій сторонѣ аркуша такъ прилѣплена бути, щобы першій стихъ письма (а не титулъ або надпись) бувъ написанный на марцѣ. — Марки стемплевѣ уважають ся ненаходячими ся и заходить кара стемплева, если часть марки бракуе; если роздѣлені части марки знову въ цѣлостъ складають ся; если марка не есть правильно прилѣплена; если не есть правильно переписана; если есть перепечатана, абы була переписана; если есть переписана; если додатково надъ письмомъ есть прилѣплена и потѣмъ переписана; если папѣръ не має приписаного формата, бльшій есть нѣжь 37 см. высоты и 47 см. широкости.

Водъ Митрополитальной Консисто́рии.

Льво́вь, дня 9. Сѣчня 1901.

Ч. 11.

Обвѣщеня конкурсовѣ.

I.

Митроп. Консисто́рія розписуе на конкурсъ подъ днемъ 14. Лютого 1901 зъ реченцемъ до дня 20. Цѣвтя 1901 слѣдующій парохіи:

Ч. 952. — Шляхтинцѣ зъ прилуч. Лозова и Курники, декан. Тернопольского, надана приватного.

Ч. 953. — **Дрыщѣвъ** зъ прилуч. Урмань и Волиця, декав. Бережаньского, наданя приватного.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

II.

Ч. 706. Розписуе ся конкурсъ на посаду гр. кат. катихита при народній школѣ мужеской имени св. Антонія въ Львовѣ.

Ц. к. окружна Рада школьна мѣйска въ Львовѣ розписала пдѣ д. 14. Сѣчня 1901. ч. 50. конкурсъ на посаду гр. кат. катихита при народній школѣ им. св. Антонія въ Львовѣ зъ поборами I. клясы платъ. — Рѣвночасно розписала таяже ц. к. окружна Рада школьна конкурсъ на посаду таку саму при иншій школѣ народній въ Львовѣ при тѣй случайности могочу опорожнити ся. — Обовязкомъ катихита школы им. св. Антонія буде по мысли рѣшена ц. к. краевой Рады школьной зъ дня 8. Вересня 1900. ч. 22,833 удѣляти науки религій такожь въ иншихъ школахъ мужескихъ рѣшенемъ ц. к. краевой Рады школьной означеныхъ, въ границяхъ поданыхъ въ §. 1. уставы зъ дня 22. Червня 1899. (ч. 81. В. в. кр.). — Поданя належито документованъ належитъ вносити посредствомъ своєї настоятельной власти до выше сказаной ц. к. окружной Рады школьной въ реченци до дня 15. марта 1901.

Тое подае ся Веч. Клиру АЕпарх. до вѣдомости.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

Львовѣ, дня 25. Лютого 1901.

ХРОНИКА.

Увѣльненіи 00.:

- Ч. 8725/900 Петро Гарухъ, водъ сотр. въ Камянкахъ,
- Ч. 8777/900 Теофиль Луцкѣ водъ завѣд. Должанка,
- Ч. 8856/900 Викторъ Несторовичъ водъ сотр. въ Бубнищи,
- Ч. 9093/900 Клявдій Савжинскій водъ сотр. въ Незнановѣ,
- Ч. 9199/900 Лука Захаряевичъ водъ сотр. въ Мязуни,
- Ч. 8978/900 Стефанъ Мохнацкій водъ сотр. въ Товстѣмъ.

Въ пропозиціи умѣщеніи 00.:

- Ч. 6668/900 на СЕРНКИ ГОРЪШВІ: 1) Григорій Комаряньскій, 2) Теофиль Луцкѣ,
- 3) Иоанъ Яблонскій, а въ списѣ: 4) Иоанъ Рудницкій 5) Теодоръ Гураль.

Презенты отримали 00.:

- Ч. 9211/900 Мечиславъ Авдикевичъ на Княжолуку,
- Ч. 9252/900 Теодоръ Леонтовичъ на Чехи,
- Ч. 9271/900 Иоанъ Илевичъ на Баличѣ нагѣрній,
- Ч. 277 Мѣхайль Свѣтенскій на Ладичинѣ,

- Ч. 387 Володимиръ Рудавскій на Завадку,
- Ч. 387 Григорій Комаряньскій на Серки горѣшній.

Вставлено ся до Выс. Президіи ц. к. Намѣстництва взглядомъ канон. институціи 00.:

- Ч. 277 Михаѣль Свѣтенского на Ладичинѣ,
- Ч. 387 Володимира Рудавского на Завадку,
- Ч. 427 Григорія Комаряньского на Серки горѣшній.

В. Президія ц. к. Намѣстництва згоджуе ся на канон. институцію 00.:

- Ч. 9064/900 Емиліяна Короля на Саранчуку,
- Ч. 35 Северина Наконечного на Пддичѣстрияны,
- Ч. 36 Теофиля Копыстяньского на Клебанѣвку,
- Ч. 181 Теофиля Войтовича на Козару,
- Ч. 609 Иоана Илевича на Баличѣ нагѣрній,
- Ч. 537 Теодора Леонтовича на Чехи.

До канон. институціи на мѣс. Мартъ вѣзваніи 00.:

- Ч. 9211/900 Мечиславъ Авдикевичъ на Княжолуку,
- Ч. 9064/900 Емиліяна Король на Саранчуку,
- Ч. 9252/900 Теодоръ Леонтовичъ на Чехи,
- Ч. 35 Северинъ Наконечный на Пддичѣстрияны,
- Ч. 36 Теофиль Копыстяньскій на Клебанѣвку,
- Ч. 181 Теофиль Войтовичъ на Козару,
- Ч. 537 Теодоръ Леонтовичъ на Чехи,
- Ч. 609 Иоанъ Илевичъ на Баличѣ нагѣрній.

Канон. институцію отримали 00.:

- Ч. 9456/900 Иларій Гучковскій на Красне,
- Ч. 9352/900 Александръ Ротко на Плотичу.

Вѣдпустку зъ звязи АЕпархіи Львовской до Епархіи Перемыской отримавъ.

- Ч. 9353/900 О. Емиліяна Тресневскій завѣд. Дмитря.

Вѣдпустку зъ звязи АЕпархіи Львовской до Епархіи Станиславѣвской отримавъ:

- Ч. 8790/900 Володимиръ Богачевскій сотр. зъ Пдгаецъ.

Выс. ц. к. Намѣстництво завѣдомило Митроп. Консистерію, що Выс. ц. к. Министерство вѣброисп. и просвѣты асигнувало плату зъ фонда рел. для приват. сотрудниковъ.

- Ч. 9559/900 въ Псарахъ,
- Ч. 9522/900 въ Грабкѣвцахъ,
- Ч. 9457/900 въ Струговѣ,
- Ч. 8712/900 въ Болотни,
- Ч. 8782/900 въ Незнановѣ,
- Ч. 8963/900 въ Боркахъ малыхъ,
- Ч. 9233/900 въ Островѣ,
- Ч. 9087/900 въ Германовѣ,
- Ч. 330 въ Колтовѣ, вѣсѣмъ на 1 рѣкъ.

Митроп. Консистерія вставила ся до Выс. ц. к. Намѣстництва:

а) о плату зъ фонда рел. для приват. сотрудника:

- Ч. 692 въ Байкѣвцахъ.

б) о даръ ласки для свящ. вдовъ и сиротъ:

- Ч. 9343/900 Юлія Поховскои,
Ч. 9356/900 Антонины Кончевичъ,
Ч. 9381/900 Станиславы Топольницкои.

Рукополаганій збѣдали слѣдующіи кандидаты стану духовного:

- Ч. 8866/900 1) Зеновій Маркевичъ, 2) Евстахій Даниловичъ, 3) Петро Патрило, 4) Александръ Яримовичъ, 5) Іоанъ Курчаба, 6) Теодозій Теодоретъ 2-им. Царь.

Богослужебными стипендіями им. Григорія Шашкевича на р. 1901 надѣлены 00.:

- Ч. 543 Іоанъ Гургаль, Левъ Сѣлинскій, Володимиръ Гургула, Володимиръ Глѣбовицкій и Теофилъ Бобикевичъ.

Стипендію им. Михаила Бѣлецкого въ рѣчной сумѣ 300 кор. отримавъ:

- Ч. 9411/900 Петро Ониско уч. II гимн. кл. въ Зодочовѣ.

Власть вѣнчаній на одинъ рѣкъ отримали 00.:

- Ч. 8196/900 Парохъ и сотрудникъ въ Яричовѣ,
Ч. 8283/900 Парохъ Мигальницъ,
Ч. 355 Іоанъ Волянскій парохъ Островчика.

Выдано грамоты на благословеніе церквей:

- Ч. 8302/900 фил. Преображенія Г. въ Буркановѣ,
Ч. 8727/900 пар. Рождества Г. въ Рожнятовѣ,
Ч. 8763/900 фил. Вознесенія Г. въ Рѣдвянцахъ ад Нѣмшиня.

Вѣдпущены на всегда отримали Церкви:

- Ч. 9351/900 пар. Воскресенія Господ. въ Вербовичу*.)
Ч. 9351/900 фил. Собора Пр. Д. Богородицъ въ Стиборѣвцѣ.

Престоль упривилеованный на 7 лѣтъ отримала Церковь:

- Ч. 8517/900 пар. св. Арханг. Михаила въ Калуши.

Некрольоги.

- Ч. 9270/900 О. Стефанъ Коблянскій, парохъ Драганѣвки, померъ д. 19/12 1900.
Ч. 719 О. Леонтій Лужницкій, парохъ Дрищева, померъ д. 25/1 1901.
Ч. 723 О. Северинъ Навроцкій, Шамбелянъ Его Святости, деканъ Тернопольскій и парохъ въ Шляхтинцахъ, померъ д. 2/2 1901.
Ч. 388 О. Илярій Валявскій, парохъ Тейсарова, померъ д. 12/1 1901.
Ч. 590 О. Іосифъ Вигошинскій, парохъ Девисова, померъ д. 24/1 1901.

Душъ Ихъ поручаютъ ся молитвамъ Веч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

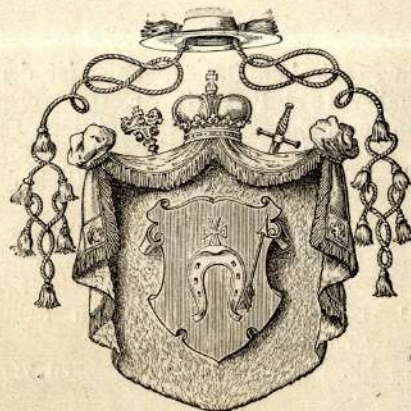
Львѣвъ, дня 5. Марта 1901.

✠ **АНДРЕЙ**

*) При законнѣмъ перенесеніи свята вѣдпущеннаго т. е. стесовно до Вѣдомостій зъ р. 1891. Ч. 28. (стор. 78), и вѣдпущъ переноситъ ся такъ праздника якъ и попразденьства.

Накладомъ Митр. Ординаріята.

Изъ типографіи Ставропигійской вѣдъ управ. О. Данилюка.

Львѣвско-Архіепархіяльній

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 26. Марта.

Ч. III.

Ч. 12.

Ч. 100. — О поступованіи при вѣнчаніяхъ зъ швейцарскими подданными.

Выс. ц. к. Намѣстництво зъ дня 11. Студня 1900 ч. 83.876 заудѣлило слѣдующе розпоряджене: k. k. Ministerium des Innern Zl. 24123. Wien, am 9. August 1900. An die kk. Statthaltereien in Lemberg.

Das k. k. Ministerium des Innern hat, einer Anregung des schweizerischen Gesandtschaft in Wien folgend, Anlass genommen, die hinsichtlich der Eheschliessungen von Staatsangehörigen der Schweizer Cantone in Österreich bestehenden Normen einer Revision zu unterziehen: Artikel 54 der gegenwärtigen schweizerischen Bundesverfassung vom 29. Mai 1874 und Artikel 25 des Bundesgesetzes, betreffend die Feststellung und Beurkundung des Civilstandes und die Ehe vom 24. Christmonat 1874 bestimmen nämlich:

Dass das Recht zur Eheschliessung unter dem Schutze des Bundes stehe und somit das nämliche sei für die Angehörigen aller schweizerischen Cantone, ferner dass die in einem Cantone oder in Auslande nach der dort geltenden Gesetzgebung abgeschlossene Ehe im Gebiete der Eidgenossenschaft als Ehe anerkannt werden solle. — Durch die Aufstellung dieser

Grundsätze in der schweizerischen Gesetzgebung ist der in dem Hofkanzlei-Decrete vom 22. Dezember 1814 P. G. S. Nr. 108 vorgesehene individuelle Nachweis der Fähigkeit zur Schliessung eines gültigen Ehevertrages bezüglich der in Österreich zu einer Ehe schreitenden Angehörigen von Schweizer Cantonen entbehrlich geworden, und sind hinsichtlich der nachbezeichneten Normen und zwar:

a) Des Hofkanzlei-Decretes vom 3. October 1836 P. G. S. Nr. 135,

b) des Erlasses des kk. Ministeriums für Cultus und Unterricht vom 22. November 1859 Zl. 17602 sowie des Staatsministerial-Erlasses vom 8. April 1865 Zl. 2392 Abth. C. U., insoweit diese beiden Erlässe auf Angehörige von Schweizer Cantonen sich beziehen, endlich

c) des Erlasses des kk. Ministeriums des Innern vom 20. November 1882, Zl. 15878,

die materiell rechtlichen Voraussetzungen ihrer Erlassung und ihres weiteren Bestandes entfallen.

Diese (sub a, b und c citierten) Normen werden demnach, jene sub b nur insoweit sie auf Angehörige von Schweizer Cantonen sich beziehen, hiemit aufgehoben.

An Stelle derselben werden die hierländigen Trauungsorgane angewiesen in Hinkunft von Angehörigen schweizerischer Cantone, welche in Österreich eine Ehe schliessen wollen, keinerlei heimatbehördliche Ehebewilligung oder Ehefähigkeitszeugnis mehr abzufordern, sondern bei der Prüfung der Zulässigkeit derartiger Ehen vom Standpunkte des materiellen Eherechtes lediglich das österreichische Eherecht zu Grunde zu legen, dies jedoch mit der aus dem Artikel 27, Absatz 2 das schon citierten Bundesgesetzes vom 24. Christmonat 1874 sich ergebenden Ausnahme, dass Angehörige von Schweizer Cantone, welche das 20. Lebensjahr vollendet haben, ohne Beibringung des Nachweises der Einwilligung des Inhabers der elterlichen Gewalt oder seines Vertreters zur Eheschliessung in Österreich zuzulassen sind.

Hienach hat die kk. Statthalterei das Weitere zu veranlassen. Bezüglich der evangelischen Trauungsorgane erfolgt die Veranlassung der Mittheilung vorstehender Norm von hier aus im Wege des evangelischen Oberkirchenrathes.

Подачами powyше Министеріальне розпорядженє до вѣдомости ВЧ. Священства, поручає ся перестерѣгати тоє въ даныхъ случаяхъ точно.

Водъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 10. Сѣчня 1901.

Ч. 12.

Ч. 1290. — Въ справѣ береженя нагробныхъ памятниківъ по церквахъ.

Высоке ц. к. Министерство Вѣроисповѣданя и Просвѣты зъ дня 24. Листопада 1900. Ч. 30784 посредствомъ Высокого ц. к. Намѣстництва зъ дня 29. Сѣчня 1901 Ч. 120932, въ справѣ захованя нагробныхъ

памятниківъ по церквахъ завѣдомило Львѣвскій Митрополит. Ординаріятъ о слѣдующѣмъ розпорядженю:

„Не потреба запевно зъ особливимъ натискомъ подносити, якъ велику вартѣсть для археологій представляють нагробніи памятники. Религійніи чувства и пієтизмъ були безперечно причиною, що водъ найдавнѣйшихъ вже часѣвъ а именно водъ заведеня Христіянства ставляно памятники изъ особливо старанностію. Въ нихъ зберѣгъ ся характеръ поодинокихъ стильовыхъ эпохъ, котрый уявляє ся зарѣвно визначно въ простыхъ нагробныхъ плитахъ прекрашенихъ первѣстнымъ орнаментомъ зъ давнѣйшихъ вѣкѣвъ Христіянства, якъ и въ богато рѣзбленихъ саркофагахъ, и епитафіяхъ, зъ пбнѣйшихъ эпохъ, именно зъ часѣвъ ренесансу.

Поминувши однакъ вартѣсть тыхъ памятниківъ для исторіи штуки въ тѣснѣйшѣмъ значѣнню, мають они безъ сумнѣву такожъ значѣне для науки костюмольогіи зъ взгляду на плястичну ихъ часть фигуральну, якъ не менше зъ взгляду на помѣщеніи на нихъ написы вартѣсть епиграфичну, а неразъ такожъ и геральдичну.

Мимо того однакъ поучає досвѣдъ, що ледви незначна часть памятниківъ перетрєвала до нынѣшного дня. Однѣ зъ нихъ улягли шкѣдливому впливови климату, особливо тѣ, що стояли по за обсягомъ церквей нацмнитаряхъ, инші попросту усунєно, щобъ зробити мѣсце новымъ гробамъ и ужито для цѣлей незгѣднихъ зъ ихъ первѣстнымъ назначенємъ. Натомѣсть лишили ся въ значнѣй скѣлькості епитафія уставленіи внутрь церквей. Тутъ належать визначнѣйшіи памятники и гробницѣ заслуженихъ князѣвъ церкви, шляхты и особливихъ добродѣѣвъ церкви. Такіи нагробніи плиты умѣщувано однакъ звычайно въ церковній пѣлдорѣ; лучає ся отже часто, що они суть закрытіи лавками або помѣщеніи за олтарами. Неразъ, особливо пѣдчасъ реставраціи вынимано ихъ, коли заваждали и уставлювано въ мало видныхъ мѣсцахъ, такъ що нынѣ о ихъ истнованю ниhto не має вѣдомости и доперва при нагодѣ демоляціи або поновной перебудовы церкви можуть они бути выкрытіи.

Тымчасомъ умовы зъ будѣвляными предпріємцями заключає ся звычайно въ той способъ, що позѣстатый по демоляціи церковныхъ будынкѣвъ матеріалъ воддає ся предпріємцямъ до довѣльного ужитку безъ жадного застереженя; лучає ся отже часто, що плиты зъ написами бувають знищеніи або на ново замурованыи.

Сєго рода случаѣ суть вельми пожалованя гѣдніи. Уже самъ пієтизмъ для памяти людей, котрыхъ имена суть почєсно записаніи въ исторіи Домѣвъ Божихъ повиненъ посвяченъ имъ памятники стєрєчи водъ затраты.

Будо бы протѣ рѣчею вельми пожаданою, чтобы того рода контрафты будовы и перебудовы церквей заосмотрювано клявулею заборонячою нищити або замурувати всякіи памятники, що мають историчну або артистичну вартѣсть — нагробніи плиты зъ написами, дѣла архитектурничіи и плястичніи и ихъ фрагменты, а заразомъ застерѣгаючи, що такіи памятники належитъ переховати въ безпечнѣмъ мѣсци, доки не найде ся для нихъ водповѣдного, постѣйного и для всѣхъ приступного помѣщеня.

Повысший высочайший министерский Высочайший рескрипт дотычно охораны нагробныхъ памятниковъ находящихъ ся по церквахъ подае ся Всч. Духовенству для старанного перестерѣганя тогоже въ цѣли захованя оставшихъ ся старинныхъ памятниковъ по нашихъ предѣлахъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консистоіи.

Львѣвъ, дня 2. Марта 1901.

Ч. 13.

Ч. 270. — Инструкція по причинѣ приступленя фонда АЕпарх. вдов.-сирот. до чекового обороту ц. к. почтовой класы щадничой въ Вѣднн.

Въ цѣли улешеня посылокъ грошевыхъ, приступивъ фондъ Архіепаіхіальній Львѣвскій вдовичо-сиротинскій до чекового обороту ц. к. почтовой Касы щадничой въ Вѣднн.

Число конта чекового есть 851,885.

До того нововведена най послужить слѣдуюча

Инструкція :

Почтова каса щаднича выдае книжочки посвѣдокъ (звычайно) по 10. картокъ.

На одну такую картку надати можна кожду, хотяи бы и найвысшу суму въ вождѣмъ Урядѣ почтовѣмъ безъ оплаты порта.

Каждая картка складае ся зъ 3. частей, котрій мае выповнити той, що надае грошѣ, и зъ купона, которого не треба выповняти. Части ти мають написы: „Посвѣдка вѣдбору, посвѣдка зложена и посвѣдка впису“.

На посвѣдцѣ вѣдбору выповняе ся лишень надану на почту суму цифрами и буквами. Урядникъ почтовый потвердитъ вѣдобрание и тая посвѣдка вѣдбору лишае ся у надающого грошѣ.

На посвѣдцѣ зложена треба выповнити суму надану цифрами, имя и назвиско надающого, мѣсце замешканя и деканатъ. При назвиску можна дописати 2—3 слова, и для того треба коротко подати, що та посылка есть даткомъ за рѣкъ.....

Выглядати се буде такъ на прим.:

„— Посвѣдка зложена — владки въ квотѣ 30 кр. — сот. докнаной о. Іосифомъ Глѣбовицимъ за р. 1901 — замешкалого въ Повѣтнѣ дек. Городецкого. —“

Если посылка тая не есть звычайнымъ даткомъ рѣчнымъ, але н. пр. зъ титулу ординаціи, институціи и т. п., або если взагалѣ хоче надающій написати щось бѣльше до комисіи управляющей фондомъ, тогда мае налѣпити на оборотной сторонѣ посвѣдки зложена, марку почтову за 5 сот. и може тогда записати цѣлу другу сторону посвѣдку зложена.

На посвѣдцѣ впису треба выповнити суму надану цифрами, имя и назвиско надающого. На оборотной сторонѣ той посвѣдки впису не можна ничего писати.

Посвѣдку зложена и посвѣдку впису вѣдлуче урядникъ почтовый и пересылае до Уряду Щадницѣ почтовой до Вѣднн, де задержуютъ посвѣдку впису, а посвѣдку зложена пересылаютъ до комисіи фонда вдовичо-сиротиньского.

Для того всякѣ уваги назначеніи для комисіи фонда можна писати лишень на посвѣдцѣ зложена.

При посыланю грошей на почту можна вытати зъ книжочки цѣлу одну картку; пожаданымъ есть однакъ, чтобы картокъ поодинокихъ не вытнати, але все цѣлу книжочку посвѣдокъ посылати на почту, бо поодинокѣ вытати картки можна лекше затратити.

ВЧ. ОО. Деканы одержать бѣльшу скѣлькѣсть книжочокъ посвѣдокъ, котрій ОО. кондеканальній по цѣнѣ 20. сот. набути можуть. Зѣбраніи за ти книжочки грошѣ зволють ВЧ. ОО. Деканы переслати картою зъ книжочки для Себе задержаной.

Для улешеня чинностей ВЧ. ОО. Деканѣвъ мають ОО. кондеканальній всякѣ посылки до фонда вдовичо-сиротиньского высылати впростъ на почту картками посвѣдокъ.

Зъ огладу, що нема оплаты порта, могутъ ОО. Кондеканальній вкладки и въ ратахъ посылати, не ждучи на зложение цѣлой суммы.

Посвѣдку вѣдбору належити оказати взглядному ВЧ. О. Декану, яко доказъ, що вкладка, чи иньшій датокъ зѣстали заплаченіи.

ВЧ. О. Деканъ занотуе собѣ зъ оказанныхъ ему посвѣдокъ вѣдбору назвиско вкладающого, суму надану и дату высылки и выказъ такій разъ на кварталъ вышле черезъ Консистоію до Комисіи фонда вдовичо-сиротиньского.

На томѣсть два разы до року вышле комисія управляюча фондомъ вдов.-сир. до каждого деканату выказъ вплаченыхъ сумъ черезъ ОО. дотычного деканату.

Звертае ся увагу, що тыми посвѣдками можна высылати **выключно** грошѣ назначеніи для фонда вдов.-сиротиньского, не можна отже посылати грошей будь якого другого рода Консистоіи.

Комисія фонда Архіепаіх. вдов.-сир. одержитъ зъ почтовой касы щадничой за кождою посылкою грошевою, вытыгъ конта, въ котрѣмъ буде означеній: станъ пѣсля попередного вытыгу — все вплаты вѣдъ послѣдного вытыгу и станъ остаточный.

До вытыгу такого долученіи будутъ посвѣдки зложена.

Зъ тыхъ посвѣдокъ мае комисія фонда вдов.-сирот. до осѣбнои книжки вписувати за порядкомъ все вплаты, а кромѣ того вести выказъ поодинокихъ платячихъ осѣбъ пѣсля Деканатѣвъ.

До вплаты грошей 3-тымъ особамъ або Урядамъ деканальнымъ, и до стягненя грошей до касы треба выповнити чекъ.

Що найменше разъ на тыждень треба переконати ся, яка сума есть въ щадниці почтовѣй и переказати до головної касы фонда тую квоту, котора понадъ 200 коронъ въ касѣ щадничѣй находить ся.

Выказы надсланы черезъ ВЧ. ОО. Деканѣвъ треба порѣвнати зъ книгою фонда и если-бы котрой посылки выказано черезъ ВЧ. ОО. Деканѣвъ не було, зарядити выясненя безпроволочно.

Що пбв року належить переслати до кожного Деканата выказъ сумъ, зложеныхъ черезъ ОО. дотычного Деканата.

Тая Инструкція разомъ зъ книжочками посвѣдокъ розбѣгле ся въ вѣдѣтнѣмъ числѣ примѣрникѣвъ до всѣхъ ВЧ. Урядѣвъ деканальныхъ и до Комисіи фондомъ управляючої.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 7. Марта 1901.

Ч. 14.

Ч. 1820. — Въ дѣлѣ нового Мура святого.

ВЧ. Настоятель деканатѣвъ взымае ся, щобы такъ сего року якъ и на будуче заховували взглядомъ нового мура св. и взглядомъ мурницѣвъ всѣ приписы, въ розпорядженю въ Вѣдомостяхъ зъ р. 1899 Ч. 29. (ст. 62.) наведеній.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 17. Марта 1901.

Ч. 15.

Ч. 9404/900. Оголошеня конкурсу на посаду цѣвца церковного въ закладѣ карнѣмъ въ Станиславѣвъ.

Ц. к. Дирекція Дому карного для мужчинъ въ Станиславѣвъ зъ 19. Студня 1900 Ч. 3600 и зъ дня 9. Марта 1901 Ч. 707. заудѣлила слѣдующе конкурсове оголошеня:

An der Männerstrafanstalt in Stanislaw ist die Stelle eines Gefangenenaufsehers IV. Gehaltsklasse mit den Obliegenheiten eines griechisch-katholischen Kirchensängers, mit dem Gehalte jährlicher 800 Kronen der damit verbundenen 25% Aktivitätszulage und 2 Dienstalterszulagen nach je fünf-vollstreckten Jahren a 100 Kronen, dann dem Bezuge einer täglichen Brodportion von 840 Gram, der kompetenzmässigen Dienstkleidung, dann für ledige Wohnungsunterkunft in der Anstaltskaserne.

Bewerber um diese Stelle haben nachzuweisen:

1) dass sie österreichische Staatsbürger, 2) nicht über 35 Jahre alt, 3) von guter Gesundheit, 4) von unbescholtene Lebenswandel 5) der Landessprachen, sowie des Lesens und Schreibens kundig sind und 6) vermöge ihrer Militärdienstleistung den Anspruch auf eine Anstellung im Civilstaatsdienste erworben haben.

Bewerber welche dieses letztere Erfordernis ausweisen, können bei Abgang Anspruchs berechtigter jüngerer Bewerber auch dann angestellt werden wenn sie im Alter unter 45 Jahren stehen.

Als besonderes Erfordernis wird im Sinne der Bestimmungen des §. 12 des Gesetzes vom 19. April 1872 R. G. Bl. Nr. 60. festgesetzt, dass Bewerber im gr. kath. Rituale und Gesange, wohlbewandert und von der kirchlichen Behörde autorisierter Kirchensänger ist.

Jede erste Anstellung in der Strafanstalt ist eine provisorische, die definitive Ernennung wird erst dann erfolgen, wenn der Bewerber durch eine mindestens einjährige Dienstverwendung seine Verlässlichkeit und Brauchbarkeit zum Aufsichtsdienste erprobt und die Prüfung aus den Dienstvorschriften von der hiezubestellten Prüfungs-Commission mit gutem Erfolge abgelegt hat.

Bewerber haben ihre eigenhändig geschriebenen Gesuche sammt den erforderlichen Beilagen bis längstens 10. April 1901 bei der gefertigten Strafanstaltsdirection und zwar noch im Militärverbände stehende nach Vorschrift des Gesetzes vom 19. April 1872 R. G. Bl. Nr. 60 und der Ministerialverordnung vom 12. Juli 1872 R. G. Bl. 98. im Wege der vorgesetzten Militärbehörde während die Übrigen im Wege ihrer Behörden vorzulegen.

K. k. Direction der Männer-Strafanstalt.

Stanislaw, am 19. Dezember 1900.

S. Schneider k. k. Oberdirector.

Повыше конкурсове оголошеня мае ся подати до вѣдомости интересованыхъ способомъ звычайнымъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 20. Марта 1901.

Ч. 17.

Ч. 1940. — Взглядомъ предплати на Львѣвско. АЕпархіальный Вѣдомости.

Пригадуе ся Всч. Духовенству, що предплата на АЕпархіальный Вѣдомости на р. 1901 выносить 2 кор. 50 сот. а. в., котру то квоту належить найдальше до 15. Цвѣтня с. р. посредствомъ дотычныхъ Урядѣвъ деканальныхъ тутъ нвѣслати.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 22. Марта 1901.

Ч. 18.

Обвѣщеня конкурсові.

I.

Митроп. Консистерія розписуе на конкурсъ слѣдующій парохіи:

а) подъ днѣмъ 7. Марта 1901 зъ реченнямъ до дня 25. Цвѣтня 1901:

Ч. 1532. — Божинѣвъ зъ прилуч. Волощина, декан. Пѣдгавецкого, наданя Высокопреосвященного Ординаріята гр. кат.

Ч. 1533. — Грибовичъ великій въ прилуч. Бруховичъ, Грибовичъ малі и Гамулець, декан. Львѣвско-загородского, наданя приватного.

б) *пѣдъ днємъ 14. Марта 1901 зъ реченцемъ до дня 9. Мая 1901:*

Ч. 1581. — Лукавица нижна, декан. Стрыйского, наданя приватного.

Ч. 1691. — Козѣвна, декан. Бережаньского, наданя приватного.

Ч. 1692. — Плѣсняны, декан. Золочѣвского, наданя приватного.

Ч. 1693. — Зарубинцѣ въ прилуч. Ивашкѣвцѣ и Оприлѣвцѣ, декан. Збаражского, наданя приватного.

Ч. 1694. — Бѣлоголовы въ прилуч. Нетерпинцѣ, декан. Зборѣвского, наданя приватного.

Ч. 1695. — Куропатники въ прилуч. Будлѣвѣа и Сенькѣвѣ, декан. Бережаньского, наданя приватного.

Ч. 1696. — Стратинѣ въ прилуч. Новостратинѣ, декан. Нараѣвского, наданя приватного.

в) *пѣдъ днємъ 21. Марта 1901 зъ реченцемъ до дня 16. Мая 1901:*

Ч. 1819. — Чижикѣвъ, декан. Львѣвско-загородского, наданя приватного.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

II.

Ч. 1785. — Оголошуе ся конкурсъ на посаду катехита въ 5-клясовѣй школѣ въ Галичи.

Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Станиславѣвъ розписала пѣдъ д. 14. Лютого 1901 Ч. 245 конкурсъ въ цѣли сталого замѣщеня посады гр. кат. катехита въ 5-клясовѣй школѣ мужескѣй въ Галичи, зъ обовязкомъ учить религіи такожь въ 5-клясовѣй школѣ женскѣй. — До той посады привязаніи суть поборы III. клясы платѣ зъ уваглядненемъ постановленя §. 4. уставы зъ дня 22. Червня 1899. Ч. 81. В. з. кр. — Убѣгаючи ся о туюже посаду священники мають свои належито удокументовані поданя внести посредствомъ своей настоятельной власти до ц. к. окружной Рады шкѣльной въ Станиславѣвъ найпѣзвѣйше до дня 15. Цѣтня с. р.

Тое подае ся Всч. клиру АЕпарх. до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

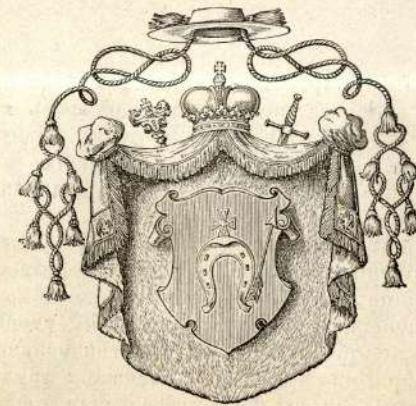
Львѣвъ, дня 15. Марта 1901.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 26. Марта 1901.

✠ **АНДРЕЙ.**

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіяльнѣй

ВѣДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 2. Цѣтня.

Ч. IV.

Ч. 19.

Ч. 1541 — Енциклика Св. нашего Отца Папы Льва XIII. о христіанскѣй демократіи: „Graves de communi“.

VENERABILIBVS FRATRIBVS
PATRIARCHIS PRIMATEBVS ARCHIEPISCOPIBVS
EPISCOPIBVS ALIISQVE LOCORVM ORDINARIIS
PACEM ET COMMVNIONEM CVM APOSTOLICA
SEDE HABENTIBVS

LEO PP. XIII.

VENERABILES FRATRES
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Graves de communi re oeconomica disceptationes, quae non una in gente iam dudum animorum labefactant concordiam, crebrescunt in dies

ПРЕЧЕСТНОЙ БРАТІИ
ПАТРІАРХАМЪ, ПРИМАСАМЪ, АРХІЕПИСКОПАМЪ
И ПНШІМЪ МЪСЦЕВЫМЪ ОРДИНАРІАМЪ
МИРЪ И ЕДНОСТЬ ЗЪ СТОЛИЦЕЮ АПОСТОЛЬСКОЮ
МАЮЩИМЪ

ЛЕВЪ ПП. XIII.

ПОЗДОРОВЛЕНЕ И АПОСТОЛЬСКЕ БЛАГОСЛОВЕНЕ.

Тяжкіи споры о загалнѣмъ экономичнѣмъ (господарскѣмъ) положеніи, що то въ неоднѣмъ народѣ вѣдѣ давна уже пѣдрывають единомушинѣсть,

calentque adeo, ut consilia ipsa hominum prudentiorum suspensa merito habeant et sollicita. Eas opinionum fallaciae, in genere philosophandi agendique late diffusae, invexere primum. Tum nova, quae tulit aetas, artibus adiumenta, commeatuum celeritas et adscita minuendae operae lucrisque augendis omne genus organa, contentionem acuerunt. Denique, locupletes inter ac proletarios, malis turbulendorum hominum studiis, concitato dissidio, eo res iam est deducta, ut civitates saepius agitatae motibus, magnis etiam videantur calamitatibus funestandae

Nos quidem, pontificatu vix inito, probe animadvertimus quid civilis societas ex eo capite periclitaretur; officiique esse duximus catholicos monere palam, quantus in socialismi placitis lateret error, quantae immineret inde perniciēs, non externis vitae bonis tantummodo, sed morum etiam probitati religiosaeque rei. Huc spectarunt litterae encyclicae *Quod Apostolici muneris*, quas dedimus die xxviii decembris anno MDCCCLXXVIII. — Verum, periculis iis ingravescentibus maiore quotidie cum damno privatim publice, iterum Nos eoque enixius ad providendum contendimus. Datisque similiter litteris *Rerum novarum*, die xv maii anno MDCCXCI, de iuribus et officiis fuse diximus, quibus geminas civium classes, eorum qui rem et eorum qui operam conferunt, congruere inter se oporteret; simulque remedia ex evangelicis praescriptis monstravimus, quae ad tuendam

взмагають ся зъ дня на день и такъ розгорячають ся, що слушно колебають та непокоять умы и самыхъ свѣтлѣйшихъ людей. Ихъ то (тѣ споры) впровадили насампередъ ложній поглядъ, въ певнѣмъ родѣ фальсофіи и въ практичнѣмъ поступованю широко розпростореній. Потому, новій способы штучныхъ виробѣвъ сеи doby, скорбсть дозову и впроваджене всякого рода машинъ для зменшеня труда а поблльшеня зыску заострили той спѣрбъ. Въ кѣнци черезъ неагоду межѣ богатыми а бѣдаками, выкликану лукавыми поступками неспокобѣныхъ людей, дѣйшло до того, що выдае ся, якъ коли бы державы, и такъ уже бунтами досыть часто непоковнѣи, мали еще бути опечаленѣи и великою якоуся недолею.

Мы спостерегли се гараздъ уже на початку нашего Понтифікату, якъ то дуже товариство людске зъ той стороны есть zagrożене и уважалисьмо за нашъ обовязокъ, звернути явно увагу католикѣвъ, якъ великій блудъ крые ся въ засадахъ соціализму и якъ велика грозить зъ вѣдси загибель не тѣлько для виѣшнихъ благъ живота, но такожъ для обычайности и религіи. Сюда вѣдносило ся наше всемирне письмо *Quod Apostolici muneris*, яке выдалисьмо 28. грудня 1878 р. — Но що тѣ небезпеченства щоденно взмагали ся зъ чимъ разъ бѣльшою шкодою для добра приватного и публичного, то старалисьмо ся зновъ и то еще сильнѣйше, зарадити злomu и рѣвножь въ нашѣмъ письмѣ *Rerum novarum* зъ 15. мая 1891 року обговорилисьмо обширно права и обовязки, на подставѣ котрыхъ двѣ клясы горожанъ, тѣ именно що до старчають матеріялу до роботы и тѣ що дають роботу саму, межѣ собою

iustitiae et religionis causam, et ad dimicationem omnem inter civitatis ordines dirimendam visa sunt in primis utilia.

Nec vero Nostra, Deo dante, irrita cessit fiducia. Siquidem vel ipsi qui a catholicis dissident, veritatis vi commoti, hoc tribuendum Ecclesiae professi sunt, quod ad omnes civitatis gradus se porrigat providentem, atque ad illos praecipue qui misera in fortuna versantur. Satisque uberes ex documentis Nostris catholici percepere fructus. Nam inde non incitamenta solum viresque hauserunt ad coepta optima persequenda; sed lucem etiam mutuati sunt optatam, cuius beneficio huiusmodi disciplinae studia tutius ii quidem ac feliciter insisterent. Hinc factum ut opinionum inter eos dissensiones, partim submotae sint, partim mollitae interquieverint. In actione vero, id consecutum est ut ad curandas proletariorum rationes, quibus praesertim locis magis erant afflictae, non pauca sint constanti proposito vel nove inducta vel aucta utiliter; cuiusmodi sunt: ea ignaris oblata auxilia, quae vocant secretariatus populi; mensae ad ruricularum mutuaciones; consociationes, aliae ad suppetias mutuo ferendas, aliae ad necessitates ob infortunia levandas; opificum sodalitia; alia id genus et societatum et operum adiumenta.

Sic igitur, Ecclesiae auspiciis, quaedam inter catholicos tum coniunctio actionis tum institutorum providentia inita est in praesidium plebis, tam saepe non minus insidiis et periculis quam inopia et la-

погодити ся могли бы, а заравомъ всказалисьмо на средства, зъ приписѣвъ евангельскихъ, якѣ до охороны справедливости и религіи якъ и до усуненя всякои борбы межѣ станами державы передъ всѣмъ хошенными бути здавали ся.

Надѣя наша, при помочи Божѣи, насъ не заведе. Тажъ самѣи не католики, порушенѣи силою правды, вызнали, що треба се Церквѣи признати, що еи печаливѣсть розтягае ся на всѣ версты державы а особливо на тѣ, що находятъ ся въ станѣ убогѣмъ. Досыть богатѣи плоды зѣбрали зъ нашихъ наукъ и католики. Бо зъ вѣдси зачерли они не тѣлько побужденя и силы до дальшихъ трудѣвъ около найлучшихъ своихъ починкѣвъ, но и набрали пожаданого свѣтла до дальшихъ тымъ певнѣйшихъ и тымъ выдатнѣйшихъ подвигѣвъ въ тѣмъ заводѣ. Зъ вѣдси пѣшло такожъ, що рѣжниці въ поглядяхъ почастѣ усунули ся, а дражливѣсть почастѣ устала. Въ практицѣ же осягнуто то, що для обороны справъ бѣдакѣвъ, где тѣи особливо були заведбанѣи, запроваджене зъ незломною волею немало, то новыхъ инстѣтуцій, то давнѣи користно помножено; а такими суть: такъ званѣи секретаріяты людовѣи для несеня помочи не свѣдомымъ; сельскѣи касы пожичковѣи; товариства, то взаємной помочи, то обезпечена вѣдѣ нещастныхъ вынакѣвъ; спѣлки робѣтничѣи, и иншѣи того рода товарискѣи та добротчиннѣи заведеня.

Такъ отже пѣдѣ проводомъ Церквѣи, прѣйшло межѣ католиками такъ до певной слѣбности въ роботѣ, якъ и до запобѣгливости около заведенѣи для охороны люду, окруженого такъ часто не ино засѣдами

boribus circumventae. Quae popularis beneficentiae ratio nulla quidem propria appellatione initio distingui consuevit: *socialismi christiani* nomen a nonnullis invecum et dirivata ab eo haud immerito obsoleverunt. Eam deinde pluribus iure nominare placuit *actionem christianam popularem*. Est etiam ubi, qui tali rei dant operam, *sociales christiani* vocantur: alibi vero ipsa vocatur *democratia christiana*, ac *democratici christiani* qui eidem dediti; contra eam quam socialistae contendunt *democratiam socialem*. — Iamvero e binis rei significandae modis postremo loco allatis, si non adeo primus, *sociales christiani*, alter certe, *democratia christiana*, apud bonos plures offensionem habet, quippe cui ambiguum quiddam et periculosum adhaerescere existiment. Ab hac enim appellatione metuunt, plus una de causa: videlicet, ne quo oblecto studio popularis civitas foveatur, vel ceteris politicis formis praepertetur; ne ad plebis commoda, ceteris tamquam semotis rei publicae ordinibus, christianae religionis virtus coangustari videatur: ne denique sub fucato nomine quoddam lateat propositum legitimi cuiusvis imperii, civilis, sacri, detrectandi. — Qua de re quum vulgo iam nimis et nonnunquam acriter disceptetur, monet conscientia officii ut controversiae modum imponamus, definientes quidnam sit a catholicis in hac re sentiendum: praeterea quaedam praescribere consilium est, quo amplior fiat ipsorum actio, multoque salubrior civitati eveniat.

та небезпеченствами, но и недостаткомъ та зносемъ. Сей рѣдъ добротности для люду означати особнымъ якимъ именемъ, не було зъ початку въ звычайу; назва христіянскій соціализмъ, декотрыми впроваджена и выразы вѣдъ той назвы походнй выйшли слушно зъ уживаня. Многимъ вѣдтакъ подобалась бѣльше назва христіянска робота для люду. Деинде зновъ звать ся тѣи, що такую справу займають ся, христіянскій соціалы, а еще деинде: христіянска демократія, а си приверженцѣ: христіянскій демократы, въ противности до демократіи соціальной, за котрою обстають соціалысты. — А вжежъ зъ обохъ тыхъ послѣднихъ назвъ напытае, коли вже не перша, то певно друга на противорѣчїе у многихъ людей доброй волѣ, такъ якъ по ихъ пересвѣденю крые ся въ нѣй щось загадкового и не безпечного. Той бо назвы обавляють ся они зъ многихъ а многихъ причинъ, именно чтобы тутъ не плакалось скрытого якого стремленя до республиканской державы, або не перенешено ея надъ всѣ инші политичнй формы въ державѣ; чтобы не здавалось, мовьбы то зъ поминенемъ всѣхъ прочихъ верствъ державы ограничалось силу христіянской религіи въ користь самого лише люду; чтобы въ концѣ пѣдъ тымъ закрашенымъ именемъ не крыло ся яке то намѣрене укорочена всякои законной власти, такъ свѣтской якъ и духовной. А що въ тѣй справѣ публично, уже за много а часами и за остро, спорить ся, то наказуе свѣдомбеть нашего обовязку, положить конецъ сему спорови, опредѣляючи, якъ на тую справу католики за-

дивляти ся мають, а окрѣмъ того маемъ намѣрене, дати деякй приписы, чтобы ихъ робота стала ся тымъ всестороннѣйша а для державы о много спасительнѣйша.

Quid *democratia socialis* velit, quid velle *christianam* oporteat, incertum plane esse nequit. Altera enim, plus minusve intemperanter eam libeat profiteri, usque eo pravitatis a multis compellitur, nihil ut quidquam supra humana reputet; corporis bona atque externa consecetur, in eisque captandis fruendis hominis beatitatem constituat. Hinc imperium penes plebem in civitate velint esse, ut, sublatis ordinum gradibus aequatisque civibus, ad bonorum etiam inter eos aequalitatem sit gressus: hinc ius domini delendum; et quidquid fortunarum est singulis, ipsaque instrumenta vitae communia habenda. At vero *democratia christiana*, eo nimirum quod *christiana* dicitur, suo veluti fundamento, positae a divina fide principiis niti debet, iufimorum sic prospiciens utilitatibus, ut animos ad sempiterna factos convenienter perficiat. Proinde nihil sit illi iustitiâ sanctius; ius potiundi possidendi iubeat esse integrum; dispares tueatur ordines, sane proprios bene constitutae civitatis; eam demum humano convictui velit formam atque indolem esse, qualem Deus auctor indidit. Liquet igitur *democratiae socialis et christianae* communionem esse nullam: eae nempe inter se differunt tantum, quantum *socialismi secta et professio christianae legis*.

То, чого хоче демократія соціальна, а чого хотѣти повинна демократія христіянска, не може зовсѣмъ бути певнымъ. Перша бо, все одно чи числїть бѣльше чи менше загонистыхъ исповѣдникѣвъ, заганяе ся многими ажъ до той степени переворотности, що не допускае ничего надлюдского; гонить за благами тѣлесными, и то лишь внѣшными, и въ ихъ добитку та достатку покладае щасте чоловічка. Для того хоче она, чтобы власть державна була въ рукахъ люду; чтобы по знесеню рѣжницѣ станѣвъ и по зрѣванню обывателѣвъ приступлено такожь до зрѣваня дѣбрь межѣ ними: для того право власности мае бути знищене, а що одиницѣ мають мастьку, навѣтъ орудїя для заспокоеня потребѣ жизни, мае уважати ся за спѣльне добро. Христіянска же демократія, длятого власне, що называе ся христіянска, мусить опирати ся на началахъ вѣры божої, яко на своѣй пѣдвалинѣ, та про благо найнизшихъ верствъ въ сей способѣ дбати, чтобы усовершила душѣ, до вѣчности назначенѣ. Длятого най не буде для неї ничего бѣльше святого, надъ справедливѣсть; право дорѣбку и посѣданя най велить по збѣставити ненарушимимъ; нехай боронить нерѣвности станѣвъ, кождѣй добре зьорганизованѣй державѣ безперечно властивої; она мае въ концѣ по збѣставити въ пожитю людскѣмъ ту форму и той характеръ, якій надавъ самъ Творецъ, Богъ. Видно отже, що межѣ демокра-

Nefas autem sit christianae democraticae appellationem ad politica detorqueri. Quamquam enim *democratia*, ex ipsa notatione nominis usque philosophorum, regimen indicat populare; attamen in re praesenti sic usurpanda est, ut, omni politica notionem detracta, aliud nihil significatum praeferat, nisi hanc ipsam beneficam in populum actionem christianam. Nam naturae et evangelii praecepta quia suo iure humanos casus excedunt, ea necesse est ex nullo civilis regiminis modo pendere; sed convenire cum quovis posse, modo ne honestati et iustitiae repugnet. Sunt ipsa igitur manentque a partium studiis variisque eventibus plane aliena: ut in qualibet demum rei publicae constitutione, possint cives ac debeant iisdem stare praeceptis, quibus iubentur Deum super omnia, proximos sicut se diligere. Haec perpetua Ecclesiae disciplina fuit; hac usi romani Pontifices cum civitatibus egere semper, quocumque illae administrationis genere tenerentur. Quae quum sint ita, catholicorum mens atque actio, quae bono proletariorum promovendo studet, eo profecto spectare nequaquam potest, ut aliud prae alio regimen civitatis admetat atque invehat.

тією соціальною а християнською нема ніякої спільності; они рожнять ся межю собою такъ, якъ принадлежность до соціализму а исповѣдане закона християнського.

А вжежъ нехай уважає ся безбожністю розтягати имя християнської демократіи на политику. Хотяй бо демократія підля понятія того слова и уживаня фальсифікації означає правительствую людове, то все таки въ нашомъ випадку має она такъ розумѣти ся, щоби зъ поминенемъ всякого понятія политичного не означала ничего иншого, якъ лишъ саму доброту для люду. Бо, що заповѣди природи и Евангелія по своему праву стоять понадъ всякій людскій принадлежності, то не потребують они зависѣти вѣдъ ніякої форми державного правительства, но можуть зъ кождою годити ся, колибъ тільки не противила ся честности и справедливости. Ти заповѣди отже суть и підстануть далекими вѣдъ всякихъ партійныхъ стремлень и всѣлякихъ випадківъ, такъ що обывателѣ при кождомъ устрою державы держати можуть, и повинні, ти самі заповѣди, котрі имѣ велять, любити Бога надъ все а ближнього якъ самого себе. То було всегда наукою Церкви, а на підставѣ тои науки зносили ся римскій Первосвященники зъ державами безъ взгляду на яке набудь ихъ устрійство. А при такѣмъ станѣ рѣчий не може умна робота католицка, хотячи причинити ся до блага бѣдаківъ, ніякъ виходити на тоє, щоби волѣти одну форму правительства передъ другою и таку запроваджати.

Non dissimili modo a democratica christiana removendum est alterum illud offensivum caput: quod nimirum in commodis inferiorum ordinum curas sic collocet, ut superiores praeterire videatur; quorum tamen non minor est usus ad conservationem perfectionemque civitatis. Praecavet id christiana, quam nuper diximus, caritatis lex. Haec ad omnes omnino cuiusvis gradus homines patet complectendos, utpote unius eiusdemque familiae, eodem benignissimo edito Patre et redempto Salvatore, eandemque in hereditatem vocatos aeternam. Scilicet, quae est doctrina et admonitio Apostoli: *Unum corpus, et unus spiritus, sicut vocati estis in una spe vocationis vestrae. Unus dominus, una fides, unum baptisma. Unus Deus et Pater omnium, qui est super omnes, et per omnia, et in omnibus nobis*¹. Quare propter naturam plebis cum ordinibus ceteris coniunctionem, eamque arctiorem ex christiana fraternitate, in eosdem certe influit quantacumque plebi adiutandae diligentia impenditur; eo vel magis quia ad exitum rei secundum plane decet ac necesse est ipsos in partem operae advocari, quod infra aperiemus.

Longe pariter absit, ut appellatione democraticae christianae propositum subdatur omnis abiicienda obedientiae eosque aversandi qui legitime praesunt. Revereri eos qui pro suo quisque gradu in civitate praesunt, eisdemque iuste iubentibus ob-

¹ Ephes. iv, 4—6.

Не менше вѣддалити треба вѣдъ демократіи християнської и иншій еще камѣнь претяженія, той именно, що она о благо верствъ иншихъ такъ старає ся, що здає ся пренебрѣгати верствы высшій, котрыхъ ужиточность до удержаня и усовершеня державы есть однакъ не менша. Заповѣдає тому що ино вспомнѣнный християнскій законъ любви. Тая розтягає ся на всѣхъ очевидно людей безъ рожницъ стану, яко принадлежащихъ до одной и той самой родины, сотворенныхъ тымъ самымъ преблагимъ Отцемъ, тымъ самымъ Спасителемъ вѣдкупленыхъ, и покликанныхъ до того самого вѣчного наслѣдія. А то есть власне наука и наказане Апостола, а именно: *Единое тѣло, единая дѣя, ижеже и звани вѣсте во единомъ оупованіи званиа нашего: единый Гдѣ, единая вѣра, единое крещеніе: единый Бгъ и Оца всѣхъ, иже надъ всѣми и чрезъ всѣхъ и во всѣхъ насъ* (Еф: 4, 4). Дятого, дядя природной звязи люду зъ прочими верствами, и то звязи досыть тѣсною зъ причины братерства християнського, впливає зъ певністю и на тиже верствы тая прилѣжність, яку на поддержку люду ложити ся, а то тымъ больше, що дя щастливого кѣнця сеи справы выпадає и прямо есть потрібнымъ, призвати и ихъ до участи въ трудѣ, якъ то мы заравъ покажемъ.

Такъ само мусить се бути далекимъ, щоби назвою християнської демократіи піддавати намѣрене до вѣдкиненя всякого послушеньства и презирая законныхъ настоятелѣвъ. Почитати тыхъ, котрі на рожныхъ щеляхъ въ державѣ суть настоятелями, и повинувати ся ихъ справедливымъ приказамъ, приказує за-

temperare, lex aequae naturalis et christiana praecipit. Quod quidem ut homine eodemque christiano sit dignum, ex animo et officio praestari oportet, scilicet *propter conscientiam*, quemadmodum ipse monuit Apostolus, quum illud edixit: *Omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit*¹. Abhorret autem a professione christianae vitae, ut quis nolit iis subesse et parere, qui cum potestate in Ecclesia antecedunt: Episcopis in primis, quos, integrâ Pontificis romani in universos auctoritate, *Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo*². Iam qui secus sentiat aut faciat, is enimvero gravissimum eiusdem Apostoli praecceptum oblitus convincitur: *Obedite praepositis vestris, et subiaceate eis. Ipsi enim pervigilant, quasi rationem pro animabus vestris reddaturi*³. Quae dicta permagni interest ut fideles universi alte sibi defigant in animis atque in omni vitae consuetudine perficere studeant: eademque sacrorum ministri diligentissime reputantes, non hortatione solum, sed maxime exemplo, ceteris persuadere ne intermittant.

His igitur revocatis capitibus rerum, quas antehac per occasionem datâ opera illustravimus, speramus fore ut quaevis de christianae democratiae nomine dissensio, omnisque de re, eo nomine significata, suspicio periculi iam deponatur. Et

¹ Rom. xiii, 1, 5.

² Act. xx, 28.

³ Hebr. XIII, 17.

рѣвно якъ законъ природный такъ и христiанскiй. А чтобы се для чловѣка а до того христiанина було достойнымъ, мусить оно походити зъ сердца и почутя обовязку, именно же зъ совѣсти якъ до того напоминавъ и самъ Апостолъ, коли сказавъ: *Всѣа душа властемъ предержащимъ да повинется*, . . . не токмо за грѣхъ, но и за совѣсть (Рим. 13, 1, 6.). Далекимъ же есть вѣдь исповѣданiя христiанской жизни, чтобы ктось не хотѣвъ подчиняти ся и повинувати ся тымъ, що въ Церквѣ держать власть, особливо Епископамъ, котрыхъ, не нарушаючи въ ничѣмъ всемирной власти римского Первосвященника, *Духъ стiй постави Епископы, пасты црковь, Гда и Бога, юже стажл кровью своею* (Дѣян. 20, 28.). Кто иначе думаетъ або поступаетъ, той забувъ очевидно на преважну заповѣдь тогоже Апостола: *Повинитесь наставникомъ вашимъ и покараетесь*; тiи во вѣдѣтъ *и души вашихъ*, яко сабоко воздати хотѣще (Евр. 13, 17.). Дуже много залежить на томъ, чтобы все вѣрчiй взяли собѣ тi слова глубоко до сердца и ихъ въ каждой хвили своей жизни выконати старали ся, а слуги святынi собѣ ихъ якъ найпильнѣйше разважали, и не лишь словомъ, но особливо и примѣромъ другимъ вѣрчiи не залишали.

Пригадавши такъ головнi точки тыхъ рѣчей, якi передъ тымъ при случайности пояснити старалисьмо ся, надѣемъ ся, що всякiй спѣръ о назвѣ христiанской демократiи и всяке подозрѣнiе о небезпечности рѣчи, тымъ именемъ означеной, разъ уже устане. А того надѣемъ ся справедливо. Бо поминувши тi погляды на властивый змысль и значене де-

iure quidem speramus. Etenim, iis missis quorundam sententiis de huiusmodi democratiae christianae vi ac virtute, quae immoderatione aliqua vel errore non careant; certe nemo unus studium illud reprehenderit, quod, secundum naturalem divinamque legem, eo unice pertineat, ut qui vitam manu et arte sustentant, tolerabiliorem in statum adducantur, habeantque sensim quo sibi ipsi prospiciant; domi atque palam officia virtutum et religionis libere expleant; sentiant se non animantia sed homines, non ethnicos sed christianos esse; atque adeo ad unum illud necessarium, ad ultimum bonum, cui nati sumus, et facilius et studiosius nitantur. Iamvero hic finis, hoc opus eorum qui plebem christiano animo velint et opportune relevatam et a peste incolumem socialismi.

De officiis virtutum et religionis modo Nos mentionem consulto iniecitimus. Quorundam enim opinio est, quae in vulgus manat, *quaestionem socialem*, quam aiunt, *oeconomicam* esse tantummodo: quum contra verissimum sit, eam moralem in primis et religiosam esse, ob eandemque rem ex lege morum potissime et religionis iudicio dirimendam. Esto namque ut operam locantibus gemitur merces; esto ut contrahatur operi tempus; etiam annonae sit vilitas; atqui, si mercenarius eas audiat doctrinas, ut assolet, eisque utatur exemplis, quae ad exuendam Numinis reverentiam alliciant depravandosque mores, eius etiam labores ac rem necesse est dilabi. Periclitatione atque usu perspectum est, opifices plerosque anguste misereque vivere, qui, quamvis operam habebant brevioris spatio et uberiores

мократiи христiанской, якi не суть свободнiй вѣдь певного рода пересады и блуду, певно никто не зганить стараниа, яке по природному и боожому законowi стремить едино къ тому, чтобы тi, що жiють зъ рукъ своихъ и зъ своего заводу, пришшли до зноснiйшого стану и мало по малу тѣлько зарабатяли, чтобы самi о себе дбати, дома и въ житю публичнiмъ обовязки чеснотъ и религиi повнити, себе не звѣрчати а людьми, не поганями а Христiанами вѣдчувати и такъ до того що ѣдино ѣсть на потребу, до послѣдного нашего блага, для котрого мы родили ся, тымъ легче и тымъ ревнѣйше стремѣти могли. Товласне есть цѣлю, то дѣломъ тыхъ, котрi нарѣдъ духомъ христiанскимъ хотятъ мати и въ пору оживленнымъ и вѣдь пошести соціализму цѣлымъ.

О обовязкахъ чеснотъ и религиi мы що ино наумынено загадали. Многихъ бо есть мнѣнiемъ, а тое мнѣнiе дѣстаетъ ся и межи людъ, що такъ звана справа соціална есть лише справою економичною (господарскою), коли протавно есть се наибольшою правдою, що все таки справою обычаиною и религииною а зъ той причины мае рѣшати ся передъ всемъ по закону обычаивъ и пбеля засадъ религиi. Нехайбы робѣтникамъ подвоено платню; нехайбы скорочено часъ работы; нехайбы була дешевизна хлѣба, то все таки — коли бы наймитъ, якъ се вѣнъ звычайно дѣлае, слухавъ тыхъ наукъ и ужиткувавъ зъ тыхъ примѣровъ, якi ваблять до вызутя себе изъ пошести Божои и до выкривленя обычаивъ — пропаде конечно такожъ и его работа, зарѣвно якъ и его майно. Зъ досвѣдченя и практики явнымъ

mercede, corruptis tamen moribus nullâque religionis disciplina vivunt. Deme animis sensus, quos inserit et colit christiana sapientia; deme providentiam, modestiam, parsimoniam, patientiam ceterosque rectos naturae habitus: prosperitatem, etsi multum contendas, frustra persequare. Id plane est causae, cur catholicos homines inire coetus ad meliora plebi paranda, aliaque similiter instituta invehere. Nos nunquam hortati sumus, quin pariter moneremus, ut haec religione auspice fierent eâque adiutrice et comite.

Videtur autem propensae huic catholicorum in proletarios voluntati eo maior tribuenda laus, quod in eodem campo explicatur, in quo constanter feliciterque, benigno afflatu Ecclesiae, actiosa caritatis certavit industria, accommodate ad tempora Cuius quidem mutuae caritatis lege, legem iustitiae quasi perficiente, non sua solum iubemur cuique tribuere ac iure suo agentes non prohibere; verum etiam gratificari invicem, *non verbo, neque lingua, sed opere et veritate*¹; memores quae Christus peramanter ad suos habuit: *Mandatum novum do vobis: ut diligatis invicem, sicut dilexi vos, ut et vos diligatis invicem. In hoc cognoscent omnes quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem*². Tale gratificandi studium, quamquam esse primum oportet de animorum bono non caduco sollicitum, praetermitte-

¹ I Ioann. III, 18.

² Ioann. XIII, 34-35.

есть, що тѣ робѣтники жиють въ недостатку и нуждѣ, котрѣ, хотѣ мають роботу що до часу коротшу а що до заплаты выдатиѣйшу, жиють однакъ безобычайно и безрелигійно. Возьми умамъ того духа, якій вщепляе и плекае премудрѣсть христіаньска; вѣдбери запобѣгливѣсть, смиренѣсть, оцаднѣсть, терпеливѣсть и прочі добрѣ та природні прикметы — то за гараздома, хотѣбысь и якъ силывъ ся, надармо гонити будешъ. То есть власне причиною, длячого Мы католицкихъ людей до стоваряшенъ для поправки долѣ люду и до подѣбныхъ заведенъ нѣколи не напоминали безъ рѣвночасного упоминеня, щобы се дѣяло ся на подѣставѣ религій и за ея помощію та проводомъ.

Тѣмъ прихильнѣй воли католикѣвъ для бѣдакѣвъ належить ся очевидно вѣддати тымъ болѣшу похвалу, що она розвивае ся на тѣмъ самѣмъ поли, на котрѣмъ, подѣ оживляющимъ духомъ Церкви, чинна любовь, водповѣдно до часу безперестанно и щасливо борола ся. По законамъ сей взаимной любви, законъ справедливости мовѣбы доповняющон, не тѣлько маемъ наказъ вѣддавати каждому, що кому ся належить а не боронити никому поступати пѣсля своего права, но такожь дѣлати собѣ взаимно услуги, а то не лишъ словомъ и дѣломъ, но дѣломъ и истиною. (I. Иоан. 3, 18.); памятаючи на прелюбезнѣй слова Христа до своихъ: *Заповѣдаю вамъ да любите другъ друга: якоже возлюбилъ вы, да и вы любите себѣ. Се мѣ развѣмкютъ вси. Якоже мой оученикъ есте, аще любите и имате междѣ собою* (I. 13, 34.). А хотѣ та готовѣсть до взаимной услуги муситъ передѣ всѣмъ дѣбати о неуывдаемѣ

re tamen haudquaquam debet quae usui sunt et adiumento vitae. Quae in re illud est memoratu dignum, Christum, sciscitantibus Baptistae discipulis: *Tu es qui venturus es, an alium expectamus?* demandati sibi inter homines muneris arguisse causam ex hoc caritatis capite, Isaiiae excitatâ sententia: *Caeci vident, claudi ambulant, leprosi mundantur, surdi audiunt, mortui resurgunt, pauperes evangelizantur*¹. Idemque de supremo iudicio ac de praemiis poenisque discernendis eloquens, professus est se singulari quadam respectuum ratione, qualem homines caritatem alter alteri adhibuissent. In quo Christi sermone id quidem admiratione non vacat, quemadmodum ille, partibus misericordiae solantis animos tacite omissis, externae tantum commemoravit officia, atque ea tamquam sibi metipsum impensa: *Esurivi, et dedistis mihi manducare; sitivi, et dedistis mihi bibere; hospes eram, et collegistis me; nudus, et cooperuistis me; infirmus, et visitastis me; in carcere eram, et venistis ad me*².

Ad haec documenta caritatis utraque ex parte, et animae et corporis bono, probandae, addidit Christus de se exempla, ut nemo ignorat, quam maxime insignia. In re praesenti sane suavissima est ad recolendum vox ea paterno corde emissa: *Misereor super turbam*³, et par voluntas ope vel mirifica subveniendi: cuius miserationis praeconium extat:

¹ Matth. XI, 5.

² Ib. XXV, 35-36.

³ Marc. VIII, 2.

благо душѣ, то все таки не повинно нѣкакъ залишати ся и того, що служити до заспокоеня потребѣ житя. Въ тѣмъ взглядѣ уваги достойнымъ есть, що Христосъ на пытанѣ ученикѣвъ Иоанна Крестителя: *Ты ли еси грядый или иного чѣмъ, повѣдъ своего посланництва между людей выводить власне зъ титулу любви, пригадуючи выреченѣ Исаи: Слѣпѣи прозираютъ, и хромѣи ходятъ, прокаженнѣи очищаются и гласѣи слышатъ, мертвѣи встаютъ и живѣи благовѣствуютъ* (Mt. 11, 5.). Такъ само, говорячи о страшнѣмъ судѣ и о вымѣрѣнѣ надгороды и кары, выповѣдае, що буде особливо глядѣти на тое, кѣлько любви люде одинъ другому оказовали. Въ тѣмъ бесѣдѣ Христа годѣ не подивляти особливо того, якъ то вѣнъ зъ поминенѣмъ дѣлѣ милосердїя що до душѣ, вспоминае лишь о обовязкахъ внѣшного милосердїя, и то такъ, якъ бы они для него самого были сповненѣй. *Взаклѣхса, и дасте ми ѣсти: возжадахса и напоите мѣ: страненъ вѣхъ и вѣдѣсте мене: Нѣгъ, и вѣдѣсте мѣ: вѣленъ, и посѣтите мене: въ темницѣ вѣхъ, и приидѣте къ мнѣ* (Mat. 15, 35.).

До тыхъ наукъ о оазованю любви въ обохъ взглядахъ, такъ що до тѣла якъ що до душѣ, додавъ Христосъ, якъ се загално вѣдомо, и свои власнѣй якъ найкраснѣй примѣры. Въ нынѣшнѣмъ выпадку особливо мило есть згадати на голосѣ, выданный, зъ правдиво вѣщѣвской груди: *Милосердїю ѡ народѣ* (Mr. 8, 2) и на готовѣсть помочи, хотѣбы и въ способѣ чудесный; которого то милосердїя находить ся похвала въ словахъ: *прѣйде благодѣтельства и исцѣлѣна вса наслашван-*

*Pertransiit benefaciendo et sanando omnes oppressos a diabolo*¹. — Traditam ab eo caritatis disciplinam Apostoli primum sancte naviterque coluerunt; post illos qui christianam fidem amplexi sunt, auctores fuerunt inveniendae variae institutorum copiae ad miserias hominum, quaecumque urgeant, allevandas. Quae instituta, continuis incrementis provecta, christiani nominis partaeque inde humanitatis propria ac praeclara sunt ornamenta: ut ea integri iudicii homines satis admirari non queant, maxime quod tam sit proclive ut in sua quisque feratur commoda, aliena posthabeat.

Neque de eo numero bene factorum excipienda est erogatio stipis, eleemosynae causa; ad quam illud pertinet Christi: *Quod superest date eleemosynam*². Hanc scilicet socialistae carpunt atque e medio sublata volunt, utpote ingenitae homini nobilitati iniuriosam. At enim si ad evangelii praescripta³, et christiano ritu fiat, illa quidem neque erogantium superbiam alit, neque affert accipientibus verecundiam. Tantum vero abest ut homini sit indecora, ut potius foveat societatem coniunctionis humanae, officiorum inter homines fovendo necessitudinem. Nemo quippe hominum est adeo locuples, qui nullius indigeat; nemo est egenus adeo, ut non alteri possit quare prodesse: est id innatum, ut opem inter se homines et fidenter poscant et ferant benevole. — Sic nempe iustitia et caritas inter se devinctae, aequo Christi mitique iure,

¹ Act. X, 38.

² Luc. XI, 41.

³ Matth. VI, 2-4.

ныя ѿ діавола (Дѣян. 10, 38.). Дану Нимъ науку о взаимной любви держали свято и усердно насампередъ Апостолы; а по нихъ тѣ, що приняли вѣру христіянську, основали множество всѣлякихъ заведенъ для улекшеня, якъ набудь дѣймаючи, нужды людской. А тѣ заведеня, заедно возрастаючи и успѣваючи суть питоменною и прекрасною оздобою христіянського имени и зродившого ся зъ вѣдси чловѣколюбія (цивилизациі). такъ, що люде неупереджені досыть имъ надивоватись не могутъ, особливо що каждый есть такъ дуже склоннымъ, дбати лишь про свою выгоду а на чужу не зважати.

А зъ того числа добрыхъ учинковъ годѣ выключити даване вспоможеня, милостынѣ ради, до котрой вѣдносить ся слово Христа: ѿ сѣнцѣхъ дадите милостыню (Л. 11, 41.). Тую милостыню именно торгають соціалысты и радѣ бы ю зовсѣмъ усунути, яко щось для врожденной чловѣкови благородности обидливого. Однакъ коли дае ся милостыню по приписамъ Евангелія и по звичаю христіянському, то не піддержуе она ани думы даючихъ, ани не приносить ганьбы для пріймаючихъ милостыню. Противно, она есть такъ далекою вѣдъ того, чтобы бути для чловѣка непристойною, що радше підтримуе звязъ въ пожито людскѣмъ и конечнѣсть взаимныхъ обвязковъ межѣ людьми. Никто бо зъ людей не есть такъ заможнымъ, чтобы никого не потребовавъ; никто не есть такъ убогимъ, чтобы не мѣгъ бути другому въ чѣмъ пожиточнымъ; есть то людямъ уже врождено, що одинъ другихъ зъ довѣрїемъ о помѣчь просять и взаимно ви собѣ радо дають. — Такъ то справедливѣсть и

humanae societatis compagem mire continent, ac membra singula ad proprium et commune bonum providenter adducunt.

Quod autem laboranti plebi non temporariis tantum subsidiis, sed constanti quadam institutorum ratione subveniatur, caritati pariter laudi vertendum est; certius enim firmitusque egentibus stabit. Eo amplius est in laude ponendum, velle eorum animos, qui exercent artes vel operas locant, sic ad parsimoniam providentiamque formari, ut ipsi sibi, decursu aetatis, saltem ex parte consulant. Tale propositum, non modo locupletum in proletarios officium elevat, sed ipsos honestat proletarios; quos quidem dum excitat ad clementiorem sibi fortunam parandam, idem a periculis arceat et ab intemperantia coercet cupiditatum, idemque ad virtutis cultum invitat. Tanta igitur quum sit utilitatis ac tam congruentis temporibus, dignum certe est in quo caritas bonorum alacris et prudens contendat.

Maneat igitur, studium istud catholicorum solandae erigendaeque plebis plane congruere cum Ecclesiae ingenio et perpetuis eiusdem exemplis optime respondere. Ea vero quae ad id conducant, utrum actionis christianae popularis nomine appellentur, an democratiae christianae, parvi admodum refert; si quidem impertita a Nobis documenta, quo par est obsequio, integra custodiantur. At refert magnopere ut, in tanti momenti re, una eademque sit ca-

любовь, слухнымъ и лагднымъ правомъ Христа межѣ собою повязанъ, піддержують чудно звязъ товариства людского а поодинокихъ членѣвъ тогоже приводятъ до власного и загального гаразду.

То же, що робѣтничому людови допомагае ся не лише хвилею за помою, но сталими того рода закладами, треба рѣвножъ любви вмѣняти въ похвалу: бо въ сей способѣ стояти она буде за бѣдаками тымъ певнѣйше и тымъ сильнѣйше. Ещѣ бѣльше похвалити треба цѣль, хотѣти образовати въ робѣтникахъ и ремѣсникахъ змысль до такои ошадности и занобѣгливости, чтобы зъ часомъ хотъ въ части, могли самѣ собѣ помагати. Такая цѣль не только что облегчае обовязки богатыхъ къ бѣдакамъ, но и учестняе бѣдаковъ самыхъ, бо, побуждаючи ихъ до придбания собѣ лучшей долѣ, вступае ихъ тымъ самымъ передъ небезпеченствами, повздержуе вѣдъ пристрастной неумѣркованности и заохочуе до честноты. Колижъ такѣ поступоване есть такои донеслости и такъ дуже на часѣ, то за службу певно на ревне и розумне поперта зъ стороны людей доброй волѣ, перенятыхъ любовью ближнихъ.

Памятаймо прото, що стремлене католикѣвъ до заспокоеня и движеня нижшюи версты народа годить ся вповнѣ зъ духомъ Церкви и вѣдповѣдае зовсѣмъ ви вѣдвѣчной практицѣ. А чи то, що до того причиняе ся, называе ся христіянскою роботою для люду чи демократією христіянскою, на тѣмъ дуже мало залежитъ, коли только дана Нами въ тѣмъ взглядѣ наука зъ всякимъ послушеньствомъ въ цѣлости буде держати ся. Но много

tholicorum hominum mens, una eademque voluntas atque actio. Nec refert minus ut actio ipsa, multiplicatis hominum rerumque praesidiis, augeatur, amplificetur. —

Eorum praesertim advocanda est benigna opera, quibus et locus et census et ingenii animique cultura plus quiddam auctoritatis in civitate conciliant. Ista si desit opera, vix quidquam confici potest quod vere valeat ad quaesitas popularis vitae utilitates. Sane ad id eo certius breviusque patebit iter, quo impensius multiplex praestantiorum civium efficientia conspiret. Ipsi autem considerent velimus non esse sibi in integro, infimorum curare sortem an negligere; sed officio prorsus teneri. Nec enim suis quisque commodis tantum in civitate vivit, verum etiam communibus: ut, quod alii in summam communis boni conferre pro parte nequeant, largius conferant alii qui possint. Cuius quidem officii quantum sit pondus ipsa edocet acceptorum honorum praestantia, quam consequatur necesse est restrictior ratio, summo reddenda largitori Deo. Id etiam monet malorum lues, quae, remedio non tempestive adhibito, in omnium ordinum perniciem est aliquando eruptura: ut nimirum qui calamitosae plebis negligat causam, ipse sibi et civitati faciat improvide. — Quod si actio ista christiano more socialis late obtineat vegeatque sincera, nequaquam profecto fiet, ut cetera instituta, quae ex maiorum pietate ac providentia iam pridem extant et florent, vel exarescant vel novis institutis quasi absorpta defi-

залежить на тѣмъ, чтобы въ рѣчи такъ важнойъ была у католикѣвъ одна и та сама гадка, одна и та сама воля и одна и та сама работа. Не меньше важнымъ есть, чтобы та работа черезъ больше число робѣтничѣвъ и средствъ помножила ся и розширила ся.

Особливо тыхъ потреба тутъ призывати до ласкавой работы, котрымъ станъ, маютокъ и образоване сердца и духа надають больше значеня. Коли не доставати буде сеи работы, то ледво чи зможе ся вдѣяти щось такого, що мало бы пожаданый пожитокъ для жизни люду. Противно же отворить ся до того тымъ певнѣйша и коротша дорога чымъ больша сила значнѣйшихъ обывательствъ приложить рукъ до того. Тѣ же послѣднѣй нехай уважають, що имъ не вѣдно про долю найнизшихъ верствъ дбати або не дбати, но що они до того прямо суть обовязанъ. Божь то никто не жие въ державѣ для самой лише власной користи, но такожъ и для загальноной, такъ що до того, до чого одинъ для загального добра не суть въ силѣ причиняти ся, мають тымъ больше причиняти ся тѣмъ, що суть въ силѣ. А якъ великимъ есть сей обовязокъ, показуе сама надвыжка отриманыхъ дѣбръ, котру постигне конечно и строжшій одвѣтъ, якій треба буде дати найвысшому датедеви, Богу. До того напоминае и пошесть бѣдъ, котра, коли ея въ часъ не зарадити ся, колись на погибель всѣхъ верствъ выбухнути есть готова, такъ що той, кто занедбуе справу несчастного люду, самъ противъ себе и противъ державы поступае нерозважно. — Коли же та соціална работа въ спо-

ciant. Haec enim atque illa, utpote quae eodem consilio religionis et caritatis impulsa, neque re ipsa quidquam inter se pugnancia, commodè quidem componi possunt et cohaerere tam apte, ut necessitatibus plebis periculisque quotidie gravioribus eo oportunius liceat, collatis benemerendi studiis, consulere. — Res nempe clamat, vehementer clamat, audentibus animis opus esse viribusque coniunctis; quum sane nimis ampla aerumnarum seges obversetur oculis, et perturbationum exitialium impendeant, maxime ab invalescente socialistarum vi, formidolosa discrimina. Callide illi in sinum invadunt tenebris ac palam in luce, qua voce qua scriptis, multitudinem seditione concitant; disciplina religionis abiecta, officia negligunt, nil nisi iura extollunt; ac turbas egentium quotidie frequentiores sollicitant, quae ob rerum angustias facillius deceptioni patent et ad errorem rapiuntur. — Aeque de civitate ac de religione agitur res; utramque in suo tueri honore sanctum esse bonis omnibus debet.

Quae voluntatum consensio ut optato consistat, ab omnibus prae-

сбѣхъ христiянскiй широко ширити ся и розвивати ся буде, то певно не прiйде нiякъ до того, чтобы всѣ тѣ институци, якi зъ побожности и запобѣгливости предкѣвъ зъ давна уже находятъ ся и процвитають, або упали або новыми мовѣбы поглотились и щезли. Бо такъ тѣ якъ и тамтѣ, за порадою той самой религии и любви введенъ и въ ничѣмъ собѣ непротивнѣй, могутъ выгѣдно зъ собою злучити ся и такъ тѣсно звязати ся, що потребамъ люду и небезпеченствамъ що разъ больше вмагаючимъ ся спѣльными подвигами въ добрыхъ учинкахъ буде можна тымъ лекше зарадити. Справа сама говорить именно за себе, а говорить громко, що потреба тутъ смѣлыхъ сердець и соединеныхъ силъ; бо занадто богатый застѣвъ нужды есть безперечно очевидный, а страшнѣй небезпеченства згубныхъ переворотѣвъ, повисають надъ нами, особливо по поведучимъ разъ больше вмагаючои ся силы соціалистѣвъ. Хитро вдирають ся они въ середину державы; въ тѣны тайныхъ згромадженъ и въ бѣлый день то словомъ то письмомъ ворохобяють массы; а покинувши карбi религии занедбують обовязки а пѣдносять лишь свои права и пѣдбурюють убогi массы, що дня численнѣйшiй, котрi зъ причины нужды для обманства суть тымъ преступнѣйшiй и на роздорожа тымъ лекше пѣрвати ся дають. — Ходить ту такъ о державу якъ и о религию; защищати и одну и другу въ еи чести, повинно бути святымъ обовязкомъ всѣхъ добромыслячыхъ людей.

А чтобы та такъ пожадана згода мала мѣсце, треба надто выстерѣ-

terea abstinendum est contentio- nis causis quae offendant animos et di- siungant. Proinde in ephemeridum scriptis et concionibus popularibus sileant quaedam subtiliores neque ullius fere utilitatis quaestiones, quae quum ad expediendum non faciles sunt, tum etiam ad in- telligendum vim aptam ingenii et non vulgare studium exposcunt. Sane humanum est, haerere in mul- tis dubios et diversos diversa sente- re: eos tamen qui verum ex animo persequantur addecet, in disputatio- ne adhuc ancipiti, aequanimitatem ser- vare ac modestiam mutuamque ob- servantiam; ne scilicet, dissidenti- bus opinionibus, voluntates item dis- sideant. Quidquid vero, in causis quae dubitationem non respuant, opi- nari quis malit, animum sic semper gerat, ut Sedi Apostolicae dicto au- diens esse velit religiosissime.

Atque ista catholicorum actio, qualiscumque est, ampliore quidem cum efficacitate procedet, si consociationes eorum omnes, salvo suo cuiusque iure, una eademque prima- ria vi dirigente et movente proces- serint. Quas ipsis partes in Italia vo- lumus praestet institutum illud, a Congressibus coetibusque catholicis, saepenumero a Nobis laudatum: cui et Decessor Noster et Nosmetipsi curam hanc demandavimus commu- nis catholicorum actionis, auspicio et ductu sacrorum Antistitum, tempe- randae. Item porro fiat apud nationes ceteras, si quis usquam eiusmodi est praecipuus coetus, cui id ne- gotii legitimo iure sit datum.

гати ся всякихъ такихъ спорныхъ справѣ, котры умы оскорбляютъ и разъединяють. Для того нехай за- мовкнуть въ дневникахъ и на въ- чахъ всякй занадто субтельный и зовсѣмъ безхосенный пытаня, якй якъ не легко дадутъ ся розвязати, такъ такожь до своего зрозумленя водо- вѣдны силы таланту и незвыкоч науки вымасають. Бѣтъ то вправдѣ рѣчь людска, въ многихъ рѣчахъ мати сумнѣня и въ рѣчныхъ рѣ- чяхъ бути рѣчною гадкы, но все таки годить ся, щобы тѣ, що щиро шу- кають правды, въ справѣ еще не- рѣшенѣй, задержали рѣвновагу, сми- рнѣсть и взаимне почтатя; щобы при роздвоеню гадокъ не роздвоились и волѣ. Но якѣи бы гадки етось въ рѣчахъ невыключающихъ сомнѣня и не бувъ, то все таки мая воля того духа, щобы выреченю столицѣ А- постольскою якъ найсовѣтнѣйше повинувати ся бувъ готовѣ.

А та робота католикѣвъ, якѣбы она и не була, буде очевидно водо- бувати ся зъ тымъ бѣльшимъ усилѣ- хомъ, коли все ихъ стоваришена, безъ нарушеня своихъ обобльныхъ правъ, поступати будуть пѣдъ про- водомъ одной и той самой началь- ной власти. Якѣи ролѣ хочемо для нихъ въ Итали, нехай покаже то часто нами захвалене заведење зъ стороны католицкихъ соборѣвъ и згромаженъ, котрому и нашъ Поне- редникъ и Мы самѣ повѣрили зада- чу, управлять спѣльною роботою католикѣвъ за волею и пѣдъ про- водомъ священныхъ Настоятельѣвъ. То само маѣ дѣяти ся и у прочихъ народѣвъ, коли у нихъ знаходитъ ся гденибудь такй головный кружокъ, котрому таку задачу можна бы слышно повѣрити.

Iamvero in toto hoc rerum ge- nere, quod cum Ecclesiae et plebis christianaе rationibus omnino copu- latur, apparet quid non elaborare debeant qui sacro munere fungantur, et quam varia doctrinae, prudentiae, caritatis industria id possint. Pro- dire in populum in eoque salutari- ter versari opportunum esse, prout res sunt ac tempora, non semel No- bis, homines e clero allocutis, visum est affirmare. Saepius autem per lit- teras ad Episcopos aliosve sacri or- dinis viros, etiam proximis annis¹, datas, hanc ipsam amantem populi providentiam collaudavimus, pro- priamque esse diximus utriusque or- dinis clericorum. Qui tamen in eius officii explendis caute admodum prudenterque faciant, ad similitudi- nem hominum sanctorum. Franciscus ille pauper et humilis, ille calamito- sorum pater Vincentius a Paulo, alii in omni Ecclesiae memoria complu- res, assiduas curas in populum sic temperare consueverunt, ut non plus aequo distenti neque immemores sui, contentione pari suum ipsi animum ad perfectionem virtutis omnis ex- colerent. — Unum hic libet paulo expressius subiicere, in quo non mo- do sacrorum administri, set etiam quotquot sunt popularis causae stu- diosi, optime de ipsa, nec difficili opera, mereantur. Nempe, si pariter studeant per opportunitatem haec praecipue in plebis anima fraterno alloquio inculcare. Quae sunt: a se- ditione, a seditiosis usquequaе ca- veant; aliena cuiusvis iura habeant inviolata; iustam dominis observan-

¹ Ad Ministrum Generalem Ordinis Fratrum Minorum, die XXV nov. an. MDCCCLXXXVIII.

А въ всѣхъ тыхъ того рода справахъ, якй зъ интересами Церкви и христіанского люду тѣсно вяжуть ся, показуя ся ясно, що то уже ро- бити не мають тѣ, що повнять обо- вязки духовной, и якъ великою за- собу въ науцѣ, розумѣ и любвѣ до всего того вымагае ся. Що ити въ народѣ и въ нѣмъ для его спасенія трудити ся, якъ того вымагають ны- нѣшній станъ рѣчй и нынѣшній часы, есть рѣчею всказаную, се мы неразъ уже въ нашихъ промовахъ до чле- нѣвъ клиру ствердити уважали за потрібне. Частѣйше же въ письмахъ до Епископѣвъ и иншихъ мужей стану духовного, и въ послѣднихъ лѣтахъ выданныхъ (до Головного На- чальника Чина Меншон Братіи зъ 25. XI. 1898.), похвалилисьмо власне тую любезну печальность о людѣ, и узналисьмо ен властивою для клиру обохъ чинѣвъ, свѣтского и мона- шеского. Однакъ мусить тойже въ повненю тыхъ обовязкѣвъ поступати надзвычайно острожно и розумно, по образу людей святыхъ. Св. Фран- цисокъ, той мужъ убогій и сми- ренный, той отецъ нещасливыхъ, св. Винкентій а Павльо и много иншихъ, въ кождѣй добѣ церковной велаившихъ ся, мали звычай, свѣй неустанный трудъ для люду такъ устроувати, що, не занимаючи ся бѣльше якъ треба и не забуваючи о собѣ, зъ рѣвною ревностію свою власну душу до совершенства обра- зовали. — Одно треба тутъ трѣхи выразнѣйше пѣднести, въ чѣмъ не тѣлько священнослужителѣ, но и все тѣмъ, що занимають ся справою люду, о тойже справѣ якъ найдѣйше и не зъ великимъ трудомъ заслужити ся могли бы, именно: коли обобльно старати ся будуть, въ догѣдну пору

tiam atque operam volentes exhibent; domesticae vitae ne fastidiant consuetudinem multis modis frugiferam; religionem in primis colant, ab eaque in asperitatibus vitae certum petant solatium. Quibus perficiendis propositis sane quanto sit adiumento vel Sanctae Familiae Nazarethanae praestantissimum revocare specimen et commendare praesidium, vel eorum proponere exempla quos ad virtutis fastigium tenuitas ipsa sortis eduxit, vel etiam spem alere praemii in potiore vita mansuri.

Postremo id rursus graviusque commonemus, ut quidquid consilii in eadem causa vel singuli vel consociati homines efficiendum suscipiant, meminerint Episcoporum auctoritati esse penitus obsequendum. Decipi se ne sinant vehementiore quodam caritatis studio; quod quidem, si quam iacturam debitae obtemperacionis suadeat, sincerum non est, neque solidae utilitatis efficiens, neque gratum Deo. Eorum Deus delectatur animo qui, sententiâ sua postposita, Ecclesiae praesides sic plane ut ipsum audiunt iubentes; iis volens adest vel arduas molientibus res, cooptaque ad exitus optatos solet benignus perducere -- Ad haec accedant consentanea virtutis exempla, maxime quae christianum hominem probant osorem ignaviae et voluptatum, de rerum copia in alienas utilitates amice impertientem, ad aerumnas constantem, invictum. Ista

особливо съ начала въ сердца люду по братерски вицѣпляти, а то: вѣдѣ ворохобяѣ и ворохобнякъѣ на всѣ боки стережи ся; не нарушати ничихъ правъ; господарамъ вѣддавати принадлежну честь та роботу; не мати вѣдразы до житя родинного, въ многихъ взглядахъ плодоносного; почитати передъ всѣмъ религію и въ нѣй въ горестяхъ житя шукати певной вѣдрады. А щобы всѣ тѣ постановленя выконати, буде се дуже помѣчнымъ: або пригадувати собѣ на взнеслый вздрѣ Родины Назаретской и поручати ся ви опѣцѣ; або ставити собѣ передъ очи примѣры тыхъ, котрыхъ власне скуднѣсть въ мавтку вынесла на щитъ чесноты; або такожь живити въ собѣ надѣю на неминуему надгороду въ лѣшбѣмъ житю.

Въ кѣнци напоминаемъ до того еще разъ и зъ цѣлымъ натискомъ, щобы всѣ чи то единицъ чи товариства, якыѣ мѣры въ тѣй справѣ и не предпринимали, завсѣгды на то памятали, що воли Епископѣвъ совершенно повинувати ся треба. Нехай не дають ся обманути якимъ то занадто буйнымъ чувствомъ любви, котре, коли пре до якого небудь убытку принадлежного послушеньства, щирымъ не есть ани не хосеннымъ, ни Богу милымъ. Богъ любуе ся духомъ лишь тыхъ, котры зъ пожертвованемъ власного мнѣня слухають приказѣвъ настоятелѣвъ Церкви, такъ якъ его самого; тымъ вѣнъ радо помагае, коли и тяжкы рѣчи начинають, а начатй доводити звичайно ласкаво до пожаданого кѣнца. До всего того нехай приступляти вѣдповѣднй примѣры чесноты, особливо такы, котры доказовали бы, що християныѣ не навидити лѣнивства и розкошѣ; дае

quippe exempla vim habent magnam ad salutare spiritus in populo excitandos; vimque habent maiorem, quam praestantiorum civium vitam exornant.

Haec vos, Venerabiles Fratres opportune ad hominum locorumque necessitates, pro prudentia et navitate vestra curetis hortamur; de iisdemque rebus consilia inter vos, de more congressi, communicetis. In eo autem vestrae evigilent curae atque auctoritas valeat, moderando, cohibendo, obsistendo, ut ne, ullâ cuiusvis specie boni fovendi, sacrae disciplinae laxetur vigor neu perturbetur ordinis ratio quem Christus Ecclesiae suae praefinivit. — Recta igitur et concordia et progrediente catholicorum omnium operâ, eo pateat illustrius, tranquillitatem ordinis veramque prosperitatem in populis praecipue florere, moderatrice et faultrice Ecclesia; cuius est sanctissimum munus, sui quemque officii ex christianis praeceptis admonere, locupletes ac tenues fraternâ caritate coniungere, erigere et roborare animos in cursu humanarum rerum adverso.

Praescripta et optata Nostra confirmet ea beati Pauli ad Romanos, plena apostolicae caritatis, hortatio: *Obsecro vos... Reformamini in novitate sensus vestri... Qui tribuit, in simplicitate; qui praest, in sollicitudine; qui miseretur, in hilaritate. Dilectio sine simulatione. Odientes malum, adhaerentes bono: Caritate fraternitatis invicem diligen-*

rado зъ своихъ достаткѣвъ на потребы другихъ, а въ долегливостяхъ есть постояннымъ и нецѣбнымъ. Такы примѣры мають велику силу до възбудженя въ народѣ здорового духа, а еще бѣльшу, коли украшають жизнь значнѣйшихъ обывателѣвъ.

Напоминаемъ Васъ, Пречестнй Братя, щобысьте, вѣдповѣдно до потребъ мѣсяця и часу, зъ цѣлою вашою ревностію и розвагою о тое старали ся и на звичайныхъ вашихъ соборахъ о тѣмъ нараждали ся. Особливо же уважайте, и, чи то гамуючи законствѣтъ чи картаючи та опираючись, наставайте зъ цѣлою силою вашей власти на тое, щобы пѣдъ позоромъ ширеня добробыту не розпряталась сила святого варности та не нарушавъ ся порядокъ, якій Христосъ опредѣливъ для Церкви своєї. При вѣдповѣднѣй, згѣдливѣй и впередъ поступающей роботѣ всѣхъ католикѣвъ покаже ся тымъ яенѣйше, що спокѣй, порядокъ и правдивый добробытъ межѣ народами процвѣтае особливо пѣдъ проводомъ и покровительствомъ Церкви, котрой найсвятѣйшимъ обовязкомъ есть, каждого до своего обовязку, выплывающего зъ приписѣвъ християнскихъ, напоминати, богатыхъ и убогихъ братерскою любовію лучити и пѣдносити та крѣпити духа, середъ нещастного обороту справъ людскихъ.

Нашй приписы и желаня нехай скрѣпитъ се св. Павла упѣмнене въ Римлянамъ, повне апо тольскои любви: *Молю оубо васъ... превързѣйтеса швноленіемъ оумѣ вашимъ... подавай, въ простотѣ: предстоѣй, со тцѣніемъ: милавай, съ добрымъ изволеніемъ: любѣ нелицемѣрна, ненавѣдаще злогъ, прилѣпайтеса вѣгомъ:*

tes; honore invicem praevenientes: Sollicitudine non pigri: Spe gaudentes; in tribulatione patientes; orationi instantes; Necessitatibus sanctorum communicantes; hospitalitatem sectantes. Gaudere cum gaudentibus, flere cum flentibus: Idipsum invicem sentientes: Nulli malum pro malo reddentes: Providentes bona non tantum coram Deo, sed etiam coram omnibus hominibus¹.

Quorum auspex bonorum accedat Apostolica benedictio, quam vobis, Venerabiles Fratres, Clero ac populo vestro amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die XVIII januarii anno MDCCCXI, Pontificatus Nostri vicesimo tertio.

LEO PP. XIII.

¹ XII, 1-17.

Повыше Енциклику Св. нашего Отца Льва III. XIII, подае ся нынѣшнымъ Всч. Духовенству АЕпархіальному до вѣдомости, до основного перестудіюваня и до поступованя въ практицѣ посли неомыльныхъ засадъ въ нѣй такъ основно выложеныхъ.

Въ тѣй цѣли поручае ся Всч. Настоятелямъ деканатѣвъ вызначити повыше Енциклику котромусь зъ спсѣбнѣйшихъ священникѣвъ кондеканальныхъ на предметъ до письменного реферату, якій на одиѣмъ або и больше зъ сегорбчныхъ Соборѣвъ деканальныхъ предложити ся и всесторонно обговорити ся мавъ бы.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 4. Марта 1901.

Ч. 20.

Ч. 169/орд — Надае ся власть удѣлюваня Благословенія Апостольского зъ повнымъ вѣдпустомъ въ часѣ смерти всѣмъ Священникамъ, котрі теперъ въ службѣ душпастьрскѣй суть.

На подѣставѣ уповажненя, котре одержалисьмо вѣдъ св. Отца Льва XIII. подѣ д. 28. Лютого с. р., сообщеного Намъ письмомъ св. Конгрегаціи еъ розширеню вѣры для обрядѣвъ восточныхъ тогоже дня подѣ Ч. 12.407 — надаемъ симъ однимъ заявленемъ Нашимъ всѣмъ тымъ Священникамъ такъ мирскимъ якъ и монашескимъ, котрі въ службѣ душпастьрскѣй теперъ (въ датѣ сего оголошеня) поставленіи суть, и котрі дотычну власть

Братоловѣемъ дрѣгъ ко дрѣгъ любѣзни: чѣстію дрѣгъ дрѣга вѣльша творѣціе: Трѣніемъ не лѣнїи: Оупоканїемъ радѣюцеся, скѣрви терпѣціе; въ молитвѣ превывѣюцеся: Тревоканїемъ стѣхъ прихвѣціюцеся, страннолюбїа держѣцеся. Радѣватися съ радѣюцимися и плакати съ плачѣцими. Тѣжде дрѣгъ ко дрѣгъ мѣдрствѣюцеся. Ни єдиномъ же зла за зло воздаюцеся, промышляюцеся дѣврал предъ всѣми человекѣми. (12, 1-17).

А порукою тыхъ благъ нехай буде благословенство Апостольске, яке вамъ, Пречестна Братїе, Клирови и вашому народови зъ всякою любовію въ Господѣ удѣляемо.

Дано въ Римѣ при святѣмъ Петрѣ дня 28. Сѣчня р. 1901. Понтификату Нашого двайцѣть третого.

ЛЕВЪ III. XIII.

або зовсѣмъ ще не отримали або лише на означеный часъ, т. е. Парохамъ, Завѣдателямъ парохїи, Сотрудникамъ и Душстаровникамъ такихъ завладѣвъ, котрі особнї метрики помершихъ провадѣтъ, на весь той часъ, черезъ котрый будуть въ службѣ душпастьрскѣй, власть удѣляти Вѣрнымъ благословеніе Апостольске зъ повнымъ вѣдпустомъ въ часъ смерти. Власть тая вѣдъ Епископа дана, не переставъ въ разѣ уступленя або зъ смертевъ Епископа. При удѣляню сего Благословенія Апостольского належитъ стосовати ся до Вѣдомостїй 1895 ч. 19 (ст. 38) и 1897 ч. 14 (ст. 31).

Тїи же Священники, котрі познѣише въ службу душпастьрску въ Архіепархїи вѣйдуть, потребують нового наданя сеи власти.

При тѣй спосѣбности упоминаемъ поновно всѣхъ ВЧ. Душпастьрѣвъ, щобы всѣмъ небезпечно хорымъ окрѣмъ сповѣди и св. Причастія такоже всегда св. Елеопомазане и Благословеніе Апостольске зъ вѣдпустомъ на часъ смерти удѣлювали.

Пригадуе ся такоже приписъ, щобы зѣшитъ о „небезпечно хорыхъ и умиряючихъ“ бувъ при кождѣй церквѣ въ требникѣ вправлений або если требника того формата нѣтъ, особно оправлений. И щобы на припадовъ наглыхъ случаѣвъ такий самъ зѣшитъ (яко власнѣсть матричної церкви) и сосудъ зъ елеемъ такоже въ помешканю Пароха и кожного Сотрудника находивъ ся.

ВЧ. ОО. Деканѣвъ зъобовязуемо въ совѣсти, щобы на заховане всѣхъ сихъ розпоряджень при кождѣй спосѣбности, а особливо при визитахъ деканальныхъ старанно уважали.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 23. Марта 1901

Ч. 21.

Обвѣщеня конкурсовѣ.

Митроп. Консисторія розписуе на конкурсѣ

подѣ днемъ 28. Марта 1901 зъ реченемъ до дня 22. Мая 1901 слѣдуючї парохїи:

Ч. 2037. — Подлипцѣ, декан. Золочѣвского, наданя приватного.

Ч. 2058. — Стѣльско, декан. Роздѣльского, наданя фундаціи Станислава гр. Скарба.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторії.

ХРОНИКА.

Именованя.

Завѣдателемъ декан. Тарнопольского именованый:

Ч. 408. О. Володимиръ Громницкїй, парохъ Тарнополя.

Завѣдателемъ декан. Зборѣвского именованый:

Ч. 1688. О. Петро Чумакъ, парохъ Озерянки.

Завѣтателемъ декан. Пѣдгасцкаго именованъ:

Ч. 5410. О. Анастасій Лотоцкій, парохъ Тростяняця.

II. Віцедеканомъ для декан. Перегиньскаго именованъ:

Ч. 8913/00 О. Теодоръ Богачевскій, парохъ Лецька.

Завѣдательства получили 00.:

Ч. 1292. Петро Гуляй ехеунгено въ Сновичи,

Ч. 1348. Андрей Киналь въ Божиковѣ,

Ч. 1457. Іоанъ Иванчукъ въ Зарубинцахъ,

Ч. 1160. Володимиръ Андрухѣвъ въ Козѣвцѣ,

Ч. 956. Теофіль Мечиславъ Кордуба въ Бѣлоголовахъ,

Ч. 1350. Іосифъ Дубанъ въ Стратинѣ,

Ч. 1517. Михайль Абрагамовскій въ Куропатникахъ.

Ч. 1627. Володимиръ Нижанковскій въ Фалиши,

Ч. 1121. Николай Пясецкій въ Грибовичахъ,

Ч. 1521. Антоній Зарихта, зрезигувавшіа въ пар. Чижигова, въ Шляхтинцахъ,

Ч. 1596. Филемонъ Ковальскій въ Студынцѣ,

Ч. 1322. Александръ Гутковскій въ Пѣдлинцахъ.

Сотрудництва получили 00.:

Ч. 1352. Александръ Яримовичъ новопоставл. презв. въ Глинянахъ,

Ч. 672. Савинъ Дурбакъ II. сотр. въ Тарнополи,

Ч. 1161. Герасимъ Семѣвъ экспонов. сотр. въ Дячковѣ,

Ч. 819. Любомиръ Балицьскій въ Пѣдгайцахъ.

Въ пропозиціи умѣщенъ 00.:

Ч. 947. — на Серетецъ: 1) Зенонъ Гутковскій, 2) Григорій Городницкій.

Ч. 950. — на Сихѣвъ: 1) Василій Владычинъ, 2) Володимиръ Стернюкъ, 3) Михайль

Горчинскій.

Ч. 948. — на Чесники: 1) Николай Любинецкій, 2) Іоанъ Королюкъ.

Ч. 949. — на Ражинѣвъ: 1) Николай Романюкъ, 2) Левъ Свѣднскій.

Ч. 1452. — на Шишѣвцѣ: Іларій Меданскій самъ одинъ.

Ч. 1453. — на Протесы: Іоанъ Рудницкій самъ одинъ.

Ч. 1455. — на Пѣдберезцѣ: 1) Симеонъ Конопка, 2) Евгенийъ Шухевичъ, 3) Викторъ Гарухъ, — а въ списѣ: 4) Левъ Авдиковичъ, 5) Іоанъ Черепашинскій, 6) Іоанъ Гургаль, 7) Михайль Тврдѣвичъ, 8) Павло Козюкъ, 9) Михайль Яцкевичъ, 10) Николай Поджарко, 11) Іоанъ Божейко, 12) Михайль Олексинъ, 13) Володимиръ Чайковскій, 14) Володимиръ Яцковскій, 15) Володимиръ Сабать, 16) Николай Романюкъ, 17) Павло Кудрякъ, 18) Евстахій Радкевичъ.

Ч. 1537. — на Качанѣвну: 1) Теофіль Луцикъ, 2) Іосифъ Рейтаровскій, 3) Богданъ Домбчевскій, — а въ списѣ: 4) Теодоръ Пайкушъ, 5) Александръ Гутковскій.

Ч. 1539. — на Конохи: 1) Теодоръ Бѣлевичъ, 2) Ксенофонъ Сосенко, 3) Корнелій Лотоцкій.

Ч. 1534. — на Соколѣвну: 1) Іоанъ Мартинюкъ-Лотоцкій, 2) Николай Малый, 2) Володимиръ Кальба, — а въ списѣ: 4) Іосифъ Дякъвъ, 5) Николай Романюкъ, 6) Левъ Свѣднскій, 7) Іосифъ Королюкъ, 8) Александръ Чубатый.

Ч. 1538. — на Руду, дек. Стрый: 1) Петро Яцишинъ, 2) Іоанъ Хавалка, 3) Іоанъ Яблонскій, — а въ списѣ: 4) Левъ Юрчинскій, 5) Теодоръ Дзюба.

Ч. 1536. — на Бужонъ: 1) Володимиръ Чайковскій, 2) Павло Дудикъ.

Ч. 1454. — на Млыннице: 1) Герасимъ Семѣвъ, 2) Іоанъ Яблонскій, 3) Іоанъ Маркевичъ.

Ч. 1535. — на Пѣдмамънѣ, дек. Залозец.: 1) Михайль Ваврикъ, 2) Іоанъ Мартинюкъ-Лотоцкій, 3) Михайль Горбачевскій, — а въ списѣ: 4) Яковъ Зробекъ, 5) Зенонъ Гутковскій, 6) Николай Герасимовичъ, 7) Николай Романюкъ, 8) Симеонъ Мухшевичъ.

Презенты отримали 00.:

Ч. 1349. О. Петро Шанковскій на Дулибы (дек. Стрый.)

Ч. 1887. Григорій Городницкій на Серетецъ,

Ч. 1646. Николай Любинецкій на Чесники.

Вставлено ся до Выс. Президіи ц. к. Намѣстництва взглядомъ канон. институціи 00.:

Ч. 1349. Льва Шанковского на Дулибы,

Ч. 1887. Григорія Городницкаго на Серетецъ,

Ч. 1646. Николая Любинецкаго на Чесники.

Выс. Президія ц. к. Намѣстництва згоджує ся на канон. институцію 00.:

Ч. 1200. Михайла Свѣтеньскаго на Ладичинъ,

Ч. 1201. Володимира Рудавскаго на Завадку,

Ч. 1202. Григорія Комаряньскаго на Серьки горѣшій.

До канон. институціи вѣзванъ 00.:

Ч. 1200. Михайль Свѣтенскій на Ладичинъ,

Ч. 1201. Володимиръ Рудавскій на Завадку,

Ч. 1202. Григорій Комаряньскій на Серьки горѣшій.

Канон. институцію отримали 00.:

Ч. 1350. Емиліанъ Рудницкій на Коношки,

Ч. 638. Николай Садовскій на Шабалинѣ,

Ч. 1543. Теофіль Копытанскій на Клебанѣвну,

Ч. 1544. Іоанъ Илевичъ на Баличѣ наѣбрай,

Ч. 1317. Теофіль Войтовичъ на Козару,

Ч. 1545. Мечиславъ Авдиковичъ на Кнѣжолуку,

Ч. 1542. Григорій Дякъвъ на Жеребки ведикъ,

Ч. 1697. Теодоръ Леонтовичъ на Чехи,

Ч. 1976. Александръ Юрикъ на Дроговыже,

Ч. 1596. Володимиръ Рудавскій на Завадку.

Грамоту вѣдпустительну до Епархіи Станиславѣвскои отримавъ:

Ч. 1630. О. Емиліанъ Билинкевичъ, парохъ Фалиша.

Декретъ увѣльненія вѣдъ испиту конкурсоваго парох. отримали 00.:

Ч. 758. Іосифъ Борѣдѣвичъ парохъ Якимова,

Ч. 9269/00 Васель Бернадскій парохъ Пѣдборецъ,

Ч. 1006. Алексей Зарихта парохъ Чижикова.

Вѣдпустъ на всегда отримала Церковь:

Ч. 91[орд. Собора Пр. Богородицѣ въ Приєвцахъ.

Выказъ жертвъ вплинувшихъ вѣдъ I. Жовтня 1900 до кѣнца Грудня 1900 до канцелярии Митроп. Консисторіи:

а) на потребности Святѣйшого Отца:

Веч. Урядъ парох.	въ	Явчу	5	кор.	30	сот.
"	"	"	"	4	"	"
"	"	"	"	4	"	"
"	"	"	"	4	"	"
"	"	"	"	6	"	"
"	"	"	"	12	"	"
"	"	"	"	4	"	"
"	"	"	"	6	"	"
"	"	"	"	16	"	"
"	"	"	"	4	"	"

Всч. Урядъ парох. въ	Хутари	2	кор.—	сот.
" " " "	Красибмъ (дек. Калуш.)	5	" —	"
" " " "	Межирѣчу	3	" 44	"
" " " "	Устю	3	" 20	"
" " " "	Скварявѣ	20	" 05	"
" " " "	Серякахъ горьшнихъ	12	" —	"
" " " "	Дашавѣ	5	" 40	"
" " " "	Вѣквѣ (дек. Скал.)	10	" —	"
" " " "	Домажири	5	" —	"
Вир. Урядъ декан. Нараѣвскій		4	" —	"
" " " Тернопольскій		80	" —	"
Всч. Урядъ парох. въ Зарванци		20	" —	"
" " " Колодѣвцѣ		10	" —	"
" " " Банунинѣ		6	" —	"
" " " Красибмъ		6	" —	"
" " " Скалатѣ		6	" —	"
" " " Калагаровцѣ		5	" —	"
" " " Жиравцѣ		4	" 86	"
" " " Стремилчу		4	" —	"
" " " Мальчицахъ		3	" 50	"
" " " Дараховѣ		2	" 26	"
" " " Керниці		15	" —	"
" " " Синевѣдску выжѣбмъ		14	" —	"
" " " Зборовѣ		20	" —	"
" " " Мильнѣ		10	" —	"
" " " Монастырци		6	" —	"
" " " Стрию		12	" —	"
" " " Долгѣмъ (дек. Калуш.)		3	" 20	"
" " " Лозинѣ		2	" 50	"
<i>б) на мисіи и знесенъ неволѣ въ Африцѣ:</i>				
Всч. Урядъ парох. въ Шныровѣ		1	" 72	"
<i>в) на Институтъ св. Иосафата:</i>				
Вир. Урядъ декан. Залозецкій		2	" —	"
Свѣтлый Владѣль повѣтовый въ Стрию		100	" —	"
<i>г) на фондѣ Неофитѣвъ:</i>				
Всч. Урядъ парох. въ Долгѣмъ (дек. Калуш.)		1	" 60	"
" " " " Вишенцѣ великой		1	" 04	"

Некрольоги.

Ч. 1120. О. Володимиръ Туркевичъ, парохъ Грибовичъ, померъ д. 14. Лютого 1901.

Ч. 1163. О. Иларій Стеткевичъ, деканъ Подгаецкій, парохъ Божикова, померъ дня 20 Лютого 1901.

Душѣ Ихъ поручають ся молитвамъ Всч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

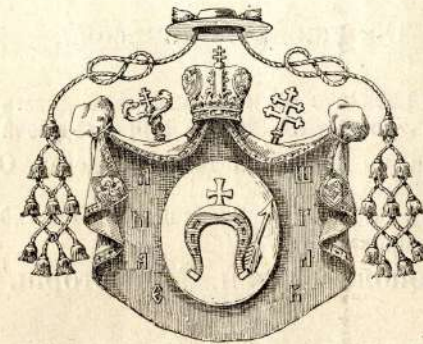
Львѣвъ, дня 2. Цвѣтня 1901.

✠ **АНДРЕЙ.**

Митрополитъ.

Накладомъ Митр. Ординаріята.

Изъ типографіи Ставропольской подъ управ. О. Даялюка.

Львѣвско-Архіепархіальний

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 25. Цвѣтня.

Ч. V.

Ч. 22.

Ч. 2402. — Въ справѣ вѣдбути ся маючого на дняхъ 7. и 8. нов. ст. Мая 1901 испытю конкурсового парохіальнаго.

Испитъ конкурсовый парохіальный дотычно наукъ вѣдбуде ся на дняхъ 7. и 8. нов. ст. Мая 1901.

Получившій позволене приступити до того испытю мають о годинѣ $\frac{1}{2}$ 8 рано дня 7. Мая въ Церквѣ Архикатедральной въ цѣли выслушаня Службы Божой „о призванѣ помочи св. Духа“ явити ся, потѣмъ въ сали засѣданъ Консистерскихъ вѣбрати ся, де на приготованѣмъ до того листѣ выпишуть свои имена и выкажутъ ся позволенемъ до приступленя къ тому испытю.

Дальшій порядокъ оголоситъ ся устно передъ испытюмъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 18. Цвѣтня 1901.

Ч. 23.

Обвѣщена конкурсовѣ.

I.

Митроп. Консисторія розписує на конкурсъ пѣдъ днемъ 18. Цвѣтня 1901. зъ реченцемъ до дня 13. Червня 1901 слѣдующій парохіи:

- Ч. 2269. — Бережница зъ прилуч. Лотатники, декан. Стрыйского, надана приватного.
 Ч. 2361. — Голобутѣвъ зъ прилуч. Завадѣвъ и Нежухѣвъ, декан. Стрыйского, надана приватного.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

II.

Ч. 1092. — Оголошує ся конкурсъ на посаду катихита въ школѣ выдѣловѣй и. кор. Ядвиги въ Львовѣ.

Ц. к. окружна Рада шкѣльна мѣйска въ Львовѣ розписала пѣдъ д. 22. Лютого 1901 Ч. 512 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ школѣ выдѣловѣй женскѣй им. корол. Ядвиги въ Львовѣ, зъ поборами означеными арт. 11 в уставы шкѣльной краевой зъ дня 6. Липня 1889 (В. з. кр. ч. 85). — Обязанкомъ катихита буде учити религіи въ выдѣловѣй школѣ женскѣй им. корол. Ядвиги, евентуально въ иншѣй школѣ народнѣй або выдѣловѣй въ Львовѣ, въ границахъ выначеныхъ §. 1. уставы шкѣльной краевой зъ дня 22. Червня 1899. (В. з. кр. ч. 81).

Рѣвночасно розписує выше речена ц. к. окружна Рада шкѣльна конкурсъ на посаду гр. кат. катихита при школѣ народнѣй въ Львовѣ, могучѣй при тѣй случайности опорожнити ся зъ поборами означеными арт. 11 а уставы краевой шкѣльной зъ дня 6. Липня 1889. (В. з. кр. ч. 85).

Священники, убѣгающій ся о тую посаду, мають свои поданя внести до ц. к. окружной Рады шкѣльной мѣйска въ Львовѣ найдалше до дня 15. Мая 1901 посредствомъ свои настоятельной власти.

Тое подає ся Всч. Клиру АЕпархіальному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львовѣ, дня 3. Цвѣтня 1901.

ХРОНИКА.

Именованя.

Ордин. шкѣльнымъ комисаремъ для школъ декан. Тернопѣльского и Орд. вѣдпоручникомъ до ц. к. Рады шкѣльной въ Тернополи именованый:

Ч. 1233. О. Володимиръ Громницкій, завѣдатель деканата и парохъ въ Тернополи.

Ордин. шкѣльнымъ комисаремъ для шкѣл декан. Пѣдгаєцкого именованый:

Ч. 1737. О. Анастасій Лотоцкій, завѣд. деканата и парохъ въ Тростянци.

Завѣдательства получили 00.:

- Ч. 2309. Евстахій Нижанковский въ Голобутовѣ,
 Ч. 1790. Іоанъ Рудницкій въ Бережницѣ,
 Ч. 1699. Теодоръ Пиндусъ въ Дрышовѣ,
 Ч. 2317. Николай Здерковский новопоставл. пресв. въ Драганѣвцѣ.

Сотрудництва получили 00.:

- Ч. 2038. Ілія Кузѣвъ П. сотр. въ Бережанахъ,
 Ч. 2319. Стефанъ Івасикъ новопоставл. пресв. въ Островѣ (дек. Ходор.),
 Ч. 2318. Николай Стрѣльбицкій въ Добростанахъ,
 Ч. 2320. Евстахій Хрущевскій въ Долгѣмъ (дек. Теревов.),
 Ч. 2080. Ювеналь Билиньскій въ Бразѣ.

Введеніи 00.:

- Ч. 588. Петро Патрило въ сотр. въ Доброводахъ,
 Ч. 636. Евстахій Данилевичъ въ сотр. въ Германовѣ,
 Ч. 710. Теодоръ Царъ въ сотр. въ Мѣуни,
 Ч. 751. Зеновій Маркевичъ въ сотр. въ Бурштинѣ,
 Ч. 772. Емилианъ Кордуба въ завѣд. Тейсарова,
 Ч. 1346. Петро Рудакевичъ въ сотр. въ Козѣвцѣ (дек. Теревов.),
 Ч. 1683. Михайль Абрагамовскій въ завѣд. Куропатникъ,
 Ч. 1684. Андрей Киналь въ завѣд. Божикова,
 Ч. 1744. Савинъ Дурбакъ въ сотр. въ Тернополи,
 Ч. 1813. Іоанъ Иванчукъ въ завѣд. въ Зарубинцахъ,
 Ч. 1814. Теофіль Кордуба въ завѣд. Козѣвки,
 Ч. 1847. Іосифъ Дубановичъ въ завѣд. Стратина,
 Ч. 1903. Александръ Яримовичъ въ сотр. въ Глинянахъ,
 Ч. 1958. Володимиръ Андрухѣвъ въ завѣд. въ Бѣлоголовахъ,
 Ч. 2068. Антоній Зарихта въ завѣд. въ Шляхтиньцахъ,
 Ч. 2105. Александръ Гутковскій въ завѣд. въ Пѣдлицяхъ,
 Ч. 2107. Герасимъ Семѣвъ въ експонов. сотр. въ Дичковѣ,
 Ч. 2118. Любомиръ Билиньскій въ сотр. въ Пѣдгайцахъ,
 Ч. 2256. Володимиръ Нижанковский въ завѣд. Фалиша.

Увѣльненіи 00.:

- Ч. 1346. Петро Рудакевичъ вѣдъ сотр. въ Долгѣмъ (дек. Теревов.),
 Ч. 166. Теофіль Кордуба вѣдъ завѣд. въ Саранчукахъ,
 Ч. 1684. Андрей Киналь вѣдъ сотр. въ Божиковѣ,
 Ч. 1761. Володимиръ Богачевскій вѣдъ сотр. въ Пѣдгайцахъ,
 Ч. 1744. Петро Нижанковский вѣдъ сотр. въ Тернополи,
 Ч. 1813. Іоанъ Иванчукъ вѣдъ завѣд. Клебанѣвки,
 Ч. 1835. Антоній Зарихта яко парохъ Чижикова,
 Ч. 1957. Григорій Дяковъ вѣдъ експонов. сотр. въ Дичковѣ,
 Ч. 2023. Герасимъ Семѣвъ вѣдъ завѣд. въ Жеребкахъ,
 Ч. 2051. Володимиръ Андрухѣвъ вѣдъ завѣд. въ Баличахъ нагѣрныхъ,
 Ч. 2105. Александръ Гутковскій вѣдъ завѣд. въ Пѣсенянахъ,
 Ч. 2136. Николай Пясецкій вѣдъ сотр. въ Добростанахъ,
 Ч. 2256. Володимиръ Нижанковский вѣдъ сотр. въ Семигеновѣ.

Въ пропозиціи умѣщеніи 00.:

- Ч. 1456. — на СТРУТИНѢ НИЖНІЙ: 1) Левъ Авдиковичъ, 2) Ігнатій Юхновичъ, 3) Іосифъ Гоцкій.

Презенты получили 00.:

- Ч. 1981. Александръ Мѣйскій iure devolutivo на Клещовну,
 Ч. 2086. Левъ Свлинскій на Раживѣвъ.
 Ч. 2100. Александръ Любинецкій на Новошны,
 Ч. 2246. Михайлъ Ваврикъ на Подкамънъ,
 Ч. 2270. Володимиръ Кальба на Соколѣвку,
 Ч. 2293. Теодоръ Дзьоба на Руду (дек. Стрый.).

Вставлено ся до Выс. Президіи ц. к. Намѣстництва взглядомъ канон. институціи 00.:

- Ч. 1981. Александра Мѣйского на Клещовну,
 Ч. 2086. Льва Свлинского на Раживѣвъ,
 Ч. 2100. Александра Любинецкого на Новошны,
 Ч. 2246. Михаила Ваврика на Подкамънъ,
 Ч. 2270. Володимира Кальба на Соколѣвку,
 Ч. 2293. Теодора Дзьоба на Руду (дек. Стрый.).

Канон. институцію отримали 00.:

- Ч. 2214. Михайлъ Свѣтенькій на Ладичинъ,
 Ч. 2309. Петро Шанковскій на Дулибы,
 Ч. 2167. Григорій Комаряньскій на Серики горъшай.

Зъ презенты зрезигнуваъ:

- Ч. 2108. О. Діонизій Свистунъ на Чернихѣвъ.

Митр. Консисто́рія вставила ся до Выс. ц. к. Намѣстництва о плату зъ фонда рел. для приват. сотрудниковъ:

- Ч. 1191. въ Сорокахъ,
 Ч. 1101. въ Островѣ (дек. Ходоров.).
 Ч. 850. въ Мосткахъ,
 Ч. 1507. въ Лапшинѣ,
 Ч. 822. въ Боркахъ великихъ.

Выс. ц. к. Намѣстництво повѣдомило Митр. Консисто́рію, що Выс. ц. к. Министерство вѣроисп. и проsv. асигнувало плату зъ фонда рел. для приват. сотрудниковъ:

- Ч. 817. въ Луцѣ малой на 1. рѣкъ,
 Ч. 821. въ Козьовѣй на 1. рѣкъ.

Рукополагані въ пресвитеры слѣдуючі кандидаты стану духовного:

- Ч. 1400. 1) Юзеналя Билиньскій, 2) Евстахій Хрущевскій, 3) Николай Стрѣльбидкій,
 4) Николай Здерковскій, 4) Стефанъ Ивасикъ.

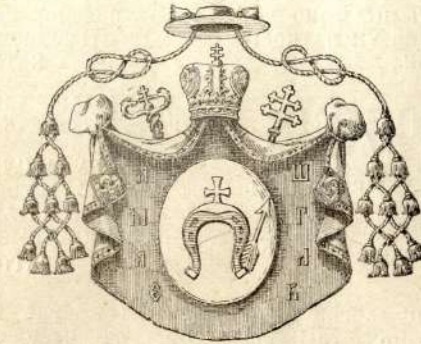
Власть binandi продовжено:

- Ч. 923. 00. Пароху и Сотруднику въ Струсовѣ до кѣнця Лютого 1902 р.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 25. Цвѣтня 1901.

✠ **АНДРЕЙ.**
 Митрополитъ.

Львѣвско-Архієпархіальній

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 1. Мая.

Ч. VI.

Ч. 24.

Ч. 2366. Оголошуе ся великій Ювиль въ Архієпархіи вѣдъ 1. лат. мая до 31. лат. жовтня сего року.

Митр. Ординаріятъ оголошуе симъ великій Ювиль въ Архієпархіи вѣдъ 1. лат. мая до 31. лат. жовтня сего року, и удѣляе тутъ ВЧ. Священству I. дотычну Будѣ св. Отца, додаючи до того II. пѣнѣйшій рѣшеня въ дѣлѣ сего Ювила а III. заряджена взглядомъ церквей, котрѣ мають вѣдѣдовати ся въ цѣли позысканя сего Ювила, якъ такожь инші приписы ювилейнѣй; дотычний же Листъ пастырскій необавомъ особно послѣдуе.

Булю св. Отца мають ВЧ. Душнастырѣ въ найблизшу недѣлю оголосити, при чѣмъ однаковъ мають ся выпустити мѣсця Священяковѣ дотычачѣ (им. absolutio complicitis и irregularitas). Належить такожь при оголошеню опустити власти Сповѣдникамъ взглядомъ супружества удѣленѣй (точки 5—9), котрѣ лише въ даибѣ разѣ при сповѣди употребити ся мають.

EXTENSIO VNIVERSALIS IUBILAEI IN VRBE
CELEBRATI ANNO DOMINI MILLESIMO NO-
NINGENTESIMO AD VNIVERSVM CATHOLI-
CVM ORBEM.

LEO EPISCOPUS

SERVVS SERVORVM DEI VNIVERSIS CHRIS-
TIFIDELIBVS PRAESENTES LITTERAS
INSPECTVRIS SALVTEM ET APOSTOLICAM
BENEDICTIONEM

Temporis quidem sacri, quod
solemni caerimoniarum religio-
ne hesterno die conclusimus, sicut
incundus Nobis decursus fuit, sic est
futura grata recordatio. Quod enim
Ecclesia optarat, quodque spectarat
unice, ut permoveret salutariter ani-
mos post annos quinque et septua-
ginta instaurata celebritas, id vide-
mur, annuente Dei numine, consecu-
ti. Non enim pauci, sed ad centena
millia et ex omnibus civitatum or-
dinibus numerantur, qui extraordi-
nariam sacrae indulgentiae potiundae
facultatem libentes magnaue cum
alacritate arripere studuerint. Neque
est dubitandum, quin poenitentia sal-
lutari expiati atque ad christianas
virtutes renovati plurimorum animi
inde fuerint: ob eamque rem novum
quoddam fidei pietatisque robur ex
hoc fonte et capite catholici nomi-
nis usquequaque influxisse, non im-
merito existimamus.

Iamvero, quod in simili causa
Decessores Nostri consuevere, nunc
est in animo Apostolicae caritatis
dilatata spatia, amplioremque cae-
lestium bonorum praebere facultate-
m. Nimirum concreditum Nobis the-
saurum indulgentiae sacrae, qui anno
exacto Romae tantum patuit amplis-
sime, eundem dimidiato anno pro-

РОЗШИРЕНЕ ЗАГАЛЬНОГО ЮБИЛЕЯ ВЪ
РИМЪ ПРАЗНОВАНОГО ВЪ РОЦЪ ТЫСЯЧЪ
ДЕВЯТЬСОТНОМЪ НА ВСЬ СВѢТЪ
КАТОЛИЦКІЙ.

ЛЕВЪ ЕПИСКОПЪ

СЛУГА СЛУГЪ БОЖИХЪ
ВСѢМЪ ХРИСТІАНСКИМЪ ВѢРНЫМЪ,
КОТРІ СЕ ПИСЬМО ЧИТАТИ БУДУТЬ
ПОЗДОРОВЛЕНЕ И АПОСТОЛЬСКЕ
БЛАГОСЛОВЕНЕ.

Якъ бувъ Намъ милый пере-
бѣгъ св. Часу, якій Мы вчера се-
редѣ релігійныхъ торжествъ заклю-
чили, такъ буде намъ милою и вгад-
ка на него. Бо то, чого желала собѣ
Церковь а до чого едино стремѣ-
ло торжество, по 75. лѣтахъ зновѣ
вѣдбуте, именно щобы побудити ду-
шѣ до спасенія — се Мы очевидно
осягнули. Бо не лише вѣльба, а до
сто тысячъ и то зѣ всѣхъ верствѣ
державныхъ числять тѣ, котрѣ зѣ
надзвычайнои случайности вѣдпу-
стѣ святого радо и зѣ великою готово-
стію користати старали ся. И не мож-
на сумнѣвати ся, що черезъ то ду-
шѣ многихъ спасительнымъ покая-
немъ очистили ся и до христіань-
скихъ честнотъ наново загрѣли ся,
а длытого слушно маемъ то пере-
свѣдчене, що зѣ вѣдси, зѣ сего же-
рела и главы имени католицкого, но-
ва якась сила вѣры и побожности
на всѣ стороны росплыла ся.

Теперь же, якъ то въ подѣб-
ныхъ випадкахъ Нашѣ Предше-
ственники за звычай чинили, намѣря-
емъ розширити просторонь для Апо-
стольскои любви и подати бѣльшу
случайнѣсть до осягненія небесныхъ
благъ. Хотемо именно, щобы повѣ-
ренный Намъ скѣрбѣ святого вѣдпу-
сту, якій въ роцѣ минувшѣмъ въ

ximo in toto orbe catholico patere
universitati christifidelium volumus.
Valebit id quidem, arbitramur, latius
ad revocandos christianos mores, ad
copulandas cum Apostolica Sede arcti-
us voluntates, ad cetera vulgo com-
paranda bona, quae fuse persecuti
sumus, cum primo Iubilaeum magnum
indiximus. Pertinebit id ipsum ad
exorientis saeculi primordia rite de-
dicanda: neque enim aptius videmus
iniri posse saeculum, quam si homi-
nes instituunt de promeritis Redem-
ptionis Christi uberius proficere. Mi-
nime vero dubitamus, quin novum
hoc salutis praesidium omnes Eccle-
siae filii eo sint animo accepturi,
quo est a Nobis exhibitum. Confidimus
autem Venerabiles Fratres Episcopus,
universumque clerum, pro ex-
plorata ipsorum vigilantia diligentia-
que daturus, uti par est, operam,
ut communia optata plenissime
eveniant.

Itaque auctoritate omnipotentis
Dei, beatorum Apostolorum Petri et
Pauli ac Nostra, Iubilaeum magnum,
quod in hac Sacra Urbe celebratum
est, ad universum catholicum orbem
per has litteras extendimus ac sex
mensium spatio prorogamus, et pro
extenso prorogatoque haberi volumus.

Quapropter omnibus utriusque
sexus Christifidelibus in quacumque
ora ac parte terrarum existentibus,
etiam iis qui forsitan elapso anno
Sacro Romam venerunt, ibique seu

самѣмъ лише Римѣ преобильно бувъ
отвореный, черезъ половиу року
слѣдуючого въ цѣлѣмъ католицкѣмъ
свѣтѣ для всѣхъ вѣрныхъ Христо-
выхъ стоявъ отворомъ. Причинити
ся то, якъ гадаемъ, на всѣ стороны
до обновленія христіанскихъ обы-
чаѣвъ, до тымъ тѣснѣйшого полоче-
ня сердце зѣ Апостольскою Столи-
цею, и до осягненія черезъ весь за-
галъ тыхъ благъ, якѣ Мы широко
обговорили, коли по разѣ першій за-
повѣдалисмо великій Юбилей. При-
чинити ся се такожъ до достойного
освященія начатку нового столѣтія;
бо по Нашѣй гадцѣ не можна лѣьше
начати нового столѣтія, якъ коли
люде собѣ постановлять, користати
тымъ обильнѣйше зѣ заслугъ вѣд-
купленія Христового. Не сумнѣваемъ
ся же зовемъ, що всѣ сыны Цер-
кви пріймуть то нове средство до
спасенія въ тѣмъ дусѣ, въ якѣмъ оно
Нами подане. Надѣемъ ся такожъ,
що Пречестній Братя, Епископы и
весь Клиръ, при ихъ випробованѣй
чуйности и цильности, всѣми сила-
ми о то старати ся будутъ, щобы
нашѣ спѣльнѣй желанія въ цѣлости
сповнили ся.

Такъ отже властію всемогучо-
го Бога, блаженныхъ Апостолѣвъ
Петра и Павла и Нашою властію
розширяемъ сямъ письмомъ великій
Юбилей, якій обходжено въ сѣмъ
св. Мѣстѣ, на цѣлий католицкій
свѣтъ, и продовжаемъ на протягѣ
6 ти мѣсяцей и хочемъ его мати
такъ то розширеннымъ та продовже-
нымъ.

Длытого всѣмъ вѣрнымъ Хри-
стовымъ обовго рода, де бы они и
ни перебували, такожъ и тымъ, що
може въ минувшѣмъ Святѣмъ роцѣ
до Риму прибули и тамъ або деи-

alibi quavis ratione hoc idem Iubilaeum a Nobis concessum adepti sunt, qui intra sex menses a die publicationis harum litterarum in qualibet Dioecesi factae computandos, Ecclesiam Cathedralam in civitate episcopali, et maiorem in ceteris locis dioecesis, tresque alias tam in illa, quam in istis, ab ipsis Ordinariis sive per se, sive per suos Officiales, aut Parochos vel Vicarios foraneos, designandas, semel saltem in die per quindecim continuos vel interpolatos dies, sive naturales, sive etiam ecclesiasticos, nimirum a primis Vesperis unius diei ad integrum subsequentis diei crepusculum devote visitaverint, et pro Ecclesiae exaltatione, haeresum extirpatione, catholicorum principum concordia, et christiani populi salute pias ad Deum preces effuderint, vere poenitentibus et confessis, sacraque Communionem refectis, plenissimam peccatorum suorum indulgentiam, remissionem et veniam misericorditer in Domino semel concedimus et impertimus, ita tamen ut Confessio annualis et Sacra Communio Paschalis ad effectum lucrandi Iubilaei minime suffragentur. In locis vero, in quibus quatuor Ecclesiarum defectus verificetur, eisdem Ordinariis eodemque modo facultas conceditur designandi minorem Ecclesiarum numerum, seu etiam unam, si una tantum adsit Ecclesia, in quibus vel in qua fideles aliarum Ecclesiarum visitationes supplere possint, eas vel eam visitantes iteratis ac distinctis vicibus, eodem die naturali vel ecclesiastico, ita tamen ut numerus visitationum omnium sit sexaginta et per quindecim continuos vel interpolatos dies distribuantur. Ratione vero habita peculiaris conditionis, in qua certas

де въ якій нибудь способъ разыскали Ювильей Нами наданный, коли до 6-и мѣсяцей вѣдъ оголошеня сего Письма въ котрой нибудь Епархіи Церковь катедральну въ престольномъ мѣстѣ Епископскѣмъ а Церковь головну въ иншихъ мѣсяцяхъ Епархіи и такъ тутъ якъ и тамъ еще и 3 иншія Церкви, котрой вѣдъ Ординаривъ самыхъ або вѣдъ Ихъ Офіціалѣвъ, Парохѣвъ, або Декановъ будутъ имъ всказанъ, хоть разъ на день въ 15-и по собѣ слѣдующихъ або и перерванныхъ природныхъ або церковныхъ дняхъ т. е. вѣдъ Вечернѣ одного ажъ до смерку другого дня, побожно вѣдвѣдаютъ и за возвышене Церкви, выкорѣнене гресей, згоду католицкихъ князѣвъ и спасеніе християньского народа по щирѣмъ рѣзкалю, Словѣди и св. Причастію побожнй молитвы до Бога заносити будутъ — удѣляемъ и надаемъ милостиво въ Господѣ одинъ разъ повный вѣдпустъ, оставлене и прощене ихъ грѣхѣвъ, такъ однако, що рѣчна Словѣдъ и св. Причастіе Пасхальне не мають числяти ся до разысканя вѣдпусту Ювильейного. Въ мѣсцевостяхъ, де бракъ 4-хъ Церквей есть оправденный, надае ся Ординаривъ власть, означити менше число Церквей або и лишь одну, коли есть одна лише Церковь, котрыми або котрою вѣрнй заступити могутъ вѣдвѣдане иншихъ Церквей, вѣдвѣдуючи тѣя або тую частѣйше того самого природного або церковного дня, однако въ той способъ, чтобы число всѣхъ вѣдвѣданъ выносило 60 и рѣдѣлене було на 15. по собѣ наступающихъ або и перерванныхъ дней. Зъ взгляду же на особливше положеня, въ якомъ деякія особы знаходити ся могутъ, постановляемъ :

quasdam personas versari contigerit, haec statuimus:

I. Navigantes et iter facientes, si post elapsos sex menses dictos ad sua domicilia, aut alio ad certam stationem se receperint, peractis quae praescripta sunt, et visitata quindecim vicibus Ecclesia Cathedrali, vel maiori aut Parochiali eorum domicilii vel stationis, eandem indulgentiam consequi possint.

II. Locorum Ordinariis facultatem facimus dispensandi a praescriptis visitationibus Moniales, Oblatas, aliasque puellas ac mulieres in claustris monasteriorum aut in aliis piis domibus et Communitatibus vitam agentibus; item Anachoretas et Eremitas, aut alias quaslibet personas in carcere aut captivitate existentes, aut valetudine vel alio impedimento detentas, quominus stas visitationes peragant; eisque omnibus et singulis in locum visitationum alia pia opera sive per se ipsos, sive per eorum earumve Regulares Praelatos aut Confessarios, etiam extrasacramentalem Confessionem, commutandi; similiter dispensandi pueros, nondum ad primam Communionem admissos, eisque alia pia opera etiam pro sacramentali Communionem praescribendi; Capitulis autem, Congregationibus tam saecularium quam regularium, Sodalitatibus, Confraternitatibus, Universitatibus, seu Collegiis quibuscumque, nec non Christifidelibus cum proprio Parocho, aut alio sacerdote ab eo deputato, statutas Ecclesias processionaliter visitantibus, easdem visitationes ad minorem numerum reducendi.

1. Коли подорожуючій землею або моремъ по 6-и згаданныхъ мѣсяцяхъ на мѣсце своего мешканя або денде до певного побыту прійдуть, то могутъ черезъ выповнене того, що есть приписане, и 15 разове вѣдвѣдане катедральной, головной або парохіальной Церкви мѣсяця ихъ мешканя або побыту достигити сего вѣдпусту.

2. Ординаривъ удѣляемъ власть звѣльняти вѣдъ приписаного вѣдвѣдованя Церквей: Монахинѣ, Жертвованицѣ (Oblatae) и иншія въ монастыряхъ або побожныхъ домахъ та Стваршеняхъ проживающихъ дѣвицъ та невѣсть; такъ само Анахоретѣвъ, Еремитѣвъ и иншія які нибудь особы въ вязниці або полонѣ находчій ся, або станомъ здоровя або иншою якою перешкодою такъ вздержанъ, що постановленныхъ тутъ вѣдвѣданъ вѣдбути не могутъ, та всѣмъ тымъ замѣсть тыхъ вѣдвѣданъ накладати иншія учинки, чи то самыя особисто, чи черезъ ихъ монастырскихъ Преложеныхъ або черезъ Словѣдникѣвъ и поза св. Словѣдію; рѣвножь звѣльняти дѣтей, до першого св. Причастія еще не допущеныхъ, и имъ замѣсть св. Причастія приписать иншія побожнй учинки; Казитудамъ же, Конгрегаціямъ такъ свѣтскимъ якъ монашескимъ, Товариствамъ, Братствамъ, Университетамъ и иншимъ всѣмъ Колегіямъ а такожъ и вѣрнымъ Христовымъ, колибы зъ своимъ парохомъ або иншимъ священникомъ, вѣдъ него призначеннымъ, вызначеній Церкви вѣдвѣдали процессіонально, зменшити число тыхъ вѣдвѣданъ.

De Confessario Iubilaei haec indulgemus:

I. Moniales earumque Novitiae sibi ad hunc effectum eligere poterunt Confessarium quemcumque ad excipiendas Monialium Confessiones ab actuali Ordinario loci approbatum.

II. Ceteri omnes utriusque sexus Christifideles tam laici quam ecclesiastici, Saeculares et cuiusvis Ordinis et Instituti etiam specialiter nominandi Regulares poterunt ad eundem effectum sibi eligere quemcumque presbyterum Confessarium, tam Saecularem, quam cuiusvis Ordinis et Instituti etiam diversi Regularem, ab Ordinario actuali loci ad audiendas personarum saecularium confessiones approbatum; vel, si agatur de Regularibus, Confessarium proprii Ordinis eligere volentibus, a Praelato Regulari ad suorum Religiosorum audiendas confessiones approbatum.

III. Confessario ita approbato et ad effectum lucrandi Iubilaei electo facultatem hac vice concedimus, intra dictum semestris spatium in foro dumtaxat conscientiae absolvendi ab excommunicationis, suspensionis et aliis ecclesiasticis sententiis et censuris a iure vel ab homine quavis de causa latis seu inflictis, etiam Ordinariis locorum, ac Nobis et Sedi Apostolicae, etiam in casibus cuicumque ac Summo Pontifici et Sedi Apostolicae speciali licet forma reservatis, et qui alias in concessione quantumvis ampla non intelligerentur concessi, necnon ab omnibus peccatis et excessibus, quantumcumque gravibus et enormibus, etiam iisdem Ordinariis ac Nobis et Sedi Apostolicae, ut praefertur, reservatis, iniuncta poenitentia salutaris aliisque de iure iniungendis. Excipitur crimen absolutiois complicitis,

Що до Ювильейного Сповѣдника повзаяемъ:

1. Монахи и ихъ Новицы могутъ собѣ для той цѣли выбрать котораго нибудь Сповѣдника, вѣдѣ мѣстнаго Ординарія до слуханя Сповѣди Монахи апробованого.

2. Въ иныи вѣрнй Христовй обоего рода, такъ миряне якъ духовнй, свѣтскй и Монахи кождого Чина и Заведеня, хотѣбы и таково, котребы повинно выразно навести ся — могутъ для той самой цѣли выбрать собѣ на Сповѣдника якого нибудь священника, вѣдѣ мѣстнаго Ординарія до слуханя Сповѣди свѣтскихъ осбѣ апробованого; або коли ходитъ о Монахѣвъ, котрй хотятъ выбрать собѣ Сповѣдника зъ своего Чина — вѣдѣ Настоятеля Чина для слуханя Сповѣди Монахѣвъ апробованого.

3. Тому такъ апробованому и до узаканя вѣдпугу Ювильейного выбраному Сповѣдникови удѣляемъ на той разѣ власть, въ протягу того пѣвруку и то лишь въ области совѣсти розрѣшати вѣдѣ екскоммуникаціи, суспензи и вѣдѣ иншихъ церковныхъ вырокѣвъ та цензурѣ, поставленныхъ зъ якои нибудь причины правомъ (a jure) або чоловѣкомъ (ab homine), колибъ навѣтъ Ординаріямъ, Намъ або Апостольскому Престолови въ способѣ особлившій були задержанй и не находились въ позволеняхъ и найдалше идучаяхъ; такъ само вѣдѣ всѣхъ хотѣ якъ тяжкихъ и великихъ грѣхѣвъ та проступкѣвъ, навѣтъ Ординаріямъ, Намъ и Столицѣ Апостольскѣй, якъ сказано, задержаныхъ, при наложеню спасительной покуты и иншихъ правомъ приписаныхъ учинкѣвъ. Вый-

quod ter, aut amplius admissam fuerit. — Praecipue vero haereticos, qui fuerint publice dogmatizantes, ne absolvat, nisi, abiurata haeresi, scandalum, ut par est, reparaverint; item qui bona vel iura ecclesiastica acquisierint sine venia, ne absolvat nisi iis restitutis aut se composuerint, vel sincere promiserint, quam primum se composituros apud Ordinarium, vel apud Sanctam Sedem.

IV. Item vota quaecumque etiam iurata, et Sedi Apostolicae reservata (Castitatis, Religionis et obligatoris, quae a tertio acceptata fuerint, seu in quibus agatur de damno tertii semper exceptis, necnon poenitentibus huiusmodi in Sacris Ordinibus constitutis etiam Regularibus super occulta irregularitate ad exercitium eorumdem Ordinum et ad superiorum assecutionem, ob censurarum violationem dumtaxat contracta, dispensare possit, dummodo ad forum ecclesiasticum non sit deducta, nec facile deducenda.

V. Similique modo cum illis qui, scienter vel ignoranter, cum impedimento gradus secundi et tertii, vel

мае ся проступокъ розрѣшеня особы участвовавшей въ грѣсѣ (absolutio complicitis), котрый три або бѣльше разѣвъ поповнивъ ся. — Особливо же най не розрѣшае еретикѣвъ, котрй публично учили, доки не вѣдкличуть ереси, и въ той способѣ, якъ то годитъ ся, не направлять соблазни; такъ само най не розрѣшае тыхъ, що добра або права церковнй собѣ присвоили безъ позволеня, доки ихъ не повернуть або не вѣдшкуютъ, або щиро не приобѣцяють, у Ординарія або Столицѣ Апостольской якъ найскорше рѣчь залагодити.

4. Такъ само може Сповѣдникъ всѣ обѣты, навѣтъ присягою скрѣпленй и Столицѣ Апостольскѣй задержанй (зъ выемкою обѣтѣвъ чистоты, вступлена въ Чинъ и обѣтѣвъ, котрй приняла трета особа або въ котрыхъ розходитъ ся о шкodu третого, такъ само обѣтѣвъ карныхъ, котрй называютъ ся презервативными вѣдѣ грѣха, хѣба що змѣна була бы такою, що повстримовала бы не менше вѣдѣ грѣха, якъ давѣйшій предметъ обѣту) змѣняти на иншй побожнй и спасительнй учинки, и сего рода каяникѣвъ, котрй суть въ священныхъ чинахъ поставленй, навѣтъ Монахѣвъ звѣльнати вѣдѣ тайнои неправильности (irregularitate) въ цѣли сповняня своихъ чинѣвъ священныхъ и осягненя высшихъ, коли въ таку неправильность попали лише черезъ нарушене цензурѣ и коли та неправильность не прійшла еще передѣ судѣ церковнй и не такъ легко передѣ тойже прійти може.

5. Подѣбно и тыхъ, що свѣдомо або несвѣдомо зъ перепоню 2-го и 3-го або самого лише 3-го, або 3-го и

tertii solius, aut tertii et quarti, vel quartis solius consanguinitatis, vel affinitatis etiam ex copula licita provenientis, matrimonium iam contraxerunt, dum modo huiusmodi impedimentum occultum remaneat, dispensare pro foro tantum conscientiae possit ad remanendum in matrimonio.

VI. Similiter, pro foro conscientiae tantum dispensare valeat super impedimento dirimente occulto tam primi et secundi, quam primi tantum, aut secundi tantum gradus affinitatis ex copula illicita provenientis in matrimonio contracto; atque etiam, dummodo causae graves et quae canonice sufficientes habentur intersint, in contrahendo: ita tamen ut, si huiusmodi affinitas proveniat ex copula cum matre desponsatae, vel desponsandae, huius nativitas copulam antecesserit, et non aliter.

VII. Dispensare similiter, pro eodem foro, tam de contracto, quam de contrahendo possit super impedimento cognationis spiritualis, itemque super occulto impedimento criminis, neutro tamen machinante, idest quando solum concurrant adulterium et fides data de matrimonio contrahendo post coniugis mortem.

VIII. Dispensare ad petendum debitum possit in casu affinitatis incestuosae matrimonio supervenientis.

IX. Ad petendum pariter debitum cum illis qui voto simplici constitutis obstricti matrimonium contraxerunt, dispensare valeat, illos

4-го або самого лише 4-го степені кривництва або свояцтва, походячого и зъ позволеної звязи (copula), супружество заключили — може сповѣдникъ диспензовати въ самѣй лише області совѣсти на позбстанє въ супружествѣ, коли лише та перепона єсть тайною.

6. Подѣбно може сповѣдникъ диспензовати въ самѣй лише області совѣсти вѣдъ тайної перешкоды уневажнюючої такъ 1-го и 2-го, якъ самого лише 1-го, або самого лише 2-го степені свояцтва походячого зъ не позволеної звязи въ супружествѣ уже заключеномъ, а такожъ, коли суть важнїй и канонично достаточнїй причини, и въ супружествѣ заключити ся маючѣмъ: однако лише такъ, щоби, коли таке свояцтво походить зъ звязи зъ матерїю послубленої або послубити ся маючої — аи народженє попередило звязь, а не инакше.

7. Рѣвножь диспензовати може Сповѣдникъ въ тѣй області такъ що до заключеного якъ заключити ся маючого супружества вѣдъ перепони духовного свояцтва, такъ само вѣдъ тайної перепони злочинства, однакъ лише коли одна сторона не посягала на жита другої, т. є. коли лишь наступило чужоложество и обѣтниця супружества на випадокъ смерти другої сторони супружескої.

8. Сповѣдникъ може диспензовати до жаданя довгу супружеского въ разѣ наступившого уже по слюбѣ прелюбодѣйного швагровства (incestuosae affinitatis).

9. Такъ само може Сповѣдникъ диспензовати до жаданя довгу супружеского тыхъ, котрї при поведїнчѣмъ обѣтѣ чистоты заключили су-

monendo facturos contra id votum, si extra usum matrimonialem delinquant, ac remansuros eodem prorsus ac antea voto obstrictos, si coniugi supervixerint.

X. Nolumus autem per praesentes litteras super aliqua alia irregularitate vel publica, vel occulta, seu defectu aut nota, aliaque incapacitate, aut inhabilitate quoquo modo contractis dispensare, vel aliquam facultatem tribuere super praemissis dispensandi, seu habilitandi, et in pristinum statum restituendi etiam in foro conscientiae; nolumus ulli Confessario facultatem tribuere absolvendi complicem in quolibet inhonesto contra sextum Praeceptum peccato; aut complici licentiam impertiri eligendi confessarium huiusmodi ad effectum praesentium, ut iam in Constitutione Benedicti XIV, quae incipit *Sacramentum Poenitentiae* declaratum fuit: nec quidquam praefatae et aliis pontificiis Constitutionibus derogare volumus quoad obligationem denunciationum; neque demum iis, qui a Nobis et Apostolica Sede, vel ab aliquo Praelato seu Iudice ecclesiastico nominatim excommunicati, suspensi, interdicti, seu alias in sententias et Censuras incidisse declarati vel publice denunciati fuerint, nisi intra tempus dictorum sex mensium satisfecerint, et cum partibus, ubi opus fuerit, concordaverint, ullo modo has easdem Litteras suffragari posse aut debere.

Ceterum, siqui post inchoata, huius Iubilaei consequendi animo,

супружество, напоминаючи тыхже, що провиняють ся противъ того обѣта, коли согрѣшати поза супружествомъ, та що они до того обѣта зобовязаними позбстануть, коли переживуть другу сторону супружеску.

10. Не хочемъ же нынѣшнымъ письмомъ диспензовати вѣдъ ніякої иншої публичної або тайної неправильности або недостатку або пятна або иншої якої неключимости або неспосѣбности, въ якій нибудь способѣ затягнутої, або дати комусь власть до диспензованя вѣдъ названихъ недостаткѣвъ або до успособленя и приверненя въ попереднїй станъ хоть лише въ області совѣсти; не хочемъ такожъ жадному Сповѣдникови дати власть, розрѣшати особу участвовавшу въ якѣмъ нибудь грѣшѣ противъ шестої заповѣди, або тѣйже особѣ дати позволенє, выбирати собѣ такого сповѣдника для нынѣшної цѣли, якъ се заявлено уже въ конституціи Бенедикта XIV: *Sacramentum Poenitentiae*; такожъ не хочемъ помянутої и иншихъ Папскихъ конституцій въ ничѣмъ вѣдмѣняти що до обовязку денунціації; ани не хочемъ наконецъ, щоби тымъ, котрї Нами и Апостольскою Столицею або иншимъ якимъ Достойникомъ або Судїєю церковнымъ поименно яко екскомуникованїй, суспендованїй, заперщенїй або въ иншїй якїй Цензуры понавшїй зѣстали публично оголошенїй — се наше Письмо могло або мало въ якій нибудь способѣ помочи, хѣба що въ часѣ згаданихъ 6-и мѣсяцѣвъ задосыть учинили бы, або, де того потреба було бы, зъ сторонами погодили бы ся.

Въ прочѣмъ, колибы декотрї вѣрнїй по розпочатю приписанихъ

praescripta opera, praefinitum Visitationum numerum morbo impediti complere nequiverint, Nos piaae promptaeque illorum voluntati benigne favere cupientes, eosdem vere poenitentes et confessos, ac Sacra Communionem refectos, praedictae Indulgentiae et remissionis participes fieri volumus. Si qui autem post obtentas absolutiones a censuris, aut votorum commutationes seu dispensationes praedictas, serium illud ac sincerum ad id alias requisitum propositum eiusdem Iubilaei lucrandi, ac cetera necessaria opera adimplendi mutaverint; licet propter id ipsum a peccati reatu, immunes vix censi possint; nihilominus huiusmodi absolutiones, commutationes et dispensationes ab ipsis cum praedicta animi dispositione obtentas, in suo vigore persistere decernimus ac declaramus.

[Слѣдуютъ клязвудѣ вожду Булю заклоучаючї.]

Datum Romae apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Domini sae Millesimo noningentesimo, Octavo Calendas Ianuarii, Pontificatus Nostri Anno vicesimo tertio.

C. Card. Aloisi-Masella Pro-Dat. — A. Card. Macchi.

учинкѣвъ, въ намѣренїю позысканя Ювїлея, означеного числа вѣдвѣданя Церквей задля слабости доповнїти не могли — то хочеть, увзглядяючї ихъ побожну и готову волю, щобы они по щїрѣмъ розкаяню, Сповѣди и св. Причастїю згаданого вѣдїусту и вѣдїущени грѣхѣвъ стали ся участниками. Коли бы же декотрї по розрѣшенїю вѣдѣ Цензуръ або замѣнено обѣтѣвъ або по згаданныхъ диспензахъ змѣнили статочне и щїре постановлене позысканя Ювїлея и сповненя прочїхъ учинкѣвъ до того потрѣбныхъ — то хоть ледви можна ихъ задля того уважати безъ вины грѣха, все таки постановляемъ и рѣшаемъ, що помимо того всѣ сего рода розрѣшеня, замѣны и диспензы, зъ высше згаданнымъ уснобленемъ отриманї, якотъ позѣстатї въ своѣй силѣ.

Дано въ Римѣ у св. Петра Року Воплощеня Христоваго 1900 25. грудня а въ 23. роцѣ Нашого Понтификату.

K. Card. Aloisii Masella Pro-Dat. A. card. Macchi.

II.

а) Рѣшеня Св. Отца, оголошенї письмомъ св. Пенитенцїарїи изъ 25. Сѣчня 1901.

1) An tempore praesentis Jubilaei liceat Confessariis pluries uti facultatibus extraordinariis eisdem concessis erga eundem poenitentem, qui nondum omnia opera injuncta adimplevit ad Iubilaei Indulgentiam lucranda?

SSmus respondendum mandavit: *Affirmative.*

2) An in locis ubi processiones in viis publicis non permittuntur, possint, ad effectum reducendi visitationum numerum, processiones aequiparari

coadonationes corporum moralium et aliorum fidelium qui in designatis Ecclesiis, hora praestituta sub proprii Moderatoris et respective sub proprii Parochi vel alterius Sacerdotis ab Eo deputati ductu, colliguntur, ut ibidem una simul visitationes peragant?

SSmus, attentis praesentium temporum adjunctis, ex speciali gratia benigne indulget, ut in locis, in quibus processiones non permittuntur, visitationes, prout exponitur, peractae habeantur tanquam processionaliter factae.

3) An pro iis, qui degunt in locis ab Ecclesia parochiali valde dissitis, possit ab Ordinario alia Ecclesia vel publicum oratorium facilius accessus ad visitationes peragendas designari?

De speciali gratia SSmi: *Affirmative.*

б) Рѣшеня св. Конгрегациї ко розширенїю вѣры въ справахъ обр. вост. изъ 8. Марта 1901 Ч. 12.425.

1) An potest Episcopus distinctionem locorum quoad visitandas Ecclesias ordinare secundum distinctionem politicarum communitatum; ita ut si v. c. sunt duo complexus domorum ab invicem dissiti imo et propriis nominibus appellati, tamen relate ad Jubilaeum tanquam unus locus tractentur, si simul unam politicam communitatem constituunt; et e contra si adsunt duae politicae communitates, ipsae relate ad Jubilaeum tanquam duo distincti loci habeantur, etsi forte domus ad unam politicam communitatem pertinentes domibus alterius communitatis contigui sint?

Nihil obstat, quominus Episcopus designet distinctionem locorum conformiter ad distinctionem communitatum politicarum.

2) An postest Episcopus relate ad Jubilaeum oratoria publica, sicut ei visum fuerit, vel tanquam Ecclesias tractare, vel a visitationibus Jubilaei excludere, etsi in aliquo loco nulla vel tantum una alia Ecclesia adesset, praesertim si celebratio Missae in oratorio limitata est (v. c. ad dies solummodo feriales)?

Affirmative.

3) An potest Episcopus Ecclesiam longe distantem, quae non est major in aliquo loco, a visitationibus Jubilaei excludere, etsi in eodem loco tantum una alia Ecclesia adesset?

Affirmative.

4) An valeat visitatio Ecclesiae cum intentione lucrandi Jubilaeum facta tunc, cum simul fit ad auditionem praescriptae diebus dominicis et festis Missae?

Affirmative.

5) Si forte tempore visitationis intentae in Ecclesia tantus est numerus fidelium, ut intendens visitationem non possit in eam intrare, an sufficit oratio ante Ecclesiam facta?

Affirmative.

в) Рѣшеня св. Пенитенціаріи изъ 1. Цвѣтня 1901.

1) An possunt fideles confessionem s. Communionem et visitationes Ecclesiarum omnes vel ex parte in locis, ubi voluerint, peragere; imo non solum in propria sed etiam in aliena dioecesi dummodo in hac aliena dioecesi respectivo tempore Jubilaeum celebretur et Ecclesiae visitentur in respectivis locis designatae atque modo in Bulla Jubilaei praescripto?

Affirmative pro visitationibus privatim peractis: quia si praefatae personae intersint visitationibus processionaliter in aliena dioecesi peractis, nequeunt diminutionis numeri beneficio gaudere.

2) An possunt fideles praescriptas visitationes ex parte simul cum Parocho vel e. g. simul in confraternitatibus et ex parte singillatim proportionaliter persolvere: si v. c. Episcopus in priori casu numerum dierum ad quinque reducerit (ita ut una dies valeat pro tribus diebus seorsivae visitationis) et aliquis fidelium processionaliter cum Parocho tantum per tres dies Ecclesias visitaverat, an potest ipse per sex dies seorsivae visitationis numerum ad lucrandum Jubilaeum explere?

Affirmative.

3) An s. Communio ex obligatione propter periculum vitae suscepta atque ipsam praecedens confessio possunt simul valere ad lucrandum Jubilaeum?

Negative; sed pendere a prudenti arbitrio Episcopi in locum visitationum statuere tum alia pia opera, tum eorumdem numerum.

III.

(Мѣсцевости въ Архіепархіи мають ся взглядомъ Ювілея розрѣжнати пѣсля политичныхъ громадъ, таь що кожду политичну громаду належить уважати яко одну и особну мѣсцевѣсть. Лише тогда, если дома двухъ або бѣльше громадъ стыкають ся зъ собою и назвы ихъ ино черезъ додатокъ до того самого имени розрѣжняютъ ся, позбавляе ся усмотреню Пароха, взглядно — если есть бѣльше Парохѣвъ — (взаимному ихъ порозумѣню, щобъ громады тѣи взглядомъ Ювілея за одну мѣсцевѣсть уважати.)

Каплицѣ, въ корыхъ есть дозволено коли небудь водирава св. Литургіи и таьже дѣйстно въ недѣлѣ водиравая ся, если не кождо, то по черѣ що другою або третьою або хоть що четвертою або пятою недѣлѣ — мають ся уважати взглядомъ водвѣдженъ ювілейныхъ яко церкви. Иншій же каплицѣ що до тыхъ водвѣдженъ выключаютъ ся, хотьбы навѣтъ жадной иншой церкви въ тѣйже мѣсцевости не було. А позаякъ ВПреосвященный лат. Ординаріатъ Львовскій заявивъ желане, щобы для Вѣрныхъ лат. обряда до водвѣдженъ ювілейныхъ була назначена въ Львовѣ одна церковь нашего обряда и выбравъ на тоє тут. мѣску церковь Успенія П. Б., а также назначивъ и вѣрменску Архикатедрю, протого за обостороннымъ согласіемъ назначае

Митроп. Ординаріатъ для Вѣрныхъ нашего обряда въ Львовѣ до водвѣдженъ ювілейныхъ окрѣмъ Архикатедры св. Георгія ще туюжь церковь Успенія П. Б. и Архикатедрю латинську и вѣрменську.

(Заразомъ дозволяе ся за порозумѣнемъ Ординаріатѣвъ, щобы по за Львовомъ, если взглядно Парохи обохъ обрядѣвъ на тоє согласятъ ся, для Вѣрныхъ лат. або и вѣрм. обр. були назначенъ въ дотычній мѣсцевости такожь церкви нашего обряда; а для Вѣрныхъ нашего обряда, церкви лат. або и вѣрм. обряда, если въ тѣйже мѣсцевости находятъ ся.)

Предположивши тоє, розпоряджае ся взглядомъ означена церковей по за Львовомъ до водвѣдженъ ювілейныхъ слѣдующе:

1) Если въ якѣйсь мѣсцевости есть бѣльше нѣжь чотыри церковей такихъ, котры могутъ бути пѣсля выше сказаного назначенъ, то позбавляе ся О. Парохи, щобы окрѣмъ головной (парохіальной) церкви выбрати ще три до водвѣдженъ для Вѣрныхъ нашего обряда (межи ними могутъ евентуально пѣсля сказаного находити ся церкви лат. або и вѣрм. обряда). — Въ разѣ если въ тѣйже мѣсцевости есть бѣльше нѣжь одна парохія гр. кат., мають Парохи межи собою порозумѣти ся, котры церкви або котра церковь окрѣмъ парохіальныхъ мае бути назначена. А слыбы порозумѣне не наступило, то поручае ся означене ВЧ. О. Декану.

2) Если въ якѣйсь мѣсцевости суть чотыри церкви, то належить тѣижь водвѣдживати.

3) Если де суть три церкви, то мае парохіальна кождого дня 2 разы бути водвѣджена. Въ разѣ же, если межи тѣми трома церковями есть бѣльше нѣжь одна парохіальна, то взглядомъ означена, котра зъ нихъ мае 2 разы водвѣдживати ся, належить поступити таь якъ выше пѣдъ 1).

4) Если де суть двѣ церкви, то мае кожда 2 разы водвѣдватися ся.

5) А если есть лишь одна церковь въ мѣсцевости, то мусять таьже 4 разы бути водвѣджена.

6) Если же въ якѣйсь мѣсцевости нема жадной такой церкви, котра бы могла бути назначена, то мусять Вѣрній тѣижь мѣсцевости водвѣдженя ювілейныхъ въ иншихъ якихъ хотять мѣсцевостяхъ водвѣдживати; и всео одно есть, чи черезъ все пятнайцять день въ одній и тѣй самой мѣсцевости, чи въ мѣсцевостяхъ розличныхъ. (Впрочѣмъ и Вѣрнымъ всехъ тыхъ мѣсцевостей, въ котрыхъ находятъ ся церкви до водвѣдженя назначенъ, вѣльно водвѣдженя всео або вѣдчасти въ иншихъ мѣсцевостяхъ водвѣдживати.)

Позволяе ся также Парохамъ, щобы выключити вѣдъ водвѣдженъ ювілейныхъ церковь якоиь мѣсцевости, котра не есть головна (парохіальна) и надго далеко вѣддалена, хотьбы кромѣ тѣижь церкви лише ще одна въ тѣйже мѣсцевости була.

Если же ходило бы о тоє, щобы для Вѣрныхъ, котры за далеко мешкають вѣдъ церковей назначеныхъ, означити якусь иншу близшу церковь до водвѣдженъ ювілейныхъ, то треба въ тѣмъ дѣлѣ до Митроп. Ординаріата удати ся.

(Вглядомъ часу, черезъ котрый назначенъ церкви мають черезъ цѣлый протягъ Ювілея кождого дня пѣдъ належитымъ надзоромъ бути отвореными.)

призначає ся въ Львовѣ часъ вѣдъ 6-ои години рано до 7-ои вечеромъ; що бѣльше менше и въ иншихъ мѣстахъ заховати треба. По селахъ же належить, если церковь не буде цѣлый день отворена, (вызначити такъ передъ полуднемъ якъ и по полудни такіи години, въ котрыхъ Вѣрній могутъ приходити и есть для нихъ найлегше. Розумѣе ся, що въ разѣ если есть назначена такожь церковь другого обряда, то означене години тыхъ мусить дѣяти ся за вѣдѣльнымъ порозумѣнемъ обохъ Парохѣвъ.) Такъ назначеній години треба Вѣрнымъ частѣйше оголошувати, щобы всѣ о томъ знали.

Що дотычить вѣдѣдженъ процесіональныхъ, Митр. Ординаріатъ зменшає число тыхъ же въ цѣли позысканія Ювилея на три дни и добре буде если процесій въ кождѣй парохіи бѣльше н. пр. шѣсть въ часѣ ювилейномъ вѣдѣдженѣ ся, щобы дати спосбѣность для всѣхъ парохіанъ (хотьбы и бѣльше мѣсцевостей до парохіи належало), абы были присутными на тыхъ же процесіяхъ. — При томъ зауважає ся, що Вѣрній, котрій хотять користати изъ зменшенія числа вѣдѣдженъ, мусить вѣдѣдженя процесіональнѣ вѣдѣбувати зъ Парохомъ своего обряда; а инакше кожде вѣдѣдженя процесіональнѣ рѣвноло бы ся въ цѣли позысканія Ювилея лише одному вѣдѣдженю приватному. Впрочемъ можуть Вѣрній нашего обряда въ цѣли позысканія Ювилея вѣдѣдживати церкви назначеній въ якѣйсь мѣсцевости для Латиникѣвъ, и на оборотъ Латинники церкви назначеній для Вѣрныхъ нашего обряда. Но не можна того самого дня вѣдѣдживати по части церкви назначеній для одного а по части для другого обряда (н. пр. двѣ для одного а двѣ для другого обряда назначеній.)

Для ученикѣвъ всѣхъ шкѣлъ зменшає ся число процесіональныхъ вѣдѣдженъ на два, котрій за порозумѣнемъ всѣхъ Катихитѣвъ взглядныхъ шкѣлъ вѣдѣбути ся мають; а слибы кто зъ ученикѣвъ лише въ одномъ такѣмъ вѣдѣдженю участвовавъ, то почислятъ ся ему товъ за 8. приватныхъ вѣдѣдженъ.

Примѣчає ся, що чотыри вѣдѣдженя на день мають бути пѣсля Буль рѣзличными. Но если одну и ту саму церковь треба бѣльше нѣжь разъ вѣдѣдживати, то досыть есть, щобы за кождымъ разомъ зъ церкви выйти и можна заразъ зновъ въ ню вѣйти. А если въ мѣсцевости, де вѣдѣбуває ся процесіональнѣ вѣдѣдживане, есть лише одна церковь назначена, то належить по кождѣмъ вѣдѣдженю зъ процесіовъ выйти, церковь хоть одинъ разъ наоколо обѣйти, и назадъ въ ню вѣйти.

(До позысканія ювилея не довѣе вѣдѣдживане пѣдчасъ обовязковой Литургии въ недѣль и урочистій свята; але мусить вѣдѣджене въ тѣ дни вѣдѣбути ся або передъ высуханемъ св. Литургии або ажъ потому. Не есть конечнымъ, въ цѣли вѣдѣдженъ пѣшки ити, але можна также и ѣхати.)

(Взглядомъ приписаного помоленія ся не есть конечнымъ, щобы памятали всѣ наведеній интенціи, але есть досыть, молити ся въ намѣреню св. Отца. Не есть такожь означено, якій молитвы и якъ довго треба молити ся; що найменше належить змовити хоть 5. Отче нашъ и 5. Богородице Д., або инші молитвы хоть такого самого треванія. — Чинъ вѣдѣдживаня при процесіональныхъ вѣдѣдживаняхъ церковей рѣзшлѣ ся ВЧ. Парохамъ пѣзѣйше.

(Розумѣе ся, що не есть конечнымъ, абы сповѣдъ и св. Причастіє було въ церковѣ до вѣдѣдженя назначеній. Генеральна сповѣдъ не есть приписана, если сама собою каючому ся не есть конечна; однакожь всегда есть она дуже желательною.) Розрѣшене не есть условіемъ до позысканія Ювилея приписанымъ (н. пр. если сповѣдающій ся не має достаточной до розрѣшенія матеріи).

Порядокъ ювилейныхъ дѣлъ есть довольный; а именно можна сповѣдати ся або передъ вѣдѣдженями або въ часѣ вѣдѣдженъ або по цѣлковитѣмъ укѣнченю ихъ, абы лише всѣ дѣла въ часѣ ювилейномъ доповнити. Однакожь треба доконче при послѣднемъ дѣлѣ въ ласцѣ Божѣй бути; кто бы отже по сповѣди и св. Причастію передъ послѣднимъ вѣдѣдженемъ понавъ въ грѣхъ смертній, мусить въ цѣли позысканія Ювилея передъ тымъ же послѣднимъ вѣдѣдженемъ ще разъ сповѣдати ся, и не довѣе къ позысканю ювилейного вѣдѣдженю возбуждене жалю совершенного. Но если кто по всѣхъ, хотьбы и въ смертнѣмъ грѣху вѣдѣдженыхъ вѣдѣдженяхъ належито сповѣдає и причащає ся, то у него есть св. Причастіє послѣднимъ, въ ласцѣ Божѣй доповненнымъ дѣломъ.)

Сестрамъ Служебницямъ дозволяє ся взглядомъ ювилейной сповѣди вѣдѣльный выбѣръ зъ межъ въ ѣхъ въ архіепархіи ауробованныхъ Сповѣдникѣвъ.

Сповѣдники могутъ перемѣнювати приписаній до позысканія Ювилея дѣла лишь изъ слушной причины и зъ вынаткомъ Сповѣди, св. Причастія (окромѣ тутъ дѣтей) и хоть одноразового помоленія ся на означеній интенціи. Звертає ся тутъ увага, що неразъ (н. пр. для хорыхъ, котрій не суть тяжко або небезпечно хорѣ) може бути слушна причина до перемѣны вѣдѣдженъ церковей, а не має еѣ до перемѣны молитовъ; и тогда можна вѣдѣдженя всѣ на щось иншого змѣнити, а молитвы всѣ (т. е. черезъ 15 день, кождого дня по 4 рѣзличній разы) мусить позбѣстати (рѣзличіє молитовъ того самого дня може яка будь хотьбы найменша перерва бути.) Для монахинъ належить вѣдѣдженя назначеныхъ церковей перемѣнити на вѣдѣдженя монастырской церкви або каплицѣ; якъ также для вазивѣвъ на вѣдѣдженя каплицѣ заведенія. Но СС. Служебницѣ мають вѣдѣдживати церкви, взагалѣ для Вѣрныхъ назначеній. (Замѣна приписаныхъ дѣлъ може дѣяти ся на якій будь иншій дѣла побожности, самоотверженія и любви (межи иншими н. пр. на милостиню для св. Отца, на повторне принятіє св. Тайнъ и т. д.); и не має бути на щось значно меншого, хѣба бы состояніє каючого ся було таке, що ничо бѣльшого выповнити не дозволяє.)

И перемѣна слюбѣвъ не має дѣяти ся на щось выразно меншого; однакожь може она наступити привилеемъ Ювилея безъ особной причины на саме желане каючого ся.

Если кому, кто мавъ намѣрене позыскати Ювилей и зачавъ вже дѣла ювилейнѣй выповняти, розрѣшене мусить ся вѣдѣдживати по за часѣ ювилейнѣй, то вѣнъ вправдѣ вже Ювилей не позыскає, однакожь Сповѣдникъ може его, если вѣнтъ має добру волю до приписѣвъ Сповѣдника застосувати ся, вѣдѣ задержанія грѣхѣвъ и вѣдѣ цензурѣ увѣдѣлити, такожь слюбы ему перемѣнити,

а потому, хотъ вже по часѣ Ювилея, може его кождый Сповѣдникъ вѣдъ тыхже грѣхѣвъ розрѣшити. —

Щобы Ювилей позыскати, треба мати намѣрене тогожь позысканя; впрочѣмъ не естъ конечнымъ, абы намѣрене тоя при кождѣмъ ювилейнѣмъ дѣлѣ наново възбуджувати, але треба, щобы всѣ дѣла ювилейнѣй силою того намѣрена выповняти. На тоя належить особливо звернути увагу Вѣрныхъ при процесіональныхъ вѣдѣженяхъ; бо слѣбы кто участвувавъ тогды лише зъ набожности, безъ намѣрена выповненя условія до Ювилея приписаного, то процесія тая не служила бы ему до лозысканя вѣднусту ювилейного.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 23. Цвѣтня 1901.

Ч. 25.

Ч. 2768. — Въ справѣ ремуерація за Литургии фонда рел. наданъ зъ днемъ 1. сѣчня 1901.

Митроп. Консисто́рія повѣдомляе симъ всѣмъ тѣмъ Веч. Урядамъ парохіальнѣмъ, котрымъ зъ днемъ 1. лат. Сѣчня 1901 наданъ зѣстали Литургии фонда рел. до вѣднуправляня, що мають о вынагороджене за вѣднуправу тыхже вѣднести ся впростѣ до Выс. ц. к. Намѣстництва, де и предложено (до Ч. К. 1365) особный Спись всѣхъ тыхъ парохій.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Львѣвъ, дня 29. Цвѣтня 1901.

Ч. 26.

Ч. 2820. — Вызвае ся Веч. Урядъ декан. къ стягненю и тутъ надѣланю належитоси за Шематизмъ на рокъ 1901.

Подаючи до вѣдомости Веч. Урядѣвъ деканальныхъ о пересланю Шематизма Клира Архидіецазального на 1901 р. поручае ся припадаючу належитѣсть за 1. примѣрникъ въ квотѣ 2 короны 60 сот. вѣдъ Урядѣвъ парохіальныхъ зажадати и туюжь надѣслати до 31. Мая 1901 р. до тутешной Канцеляріи.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Львѣвъ, дня 30. Цвѣтня 1901.

Ч. 27.

Обвѣщеня конкурсовѣ.

Митроп. Консисто́рія розписуе на конкурсъ пѣдъ днемъ 27. Цвѣтня 1901. зъ реченцемъ до дня 22. Червня 1901 слѣдуючѣй парохіи:

Ч. 2522. — Илѣвъ, деканата Роздольского, наданя фундаціи Станислава графа Скарбка.

Ч. 2523. — Германѣвъ, деканата Львѣвско-загородского, наданя приватного.
Ч. 2631. — Фалишь зъ прилуч. Станькѣвъ, деканата Стрыйского, наданя Иосифа князя Пузины.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

ХРОНИКА.

Завѣдательства получили 00.:

Ч. 1980. Михайль Гаврилюкъ въ Стѣльску,
Ч. 2244. Володимиръ Левицкѣй въ Чижиковѣ,
Ч. 1858. Михайль Олексининъ въ Суховолі,
Ч. 2057. Игнатій Глѣбовицкѣй въ Иловѣ,
Ч. 2285. Евстахій Данилевичъ въ Германѣвъ.

Сотрудниство получили:

Ч. 2057. О. Іоанъ Каратницкѣй въ Пѣдмихайлю.

Презенты получили 00.:

Ч. 1858. Михайль Олексининъ на Суховолі,
Ч. 2701. Іоанъ Рудницкѣй на Протесы,
Ч. 2451. Іоанъ Маркевичъ на Млынище.

Вставлено ся до Выс. Президіи ц. к. Намѣстництва взглядомъ канон. институціи 00.:

Ч. 1858. Михайла Олексинина на Суховолі,
Ч. 2701. Іоана Рудницкого на Протесы,
Ч. 2451. Іоана Маркевича на Млынище.

Выс. Президія ц. к. Намѣстництва соглашае ся на канон. институцію 00.:

Ч. 2392. Николая Любинецкого на Чесняки,
Ч. 2525. Александра Любинецкого на Новошны,
Ч. 2424. Григорія Городницкого на Серетецъ.

Канон. институцію отримали 00.:

Ч. 2741. О. Кеенофонть Сосенко на Конюхи.

Выказъ жертвъ вплинувшихъ до Канцеляріи Консисто́рской за часъ вѣдъ 1. Сѣчня 1901 до 31. Марта 1901.

а) на потребности Святѣйшого Отца:

Веч. Урядъ парох. въ Вишенцѣ великѣй	1 кор. 30 сот.
Впр. О. Пралатъ Кобыляньскѣй	2 " — "
Веч. Урядъ парох. въ Дашавѣ	2 " — "
" " " " Цѣшкахъ	4 " 50 "

б) на мисіи и Грѣбъ Христовѣ въ Святѣй земли:

Впр. О. Пралатъ-Кобыляньскѣй	1 " — "
Веч. Урядъ парох. въ Плавю	2 " — "

в) на мисіи и знесенъ неволѣ въ Африкѣ:

Вир. О. Пралатъ Кобыляньскій	1	"	—	"
Веч. Урядъ парох. въ Долгѣмъ (Кал. дек.)	3	"	—	"

г) на мисіи католицкій:

Вир. О. Пралатъ Кобыляньскій	1	"	—	"
Веч. Урядъ парох. въ Дашавѣ	2	"	10	"

д) на Институтъ св. Иосафата:

Вир. О. Пралатъ Кобыляньскій	2	"	—	"
--	---	---	---	---

е) на Товариство св. Ап. Павла:

Вир. О. Пралатъ Кобыляньскій	2	"	—	"
--	---	---	---	---

ж) на Товариство св. Ап. Петра:

Вир. О. Пралатъ Кобыляньскій	2	"	—	"
--	---	---	---	---

з) на церковь въ Патрасъ:

Веч. Урядъ парох. въ Плавю	2	"	—	"
--------------------------------------	---	---	---	---

и) на Служебницъ Пресв. Д. Маріи:

Вир. О. Пралатъ Кобыляньскій	2	"	—	"
Вир. О. Пралатъ Кобыляньскій	4	"	—	"

у) на Новціятъ въ Словитѣ:

Вир. О. Пралатъ Кобыляньскій	2	"	—	"
--	---	---	---	---

н) на стипендію и панегирикъ Д-ра Левицкого:

Веч. Урядъ декан. Зборвскій	3	"	—	"
---------------------------------------	---	---	---	---

л) на фондъ Неофитовъ:

Вир. О. Пралатъ Кобыляньскій	1	"	—	"
--	---	---	---	---

НЕКРОЛЬОГІЯ.

Ч. 2245. О. Іоанъ Юркевичъ, деканъ Львовско-загородскій и парохъ Германова, померъ дня 30. Марта с. р.

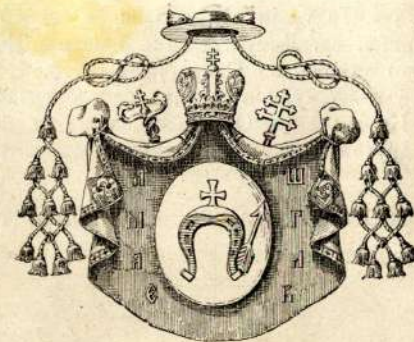
Душа Его поручае ся молитвамъ Веч. Клира.

Водъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 1. Мая 1901.

✠ **АНДРЕЙ.**

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіальнй
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 16. Мая.

Ч. VII.

Ч. 28.

Ч. 3126. — Пригадуе ся розпоряджене щорѣчныхъ моленій зъ вѣдпустамя передъ Сочествіемъ св. Духа.

Всѣ Веч. Настоятель парохій взывають ся до оголошена народови въ празникъ Вознесенія и вѣдпавлена въ своихъ церквахъ вѣдъ пятницѣ по Вознесенію до суботы передъ Сочествіемъ вклучно особныхъ моленій до св. Духа вѣдпустамя надѣленихъ — пѣсля пригазу въ Вѣдомостяхъ АЕпарх. зъ р. 1897 Ч. 47. (стор. 82.)

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 12. Мая 1901.

Ч. 29.

Ч. 2809/1. — Додатокъ взглядомъ способу правленя двохъ св. Литургій одного дня.

До розпорядженя въ Вѣдомостяхъ зъ р. 1891 Ч. 34. (ст. 85.) взглядомъ способу правленя двохъ св. Литургій одного дня додае ся:

До I. Если друга св. Литургия водправляе ся въ т ой сам ой церквѣ, то можна омыте зъ першой св. Литургии (якъ вже въ Вѣдомостяхъ 1899 Ч. 52. ст. 93. сказано було) такожъ въ Сакрацію выдяти.

До II. А если друга св. Литургия править ся въ инш ой церквѣ, то можна пѣсля рѣшеня св. Конгрегаціи Обрядовъ омыте зъ першой св. Литургии такожъ зъ собою до другой церкви брати и разомъ зъ омытемъ другой св. Литургии спожити.

Водъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 4. Мая 1901.

Ч. 30.

Ч. 2809/2.—Точки, котры Веч. Настоятель деканатовъ мають наводити при предкладаню прошень о продовжене власти binandi.

Веч. Настоятель деканатовъ зывають ся, щобы при предкладаню прошень о продовжене власти binandi всегда доносили:

1) чи причины, про котры власть binandi збтала надана, тревають незмѣннй;

2) чи нема иншого Священника нашего обряда, котрый бы правильно (зъ выняткомъ хоробы або выѣзду) другу Службу водправляе;

3) чи при уживаню той власти строго и точно заховуют ся приписы въ Вѣдомостяхъ 1891 Ч. 34. (ст. 85.) данй, вразъ зъ додаткомъ тутъ подъ Ч. 2809/1 наведенымъ; и

4) чи не терпятъ притѣмъ прочй обовязки парохіальной, именно пропо-вѣди, катехизаціи и сповѣданя вѣрныхъ въ недѣлѣ и свята.

Водъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 4. Мая 1901

Ч. 31.

Ч. 2968/1. — Заказуе ся Вѣрнымъ „Листъ Божій“ и иншй того рода письма забобоннй.

Митр. Ординаріятови предложено зопитъ подъ назвою „Листъ Божій“, котрый межи Вѣрными розширае ся и въ котрымъ пише ся, що „сей листъ появилъ ся на горѣ Глеонской“, и розличнй въ нѣмъ мѣстятъ ся рѣчи забобоннй и пр. „пятницу первого тыжня великого посту кто постить, наглою смертію не умре“ и много иншихъ.

Прото Митр. Ординаріятъ покликуючи ся на Конституцію Апостольску въ Вѣдомостяхъ 1897 ч. 50. (ст. 85.) подъ точками 12. и 13.:

12. не вольно буде... читати або переховувати книги, въ котрыхъ забобоны...и другй сего рода суевѣрія научаютъ ся або поручаютъ ся —

13. Книги або письма, котры оповѣдаютъ о новыхъ зъявищахъ, объявленяхъ..., если обвѣщаютъ ся безъ законного позволеня Настоятельствъ Церкви, суть забороненй —

— зывае Веч. Душпастырѣвъ къ обвѣщеню народови такожъ въ имени Митр. Ординаріята и св. Отця Намѣстника Христоваго на земли, що такъ той „Листъ Божій“ якъ и всякй иншй того рода письма не вольно нѣ читати нѣ у себе переховувати, але у кого бы щозъ такого було, має тое або самъ спалити або Душпастыреви къ знищеню воддати. А кто бы заказъ той переступавъ, той не лише грѣшитъ противъ 1 шой заповѣди Божой, позаякъ вѣрять въ рѣчи яко объявленй, котры не суть водъ Г. Бога объявленй; але такожъ грѣшитъ черезъ непослухъ противъ Тыхъ, до котрыхъ Г. Иисусъ Христосъ сказавъ: „Кто васъ слушае, Мене слушае, а кто васъ водкидае ся, водкидае ся Мене и Того, котрый Мене пославъ“.

Взагалѣ мають Веч. Душпастырѣ Вѣрныхъ завѣзвати, щобы не куповали нѣ молитвословѣвъ нѣ иншихъ книжокъ, до вѣры св. и побожности водносячихъ ся, если на нихъ не естъ выпечатане дозволеня друку зъ стороны власти церковной.

Водъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 10. Мая 1901.

Ч. 32.

Ч. 2988/2. — Заказуе ся куповане образѣвъ святыхъ и иншихъ святыхъ рѣчей у жидѣвъ.

Позаякъ не годить ся, щобы невѣрнй торговали рѣчами святыми и до вѣры св. належачими, при чѣмъ дуже легко могутъ заходити зневажаня рѣчей святыхъ, прото мають Веч. Душпастырѣ оголосити Вѣрнымъ, що Митр. Ординаріятъ заказуе куповане образѣвъ святыхъ и иншихъ до вѣры св. и побожности належачихъ рѣчей (якъ медалики, кресты, ризы и сосуды церковнй и т. п.) у жидѣвъ; и що въ противномъ разѣ предметы купленй, чи то для себе чи для церкви, не будутъ благословенй. А то тымъ ббльше, позаякъ предметы тѣи у жидѣвъ купленй, бувають часто лихй и невѣдповднй.

Водъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 10. Мая 1901.

Ч. 33.

Ч. 3017. — Поучене В. д. к. Министерства скарбу о фасіонованю доходу Священникѣвъ въ цѣли вымѣреня податку особисто-доходоваго.

В. Президія ц. к. Намѣстництва заудѣлила тутъ подъ Ч. 2661/пр., въ слѣдствіе рескрипта ц. к. Министерства вѣр. и прѣсв. до Ч. 2103 — 1901 слѣдуюче поучене ц. к. Министерства скарбу о фасіонованю доходу Священникѣвъ въ цѣли вымѣреня податку особисто-доходоваго:

„Belehrung über die Einbekennung des Einkommens der Geistlichen zum Zwecke der Personal-Einkommensteuerbemessung.

Seitens der Finanzlandesbehörden sind bereits die öffentlichen Kundmachungen über die Einbringung der Bekenntnisse zur Personaleinkommensteuer

pro 1901 erlassen worden und es tritt nunmehr an die Steuerpflichtigen, und somit auch an die Geistlichen die Aufgabe heran, rechtzeitig der im Gesetze statuierten Pflicht zur Einbringung der Bekenntnisse Genüge zu leisten.

Die in den früheren Jahren hinsichtlich der Personaleinkommensteuer-Veranlagung der Geistlichkeit gemachten Wahrnehmungen und gesammelten Erfahrungen lassen es der Finanzverwaltung zum Zwecke der Herbeiführung einer völlig klaglosen Durchführung der Personaleinkommensteuer-Veranlagung, welche gewiss ebenso im Interesse der Steuerträger, als auch der mit der Veranlagung betrauten Organe gelegen ist, geboten erscheinen, die folgende Belehrung über die Einbekennung und Veranlagung des Einkommens der Geistlichen zu verlautbaren.

Das Personalsteuergesetz umschreibt im §. 159 den für alle Steuerpflichtigen geltenden Begriff des Einkommens in der nachstehenden Weise.

Als Einkommen gilt die Summe aller in Geld oder Geldeswert bestehenden Einnahmen der einzelnen Steuerpflichtigen mit Einschluss des Miethwertes der Wohnung im eigenen Hause oder sonstiger freier Wohnung, sowie des Wertes der zum Haushalte verbrauchten Erzeugnisse der eigenen Wirtschaft und des eigenen Gewerbebetriebes, sowie sonstiger dem Steuerpflichtigen allenfalls zukommenden Naturaleingänge abzüglich der auf Erlangung, Sicherung und Erhaltung dieser Einnahmen verwendeten Ausgaben, sowie etwaiger Schuldzinsen, auch insoferne diese nicht zu den oben bezeichneten Ausgaben gehören.

Dieser Begriff des Einkommens hat im Allgemeinen, soferne nicht das Personalsteuergesetz specielle Weisungen hinsichtlich der Berechnung des Einkommens der Geistlichen erteilt, auch auf die Personaleinkommensteuer-Veranlagung der Geistlichen in Anwendung zu kommen.

Als allgemeine Regel hat demnach auch hinsichtlich der Personaleinkommensteuer-Veranlagung der Geistlichen zu gelten, dass die gesammten Einnahmen nach ihrer thatsächlichen Höhe unter Ausweis der wirklich erlaufenen Ausgaben und gesetzlich zulässigen Abzüge einzubekennen sind.

Als Einnahmen kommen insbesondere in Betracht:

1) Das Einkommen aus den zum Beneficium gehörigen Grundstücken, Gebäuden und Capitalien.

2) Die Messstipendien und Stolgebühren nach Massgabe der weiter unten folgenden Erläuterungen, sowie alle den Geistlichen seitens der Pfarrangehörigen mit Rücksicht auf ihre berufliche Stellung zufließenden Gaben. Zu den letzteren sind insbesondere auch diejenigen Gaben zu zählen, welche, ohne zu den Stolgebühren zu gehören, als auf dem Herkommen beruhend, anlässlich geistlicher Functionen (Taufe, Segnungen u. a. m.) geleistet werden oder sonst sich mehr oder weniger regelmässig, insbesondere auch zu bestimmten Zeiten (Ostern, Quatember, Erntezeit u. dgl.) zu wiederholen pflegen.

3) Die eventuelle Congrua-Ergänzung.

4) Alles jenes Einkommen, welches den Geistlichen nicht mit Rücksicht auf ihre kirchliche Stellung, sondern auf Grund privatrechtlicher Verhältnisse zufließt,

Für die sub 1, 3 u. 4 aufgezählten Einnahmen, sowie für die Berechnung der Ausgaben und Abzüge finden die allgemeinen gesetzlichen Vorschriften auch für die Geistlichen Anwendung, so dass es in dieser Beziehung wohl näherer Erläuterungen nicht bedarf; hingegen bedürfen einige der den Geistlichen mit Rücksicht auf ihre Berufsstellung zukommenden Einnahmen einer besonderen Erörterung.

In dieser Beziehung ist namentlich hervorzuheben, dass auch der Wert der Wohnung im Pfarrgebäude gemäss der ausdrücklichen Bestimmung der §§. 159 und 167 Z. 1. des Personalsteuergesetzes, bezw. des Art. 23 Z. 4 der Vollzugsvorschrift zum 4. Hauptstücke einzubekennen und der Besteuerung zu unterziehen ist.

Der häufig geltend gemachte Einwand, dass gemäss §. 164 al. 3 des Personalsteuergesetzes der Wert der eben erwähnten Wohnung in das der Besteuerung unterliegende Einkommen nicht einzurechnen sei, ist gesetzlich nicht begründet.

Gleichwie nämlich Staatsbeamte, welche in der öffentlichen Verwaltung gewidmeten Gebäuden wohnen, den Wert der Amtswohnung gemäss §. 159 P. St. G. zur Personaleinkommensteuer fätieren müssen, können auch die Geistlichen aus dem Umstande, dass sie in einem mit Rücksicht auf seine Zweckbestimmung von der Gebäudesteuer befreiten Gebäude wohnen, die Freilassung des Wertes ihrer Wohnung von der Personaleinkommensteuer für sich nicht in Anspruch nehmen. Bei Ermittlung des Geldwertes der Wohnung werden blos die thatsächlich zu Wohnungszwecken des Fatenten und seines Dienstpersonales benützten Räumlichkeiten, nicht aber auch ämtlichen Zwecken mittelbar oder unmittelbar dienende Räume, wie Pfarrkanzleien, Archive, zur Beherbergung anlässlich canonischer Visitationen und ähnlichen Zwecken ausschliesslich bestimmte Zimmer, in Betracht zu ziehen sein.

Eine specielle und nunmehr theilweise abgeänderte Bestimmung in Ab-sicht auf die Berechnung des Einkommens der Geistlichen statuiert das Personalsteuergesetz ferner im §. 202 Abs. 5 hinsichtlich jener Geistlichen, welche im Genusse einer Congrua-Ergänzung stehen.

Nach dieser Bestimmung hatten solche Geistliche die Stolgebühren und jene Messstipendien, welche im Sinne des §. 3 des Gesetzes vom 19. April 1885 R. G. B. Nr. 47 bei Bemessung der Congrua-Ergänzungen zur Anrechnung gelangen, lediglich mit demjenigen Betrage einzubekennen, mit welchem sie in dem letzten von der politischen Landesstelle geprüften und eventuell berichtigten Einbekenntnisse zur Congruaergänzung in Anrechnung gebracht wurden.

Diese Bestimmung des Personalsteuergesetzes hat nunmehr mit Rücksicht auf die durch das Gesetz vom 19. September 1898 R. G. Bl. Nr. 176 über die Dotation der katholischen Seelsorgegeistlichkeit geschaffene geänderte Sachlage eine Modification erfahren.

Da nämlich dieses Gesetz bei Bemessung der Congrua-Ergänzung nur mehr die Stolgebühren in Betracht zieht, so kann auch nur rücksichtlich dieser die eben erörterte Bestimmung des §. 202 Abs. 5 P. St. G. in Anwendung kommen.

Die Stolgebühren sind demnach auch fernerhin im Sinne des §. 202 Abs. 5 P. St. G. lediglich mit demjenigen Betrage einzubekennen, mit welchem sie in dem letzten (im Sinne des Gesetzes vom 19. September 1898 R. G. Bl. Nr. 176 verfassten) von der politischen Landesstelle geprüften und eventuell richtiggestellten Einbekenntnisse zur Congruaergänzung in Anrechnung gebracht wurden.

Die Messstipendien hingegen, welche nach dem Gesetze vom 19. September 1898, R. G. Bl. Nr. 176 bei der Bemessung der Congruaergänzung nicht mehr in Betracht gezogen werden, sind nunmehr ausnahmslos nach ihrem thatsächlich erzielten Betrage in das Personaleinkommensteuerbekenntnis aufzunehmen, beziehungsweise der Veranlagung zu Grunde zu legen.

Nur für das in die Durchschnittsberechnung pro 1901 fallende Jahr 1898, in welchem das Gesetz vom 19. April 1885 R. G. Bl. Nr. 47 noch in Wirksamkeit stand, werden auch die Messstipendien nur in jenem Betrage einzubekennen sein, in welchem sie bei der Bemessung der Congruaergänzung nach dem Gesetze vom 19. April 1885, R. G. Bl. Nr. 47, in Anrechnung gebracht worden sind.

In Bezug auf die Art des Veranlagungsverfahrens verfügt der Abs. 3 des §. 206 P. St. G., dass soferne es sich um die Einschätzung der Einkünfte Geistlicher aus Dienstbezügen handelt, lediglich das Gutachten der politischen Landesbehörde im Einvernehmen mit der vorgesetzten kirchlichen Behörde nicht aber auch das Gutachten sonstiger Auskunftspersonen in Anspruch zu nehmen ist.

Diese Bestimmung des Personalsteuergesetzes, welche auch für die Messstipendien nach wie vor in Geltung bleibt, bestimmt lediglich die Form der Erhebungen über die Einkünfte der Geistlichen aus Dienstbezügen lässt aber die der Schätzungscommission allgemein eingeräumte Schätzungsbefugnis auch hinsichtlich des genannten Einkommenszweiges, sowie des sonstigen Einkommens der Geistlichen unberührt.

Es versteht sich von selbst, dass von dieser Schätzungsbefugnis nur dann Gebrauch zu machen ist, wenn die Schätzungscommission nach eindringlicher Erwägung aller ihr bekannten Verhältnisse zu der Ueberzeugung gelangt, dass die Bekenntnisangaben den thatsächlichen Verhältnissen nicht entsprechen; je gewissenhafter daher diese Angaben gemacht und je genauer hiebei die gesetzlichen Vorschriften und die vorstehend gegebenen Erläuterungen befolgt werden, desto seltener wird sich die — im allseitigen Interesse und ganz besonders im Interesse der Stellung der Geistlichkeit selbst durchaus unerwünschte Nothwendigkeit ergeben, zu einer von dem Bekenntnisse abweichenden Einschätzung zu schreiten.“

Тое подає ся до вѣдомости Всч. Духовенства.

Водъ Митрополитальной Консистеріи

Львѣвъ, дня 14. Мая 1901.

Ч. 34.

Обвѣщена конкурсовъ.

I.

Митроп. Консистерія розписує на конкурсъ слѣдующій парохіи:

а) *подъ днемъ 5. Мая 1901 зъ реченцемъ до дня 27. Червня 1901:*

Ч. 2758. — **Дулѣбы**, деканата Ходорѣвского, надана приватного.

б) *подъ днемъ 11. Мая 1901 зъ реченцемъ до дня 6. Липня 1901:*

Ч. 3044. — **Конюховъ** зъ прилуч. Колодниця, деканата Стрыйского, надана приватного.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

II.

Ч. 2925. — **Розписує ся конкурсъ на посаду катихита школъ народныхъ въ Бережанахъ.**

Ц.к. окружна Рада школьна въ Бережанахъ розписала подъднемъ 11. Цвѣтня 1901 Ч. 584 конкурсъ на посаду сталога гр. кат. катихита въ 6-класовой школъ женской въ Бережанахъ зъ обовязкомъ учити религія такожь въ тамошней школъ 5-класовой мужской и въ 1-класовыхъ школахъ мѣшанныхъ на предметяхъ „Адамѣвка“ и „Мѣсточко“ въ границяхъ означеныхъ арт. 1. уставы зъ дня 22. Червня 1899, Ч. 81. В. з. и розпор. кр. — До той посады привязанъ суть поборы II. класы платъ по мысли уставы зъ дня 6. Липня 1899 Ч. 85. В. з. кр.

Священники, убѣгающій ся о тую посаду, мають внести свои належито удокументоваані подана посредствомъ свои настоятельной власти до ц. к. окружной Рады школьной въ Бережанахъ до дня 31. Мая с. р.

Тое подає ся Всч. Клиру АЕпархіяльному до вѣдомости.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 4. Мая 1901.

ХРОНИКА.

ИМЕНОВАНІЯ:

Завѣдательемъ декан. Львѣвско-загородского именованый:

Ч. 2521. — О. Иларій Пачовскій, мѣстодеканъ и парохъ Пакуловичъ.

Архіерейску грамоту похвальну зъ правомъ уживаня водзнакъ крылшаньскихъ отримавъ:

Ч. 2811. О. Ксенофонъ Сосенко парохъ Конюховъ.

Завѣдательства получили 00.:

Ч. 2828. Николай Здерковскій въ Конюховѣ,

Ч. 2472. Людовикъ Савицкій въ Дулѣбахъ.

Сотрудничество получивъ:

Ч. 2472. О. Николай Гаянтъ въ Конюхахъ.

Презенты получили 00.:

- Ч. 3043. Бронима Алексеевичъ на Черниховъ,
 Ч. 2982. Иосифъ Рейтаровскій на Качановку,
 Ч. 2919. Петро Чикалюкъ на Солуковъ,
 Ч. 2856. Иоанъ Гургаль на Тростянець,
 Ч. 2759. Илярій Медыньскій на Шишкѡвцѣ.

Вставлено ся до Выс. Президіи ц. к. Намѣстництва взглядомъ канон. институціи 00.:

- Ч. 3043. Бронима Алексеевича на Черниховъ,
 Ч. 2982. Иосифа Рейтаровского на Качановку,
 Ч. 2759. Илярія Медыньского на Шишкѡвцѣ.

Выс. Президія ц. к. Намѣстництва соглашае ся на канон. институцію 00.:

- Ч. 3024. Михаила Ваврика на Пѡдкамѣнь,
 Ч. 2945. Володимира Кальбы на Соколѡвку.

До канон. институціи вѡзванъ на мѣс. Вересень 00.:

- Ч. 2919. Петро Чикалюкъ на Солуковъ.
 Ч. 2856. Иоанъ Гургаль на Тростянець.

Канон. институцію отримали 00.:

- Ч. 3018. Николай Любинецкій на Чесники,
 Ч. 3127. Дамянъ Бачинскій на Куткѡръ,
 Ч. 3128. Корнилій Бачинскій на Машковичѣ.

Испытъ конкурсовый парохіальный выдержали 00.:

- Ч. 3016. Александръ Корѣнецъ, Теофія Кордуба, Иоанъ Кондрать, Иоанъ Потопникъ,
 Северианъ Наконечный, Едвардъ Косановскій, Кароль Бутранскій, Ярославъ
 Лучаковский, Иоанъ Билинкевичъ.

Вѡдпусты на всегда отримали церкви:

- Ч. 2439. пар. Св. О. Николая въ Островѣ, дек. Ходорѡвского, д. 9 (22) Мая и д. 6 (19)
 Грудня,
 Ч. „ фил. Усѣкновенія ч. главы св. Иоанна Крестителя въ Рудѣ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

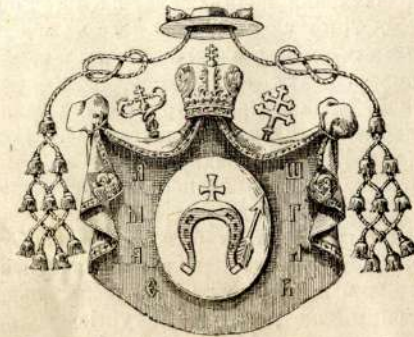
- Ч. 2827. О. Иоанъ Здерковскій, парохъ Конюхова, дек. Стрыйского, померъ дая 25.
 Цвѣтня 1901.

Душа Его поручае ся молитвамъ Веч. Клира.

Вѡдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѡвъ, дня 16. Мая 1901.

✠ **АНДРЕЙ.**
 Митрополитъ.

Львѡвско-Архіепархіальнй
ВѢДОМОСТИ

Рѡкъ 1901.

Выдано дня 10. Червня

Ч. VIII.

Ч. 35.

Ч. 3512. — Розпоряджае ся набоженство въ часѣ Ювілея.

Веч. Настоятелямъ парохій поручае ся въ ближайшу недѣлю або свято по одержаню сего розпорядженя оголосити народови и въ слѣдуючу потому недѣлю або свято вѡдправити по причинѣ Ювілея св. Литургію при выставленыхъ найсв. Тайнахъ зъ долученемъ Службы „О прозываніи помощи Св. Духа,“ а при кѡнци супликацію зъ попередною на случай погоды процесію наоколо церкви. При тѡмъ належитъ завозвати Вѣрныхъ, щобы они въ загалѣ всегда, а особливо черезъ весь часѣ Ювілея молили Господа Бога за себе и цѣлу парохію, за всю Церковь св. и весь свѣтъ: ходитъ о тов, щобысьмо въ тѡмъ новѡмъ столѣтію и въ такихъ небезпечныхъ часахъ якъ теперъ суть, черезъ покаяніе и молитву упростили собѣ и другимъ милосердія вѡдъ Г. Бога.

И вѡдъ wspomненои св. Литургіи почавши мають ся въ всѣ недѣли и урочистія свята на кѡнци свѣтанои св. Литургіи вѡдправляти вразѣ зъ народомъ моленія, приписанй при процесіональныххъ вѡдвѣдженяхъ церковей. Належитъ при тѡмъ Вѣрнымъ оголосити, що тѣм, котрѣ бы хотѣли въ недѣлю

або свята відправляти ювілейні відвідження, если тогды, коли идуть на выслуханє св. Литургїи, будуть мати намѣрене ювілейного відвідження тойжъ церкви, то заразомъ вже и выповнять одно изъ приписаныхъ відвіждень, и мають ще лише того самого дня въ котрый небудь часъ прочїи три відвідження доповнити.

А на урочистє закбаченє Ювілея мають Всч. Настоятелѣ парохїи въ послѣдну недѣлю 27. лат. Жовтня відправити св. Литургїю цѣлкомъ такъ само, якъ говыше скавано, въ тою лише рѣжницею, що замѣсть Службы о призванє помочи Св. Духа має ся долучити Служба благодарствєнна. — Въ кѣнци, щобы дати Вѣрнымъ якъ найбѣльшу способнѣсть до всевозможной користи духовной изъ теперѣшного Ювілея, препоручає ся дуже Всч. Душпастырямъ, щобы, якъ тоє всегда дуже єсть желательнымъ, такъ особливо черезъ сей часъ ювілейный що день св. Литургїю відправляли; черезъ що и Вѣрнїи будуть мати всегда способнѣсть до выслуханя св. Литургїи и такожъ до відправленя ювілейной сповѣди и св. Причастїа. Въ особенностї най уважають Всч. Душпастырѣ и Катихиты, щобы и дѣти шкѣльни (такожъ и тїи, котрїи ще не причащають ся) Ювілей позыскали, и за себе и за всѣхъ Г. Бога молили. Надежить такожъ пѣсля можности старати ся, абы въ часѣ квілейнѣмъ забавы и танцѣ не відбували ся, позаякъ єсть то часъ загальнои покуты и молитвы.

Вѣдъ Митрополитального Ординарїята.

Львѣвъ, дня 1. Червня 1901.

Ч. 36.

Ч. 3186. Відпусты на побоженство въ мѣсяцѣ Маю и въ мѣсяцѣ Червни наданїи.

Позаякъ въ декотрыхъ парохїяхъ нашихъ відправляє ся особнє побоженство черезъ мѣсяць Маю, прото подають ся тутъ відпусты, котрїи до того побоженства суть прилученїи:

1.) Відпустъ 300 днѣвъ кожного дня того мѣсяца, если кто публично або приватно Пресв. Дѣву особными побожными упражненями и молитвами або актами чеснотъ почитає; и

2.) повный відпустъ разъ на мѣсяць въ довѣльнѣмъ дни того мѣсяца або и въ день 1. Червня при сповѣди, св. причастїю и помолєню ся пѣсля намѣреня св. Отця. —

Додають ся тутъ ще відпусты наданїи на публичнїи або приватнїи особнїи молитвы або побожнїи упражненя черезъ мѣсяць Червень въ честь найсв. Серця І. Христа:

1.) Відпустъ 7. лѣтъ кожного дня, разъ на день; и

2.) повный відпустъ въ довѣльнїи день того мѣсяца при сповѣди, св. причастїю, відвіждєню церкви и помолєню ся тамъ пѣсля намѣреня св. Отця. —

Всѣ тїи відпусты можна также за помершихъ жертвувати. Мѣсяцѣ мають ся числити пѣсля нашего церковного мѣсяцослова; а въ церквахъ па-

шихъ можуть и Латинники відпусты пѣсля нашего мѣсяцослова позыскувати (якъ и Русины въ церквахъ лат. пѣсля лат. мѣсяцослова).

До відправы въ церквѣ въ мѣсяцяхъ Маю и Червни може служити книжочка: Исто чинѣ милосердїа (к. 0.30, зъ почтою 0.33). До приватного же побоженства на Маю: Чтенїя о пресв. Дѣвѣ Марїи (0.60, зъ почтою 0.65); а на Червень: Пѣзнанє любви и милосердїа Г. І. Христа (0.80, зъ почтою 0.90). Книжки тїи можна получить подъ адресою: „Выдавництво ОО. Василїанъ, Жовква.“

Вѣдъ Митрополитального Ординарїята.

Львѣвъ, дня 15. Мая 1901.

Ч. 37.

Ч. 3318. Змѣна зарїждєнь вглядомъ процесїи ювілейныхъ.

Зарїждєнє вглядомъ процесїи ювілейныхъ данє въ Вѣдомостяхъ ч. 24. (ст. 53.) змѣнює ся вглядомъ тыхъ мѣсцевостей, въ котрыхъ єсть менше пѣжъ 4. церкви до відвіждєнь назначенїи такъ, що кожда церковь (хотьбы въ мѣсцевости лишь одна була) має ся процесїонально ино одинъ разъ відвѣдати; а замѣсть бракующихъ прочїихъ церквей уповажняють ся на подставѣ рѣшеня св. Пенитенцїарїи Всч. Настоятелѣ парохїи vybrати або церкви въ филиальныхъ мѣсцевостяхъ, або въ сусѣднихъ парохїяхъ назначенїи (розумѣє ся за порозумѣнемъ зъ тымижъ сусѣдными Душпастырями), або якї небудь каплицѣ (хоть небогослужєбнїи), кресты, цминтарѣ и т. п. въ своѣй власнїи або въ прилученыхъ мѣсцевостяхъ. Замѣсть разъ *силою сего уповаженя* выбранныхъ стаций могутъ ВЧ. Душпастырѣ другимъ разомъ иншїи стации выбирати. Но треба Вѣрнымъ повторительно тоє оголошувати, що стации тїи суть лишь до процесїональныхъ відвіждєнь важнїи, а при приватныхъ відвіждєняхъ мають ся ино тїи церкви відвіждувати, котрїи въ кождѣй мѣсцевости назначенїи суть (если ино одна церковь назначена, то тая одна 4. разы денно черезъ 15. днѣвъ.) — Впрочемъ примѣчає ся, що если процесїональнїи відвѣждєня відбули ся вже пѣсля попередного зарїждєня, то суть они важнїи.

Звертає ся ще увага на тоє, що и въ першу церковь, котру ся має відвѣждувати, треба зъ процесїєю входити, и не можна відвѣждуваня въ першѣй церквѣ безъ процесїонального входу розпочинати. Если и. пр. відвѣждуваня мають ся зачати по св. Литургїи або по вечернїи, відправленнїи въ церквѣ до відвѣждєнь назначеннїи, то треба впередъ зъ процесїєю на другїи до відвѣждєня назначеннїи мѣсяца ити, и ажъ потому до wspomненои церкви въ цѣли відвѣждєня єсть зъ процесїєю вертати. — Въ разѣ, если процесїи двохъ або больше парохїи разомъ відбувати ся мають, можна изъ першої церкви зъ процесїєю выйти, хотьбы лишь до ворѣтъ цминтаря, напротивъ процесїи другой парохїи; а потому мають обѣ процесїи разомъ до тойжъ першої церкви вѣйти.

Вѣдъ Митрополитального Ординарїята.

Львѣвъ, дня 21. Мая 1901.

Ч. 38.

Ч. 3397. — Вглядомъ картъ вписовыхъ до брацтвъ найсв. Тайнъ и тверезости.

Всч. Душпастирѣ повѣдомляють ся, що о карты вписовѣ до брацтвъ найсв. Тайнъ и тверезости належить на будуче удавати ся не до Митр. Консисторіи, але до Товариства св. Ап. Павла (Львѣвъ, ул. Коперника 36).

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 25. Мая 1901.

Ч. 39.

Ч. 3636. — Установляють ся таксы фундаціонныхъ богослужень.

Пѣсля дотеперѣшного звичаю принимано на фундаціону читану св. Литургію капиталъ К. 100, несучій процентъ 4—5 К., на спѣвану же св. Литургію такъ саму якъ и въ парастасомъ К. 200 зъ процентомъ 8—10 К.; а понеже при тѣмъ панахида и парастасъ не мають жадной своєї таксы фундаціонной и такъ само акафистъ и параклисъ къ Пресв. Богородицѣ, прото Митр. Ординаріатъ установляе на будуче для всѣхъ сихъ набоженствъ слѣдуючій таксы фундаціоннй въ коронахъ:

читана Литургія 4, спѣвана Литургія 8, панахида 2, парастасъ 4, акафистъ 1'60, параклисъ 2.

Прото, поки процентъ вѣдъ капиталѣвъ буде выносити 4 або около 4 вѣдъ ста, мають ся пріймати для наведенихъ фундаціонныхъ богослужень слѣдуючій капиталы въ коронахъ:

читана Литургія 100, спѣвана Литургія 200, панахида 50, парастасъ 100, акафистъ 80, параклисъ 100 такъ, що капиталъ 200 К. може бути достаточнымъ або на спѣвану Литургію саму, або на читану зъ парастасомъ.

Но вглядомъ принятихъ вже дотеперъ фундаціи мая позбѣгати и надалше та сама вѣдправа, котра зѣстала вже призначена, хотъ принятый капиталъ и процентъ тогожь капиталу есть меншій нѣжь теперъ установленный.

Вѣдъ Митрополитальной Ординаріята.

Львѣвъ, дня 1. Червня 1901.

Ч. 40.

Ч. 3074. — Въ справѣ збираня датковъ на дѣвоче воспиталище въ Станиславѣвъ.

Епархія Станиславѣвска не мала доси власного института, въ котрѣмъ могли бы виховувати ся рускій дѣвчата. На ту цѣль записавъ п. Осостовичъ Александръ, пенсіонованный инженеръ желѣзницъ половицу реальности своєї въ Станиславѣвъ, а другу половицу набула тамошня Всч. Епископска Капитула за 16.337 коронъ зъ сплатою до 4. лѣтъ, и намѣряе по ваканціяхъ сего року отворити на свою руку згадане заведење пѣдъ именемъ „Маріи“ и проводомъ Пр. монахинь Чина св. Василя вел. — Розходитъ ся теперъ о чимъ скоршу сплату тяжачои повышенои квоты а заравомъ о выбудоване вѣдповѣднои капицѣ, котра бы такъ для ужитку института, якъ такожь

для вѣрныхъ той части мѣста вѣддаленои значно вѣдъ катедрального храма служити могла.

Митроп. Ординаріатъ поручае горячо то нове, спасительне заведење обще знаному жертводлюбію нашего Всеч. Духовенства и Вѣрныхъ. — Датки належить высылати впростъ до Всев. Епископской Консисторіи въ Сганиславѣвъ.

Вѣдъ Митрополитальной Ординаріята.

Львѣвъ, дня 4. Червая 1901.

Ч. 41.

Ч. 2375. — Поручае ся Всч. Духовенству збирание складокъ на церковь въ Ракѣвци прилученой шар. Красѣвъ, декан. Щирецкого.

На прошене комитету церковного въ Красѣвъ Митр. Ординаріатъ поручае Всч. Духовенству заохотити вѣрныхъ, чтобы на будову новой церкви въ Ракѣвци по возможности добровѣльными датками причинити ся не залишили.

Вѣдъ Митрополитальной Ординаріята.

Львѣвъ, дня 20. Мая 1901

Ч. 42.

Ч. 3703. — Въ справѣ платнѣ приватныхъ сотрудниковъ.

Приватнѣ сотрудники лишаютъ ся часто безъ всякой платнѣ по причинѣ, що платня зъ фонду религіонного, на одинъ рѣкъ имъ признана, выйшла а дотычный парохъ не постаравъ ся въ своѣмъ часѣ о продовжене той платнѣ на дальшій лѣта. Всякѣ пѣзвѣщій реклямаціи не доводятъ до цѣли а кѣнчатъ ся звичайно тымъ, що сотрудникъ тратитъ пенсію а парохъ сотрудника. Щобы тымъ недостаткамъ запѣбѣчи, постановляе ся:

1). Парохи, котрымъ признано приватного сотрудника зъ платнею въ фонду религіонного на одинъ рѣкъ, мають що найменше на три мѣсяцѣ передъ уплывомъ сеи платнѣ внести сюда въ дорозѣ Уряду деканального подане о продовжене сеи платнѣ на дальшій лѣта.

2). Такъ парохи въ своѣмъ поданію якъ и деканы въ своѣмъ предложенію мають въ интересѣ гымъ скоршого полагодженя справы покликати ся на тут. рѣшене, котрымъ о в. призволенію платнѣ зъ фонду религіонного для там. приватного сотрудника на одинъ рѣкъ зѣстали повѣдомлені.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, д. 6. Червня 1901.

Ч. 43.

Ч. 3520. — Въ справѣ выдана повнѣшого Шематизму.

До Всч. Урядѣвъ деканальныхъ.

Для улешченя працѣ Всч. Урядамъ деканальнымъ и для прискореня справы розбѣлада Митрополитальной Консисторіи квестіонарѣ въ цѣли выдана повнѣшого Шематизму и потрѣбне поучене впростъ до Урядѣвъ паро-

хіяльнихъ. Однакъ Всч. Уряды деканальнй допильнують, щобы повыше рзпоряджене викопано и Уряды парохіяльнй въ означеномъ часѣ надбслали вышвеней блянкеты. Всѣ квестіонарѣ надбсланй Урядами парохіяльнйми перегляне Урядѣ деканальнй, неточнй и неповнй вѣдошле до допвненя або переписаня, а вѣдтакъ удоженй въ азбучнонмъ порядку пѣсля назвъ парохій предложитъ Митрополитальнѣй Консисто́рїа найдалше до дня 6. и. с. т. липня с. р. а заравомъ выкаже, котрй Уряды парохіяльнй не надбслали квестіонарѣвъ.

Про запастъ посылае ся Всч. Урядамъ деканальнымъ по 10. блянкето́въ каждого формуляра до пѣсланя тымъ Урядамъ парохіяльнымъ, котрй будутъ ихъ потребували. Остаючй, чистй блянкеты упрашае ся назадъ звернути Митрополитальнѣй Консисто́рїи.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́рїи.

Львѣвъ, дня 30. Мая 1901.

Ч. 44.

Ч. 3403. — Даръ Товариства „Ризница“ въ Самборѣ на фондъ вдов.-сиротяньскйй.

Митрополитальна Консисто́рїа заявляючи заравомъ подяку Хвальнѣй Дирекціи Товариства „Ризница“ въ Самборѣ подае до прїятной вѣдомости, що отри-мала вѣдъ згаданой Дирекціи изъ зыскѣвъ Товариства за р. 1900 на коренный фондъ запомага АЕпархіальныхъ свящ. вѣдѣвъ и сирѣтъ значный даръ въ квотѣ 520. коронъ, котрый каса головна сего фонда втягнула въ свои кнвгй пѣдъ днемъ 22. Мая 1901 Арт. 245.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́рїи.

Львѣвъ, дня 5. Червня 1901.

Ч. 45.

Обвѣщеня конкурсовъ.

I.

Митроп. Консисто́рїа розписуе на конкурсѣ слѣдуючй парохїи:

а) пѣдъ днемъ 25. Мая 1901 зъ реченнемъ до дня 13. Липня 1901:

Ч. 3336. — **Оброшинѣ** зъ прилучен. Бартатѣвъ и Басѣвка, декан. Щирецкого, наданя ВПреосвящ. Архіепископа Львѣвского обр. лат.

б) пѣдъ днемъ 6. Червня 1901 зъ реченнемъ до дня 9. Серпня 1901:

Ч. 3667. — **Якимѣвъ**, деканата Буского, наданя латиньского пароха въ Выжнянахъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́рїи.

II.

Ч. 3597. — **Розписуе ся конкурсѣ на посаду гр. кат. катихита при школѣ народнѣй въ Рогатинѣ.**

Ц. к. окружна Рада школьна въ Рогатинѣ розписала пѣдъ д. 26. Цвѣтня с. р. Ч. 1134. конкурсѣ на посаду сталого гр. кат. катихита при 6-клясовѣй школѣ мужескѣй въ Рогатинѣ зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религїи тавожъ въ 6-клясовѣй школѣ жепьскѣй зъ поборами III клясы платѣ зъ увзглядненемъ постановленя §. 4. уставы зъ дня 22. Червня 1899 ч. 81. В. з. кр — Священики убѣгаючй ся о тую посаду мають свои удокументованй поданя посредствомъ свои настоятельной власти внести до выше сказаной ц. к. окружной Рады шк. до дня 30. Червня с. р.

Тое подае ся Всч. Клиру АЕпархіальному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́рїи.

Львѣвъ, дня 31. Мая 1901

III.

Ч. 3598. — **Розписуе ся конкурсѣ на посаду гр. кат. катихита при школахъ народныхъ въ Журавнѣ.**

Ц. к. окружна Рада школьна въ Жидачовѣ розписала пѣдъ д. 29. Цвѣтня с. р. Ч. 584. конкурсѣ на посаду сталого гр. кат. катихита въ 4-клясовыхъ школахъ мужескѣй и женескѣй въ Журавнѣ зъ поборами III клясы платѣ и увзглядненемъ постановленя §. 4. уставы зъ дня 22. Червня 1899 Ч. 81. В. з. кр. — Священики убѣгаючй ся о тую посаду мають свои належито удокументованй поданя внести посредствомъ свои настоятельной власти до выше сказаной ц. к. окружной Рады школьной до дня 30. Червня с. р.

Тое подае ся Всч. Клиру АЕпархіальному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́рїи.

Львѣвъ, дня 31. Мая 1901.

ХРОНИКА.

ИМЕНОВАНЯ:

Ординаріятскими комисарами школьными именованй 00.:

Иларій Начовскйй для декап. Львѣвско-загородского, Петро Чумаць для декап. Зборѣвского.

Архіерейску грамоту похвальну зъ правомъ уживаня вѣдзнакъ крылошаньскихъ отримавъ: О. Іоанъ Филиповскйй ц. к. войсковый капелянъ I. кл. въ Краковѣ.

Завѣдательства получили 00.:

Николай Здерковскйй въ Коноховѣ, Михаилъ Бобовникъ въ Оброшинѣ.

Въ пропозиціи умѣщеніи 00.:

на СТУДѢНКУ: 1) Іоакимъ Федюкъ, 2) Іосифъ Высочанскій, 3) Іоанъ Палѣвъ — а въ списѣ: 4) Петро Петриця.

на ШЛЯХТИНЦѢ: 1) Антоній Зарихта, 2) Іоанъ Королюкъ.

Презенты получили 00.:

Володимиръ Чайковскій на Бужокъ, Іосифъ Гоцкій на Струтанъ нижній.

Зъ презенты зрезигнувавъ:

О. Северинъ Наконечный на Пѣддѣстрияны.

До канон. институціи вѣзваніи на мѣс. Вересень 00.:

Володимиръ Кальба на Соколѣвку, Михаилъ Ваврикъ на Пѣдкамѣнь, Іларій Мединскій на Шижкѣвцѣ.

Канон. институцію отримали 00.:

Корнилій Бачинскій на Мышковичѣ, Дамянъ Бачинскій на Куткѣрѣ, Григорій Гороничкій на Серетцѣ.

Декретъ увѣльненія вѣдъ испиту конкурсового парох отримавъ:

О. Михаилъ Яцкевичъ парохъ Хоросна.

Выс. ц. к. Намѣстництво повѣдомило Митроп. Консисторію, що Выс. ц. к. Министерство вѣроисп. и проsv. асигнувало плату зъ фонда религійного для приват. сотрудниковъ: въ Стрѣлкахъ и Камьянкахъ на дальшій 1. рѣкъ.

НЕКРОЛЬОГІЯ

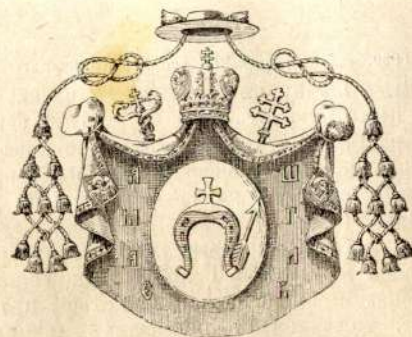
О. Ефремъ Глинскій, парохъ Оброшина, померъ дня 7. Мая с. р.
Душа Ёго поручає ся молитвамъ Всч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 10. Червня 1901.

✠ **АНДРЕЙ.**

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіальнй ВѣДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 5. Липня.

Ч. IX.

Ч. 46.

Ч. 4097 — Взглядомъ имматрикуляціи неживыхъ уродженыхъ.

О имматрикуляціи неживыхъ родженыхъ выдало выс. ц. к. Министерство внутрѣшнихъ справъ розпоряджене до ц. к. Намѣстництва въ Градци зъ д. 31. сѣчня 1901. ч. 30559, котре рескриптомъ в. ц. к. Намѣстництва въ Львовѣ зъ дня 29. мая 1900 ч. 15408 заудѣлене доводитъ ся тутъ ВЧ. Духовенству до вѣдомости и захованя. Дѣти развитіи до здѣбности жизненной, котріи на свѣтъ прійшли неживыми, мають записати ся такъ въ книгу метрикальну родженыхъ, якъ и въ книгу метр. умершихъ, въ обохъ пѣдъ назвою неживороджене (mortuus natus або mortua nata); но для вытѣягѣвъ статистичныхъ мають записати ся тѣлько въ списѣ родженыхъ, формулярѣ Б.

Пороненіи плоды животій, котріи розвитемъ своимъ не постигли здѣбности жизненну, суть выключеніи зъ записѣвъ метрикальныхъ, но довжій осмотру оглядача умершихъ доставити ся.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 26. Червня 1901.

Ч. 47.

Ч. 3839. — Характеръ конфесійный цмнтаря.

Въ одномъ особномъ випадку въ послѣднихъ часахъ рѣшивъ Трибуналь администраційный, що цмнтарь, хоть бувъ въ табулѣ записаный на громаду, помимо того не есть цмнтаремъ громадскимъ, але конфесійнымъ (католицкимъ); а то зъ причины, що всегда пѣсля приписбвъ управлена маєтку церковного трактувавъ ся, именно въ дорозѣ конкуренціи удержувавъ ся, дохѣдъ зъ него до церковной касы вилывавъ, и гробарь зъ стороны духовной устанавлявъ ся. Взглядомъ твердження громады, що цмнтарь той есть помимо того власностію громадскою, зауважавъ Трибуналь, що вписъ табулярный ще не есть несомнѣннымъ доказомъ власности; но хотѣбы и цмнтарь той бувъ власностію громадскою, то такой зъ повысшихъ причинъ видно, що вѣнцъ ставъ ся черезъ назначене (Widmung) конфесійнымъ. Заразомъ заявивъ Трибуналь, що рѣшене такой справы (т. е. чи цмнтарь має ся уважати яко громадскій чи яко конфесійный) належить до властей администраційныхъ, а не судовыхъ.

Впрочѣмъ хоть при конфесійныхъ цмнтаряхъ парохъ заряджує, но мѣсца громада має надзѣръ санитарный.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 23. Червня 1901.

Ч. 48.

Ч. 3725. — Въ справѣ метрики Маріи Каляфушь догадно зъ Жаклѣ ад Велдѣжь.

По шуканю метрика рождества и крещенія Маріи, доньки матери звано Каляфушь (Каляфушка.) Мати Каляфушь умерла 5. мая р. 1888 въ Уграхъ въ громадѣ Rókamez, а ви доньку найдено на поляхъ належащихъ до тойже громады и изъ дохожденя показує ся, що та дитина есть правдоподобно неслюбна, родомъ зъ громады Жакля въ Галичинѣ прилученой до парохіи Велдѣжь (?) певно Велдѣжь. Понеже повставъ вопросъ, чи та дитина есть окрещена и записана въ книгахъ рожденныхъ, то на прошене уряду столичного въ Cserehaz велѣдствіє вѣدوزы вѣщежупана въ Кошицахъ и рескрипту в. ц. к. Намѣстництва зъ дня 18. мая 1901. ч. 49488 припоручає Митроп. Консистерія вѣмъ урядамъ парохіальнымъ архидієцезіи, чтобы безпроволочно слѣдили, чи актъ рожденя и крещеня Маріи Каляфушь рожденной около року 1879 не есть записаный, и чтобы на случай найдены той метрики вытягъ метривальный того акту безпроволочно сюды бувъ пересланный. Примѣчає ся же, що въ книгахъ метрик. мѣсцевости Жаклѣ, парохіи Велдѣжь не є записаннымъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 17. Червня 1901.

Ч. 49.

Ч. 4074. — Складки на будову церкви въ Ракѣвци.

Комитетъ церковный въ Ракѣвци предложивъ сюды зъ прошенемъ о оголошене слѣдуючу вѣدوزу:

„Памінь глаголю вѣмъ, понѣже сотвористе єдиноу сѣхъ пратій моихъ меншихъ, мѣ сотвористе.“
(Мат. XXV. 41.)

Славу Іисусу Христу!

До сердець христіанскихъ, до сердець добрыхъ, до щирости и звѣстной жертволюбивости руской кличемо и благаемо: въ имя Христове поратуйте насъ! Дочерна церковь въ селѣ Ракѣвци, принадлежѣмъ до руско-кат. парохіи въ Красовѣ, дек. Щирецкого, пов. Львѣвского, старенька, лиха грозить кождой хвилѣ заваленемъ. Мешканьцѣ села сего загаломъ взявши люде бѣднѣй, переважно подений зарбники. Зъ нихъ же еще велика бѣльшѣсть исповѣдники обряду латиньского, котрѣ мають въ мѣсци гарный мурованный костель и своего пароха. Руско-кат. душъ въ Ракѣвци всего 330 а и зъ сѣхъ лишь 29. мають по трошки землѣ, не найпершой якости.

Заходить конечно потреба выбудованя нового дому Божого. А звѣдѣи роздобути средствъ? Законно взявши, обовязаніи до сего парохіяне въ Ракѣвци живучѣ, бо до дочерной церкви иншихъ конкуренційныхъ сторонѣ нема. Але се просто неможливе було бы до здѣйсненя. При загалнѣй бѣднотѣ населеня сѣхъ кѣлька тысячей стягнути вѣдѣ нихъ було бы для нихъ же самыхъ руиноу.

Мы упросили Нашого Высокопреосвященного Архієрея Архипастыря и Отця Кирѣ Андрея, що звалили заохотоу зъ своей стороны поперти наше богоугодне дѣло, а теперъ вручаемо долю совершеня сего дѣла въ Вашѣ руки Всечестнѣй Отцѣ Духовнѣй и въ Вашѣ руки христіанскій жертволюбивый Народе рускій Вѣдываемось до сердець Вашихъ добрыхъ: не пожалуйте хотѣбы и найменшой лепты на се велике дѣло, а Имена Вашѣ запишуть ся глубоко въ сердцахъ нашихъ бѣднѣхъ парохіянѣ въ Ракѣвци и передаваться будутъ грядущимъ поколѣнямъ яко имена Добродѣвѣвъ. Нарѣдъ оцѣнить вагу добра, якого вѣдѣ Васъ знаєа, и по вѣкѣ въ молитвахъ своихъ не забуде Именъ Вашихъ!

Въ Ракѣвци д. 8. Цвѣтна 1901.

За комитетъ церковный
Евгеній Шухевичъ
парохъ.

Повысшу вѣدوزу подає ся до вѣдомости такъ Всч. Клира якъ и вѣрныхъ АЕпархіи зъ якъ найтеплѣйшимъ припорученемъ, причинити ся по силамъ своимъ до вознамѣреной будовы помянутой Святыни, того особливо въ нынѣшній часы единого заборѣла не тѣлько вѣры святой, але и народно-

сти рускои. Евенгуальнй хотьбы и наименшй жертвы послати належить на руки подписаного комитета. —

Водь Митрополитального Ординаріята.

Львобвь, дня 20. Червня 1901.

Ч. 50.

Ч. 1901 — Припоручае ся Веч. Духовенству дьлце: „Das Gesetz vom 19. September 1898 (R. G. Bl. Nr. 176), betreffend die Dotation der katholischen Seelsorge — Geistlichkeit — von Dr. Benno Fritsch.“

Подае ся до вѣдомости Веч. Духовенства, що зная фирма Манцо въ Вѣдни выдала въ нѣмецкѣмъ языкѣ дьлце: „Законъ зъ 19. Вересня 1898 (В з. д. Нр. 176) дотычно дотаціи католицкого душпастырского Клира, вразъ зъ дотычными матеріялами и розпорядженнями, зъ поясненями, рѣшенями и ухвалами, для практичного ужитку душпастырского Клира.“ — Дьлце тое уложене черезъ Дра Бенно Фритшь, ц. к. министеряльного концеписта въ Министерствѣ вѣроисповѣданя и просвѣты, надае ся дуже до ужитку Веч. Духовенства въ дотычныхъ справахъ, а протое припоручае ся до закуина для библиотекъ деканальныхъ, взглядно парохіяльныхъ.

Достати тое дьлце можна по цѣнѣ 1. к. 80 с. брошуроване, а 2. к. 40 с. оправне у фирмы Manz'sche Verlags—Buchhandlung, Wien I. Kohlmarkt 20.

Водь Митрополитальной Консистеріи.

Львобвь, дня 13. Червня 1901.

Ч. 51.

Обвѣщена конкурсови.

Митроп. Консистерія розписуе на конкурсъ слѣдующій парохіи:

а) подь диемъ 20. Червня 1901 зъ реченцемъ до дня 15. Серпня 1901:

Ч. 3999. — Жукѣвъ зъ прилучеными Гиновичъ и Шумляны малі, декан. Бережанъ ского надана приватного.

Ч. 4102. — Черница, зъ прилученою Панькѣвцѣ, деканата Бродского, надана приватного.

б) подь диемъ 29. Червня 1901 зъ реченцемъ до дня 24. Серпня 1901:

Ч. 4153. — Дьдилѣвъ, деканата Буского, надана приватного.

Водь Митрополитальной Консистеріи.

Водь Митрополитального Ординаріята.

Львобвь, дня 5. Липня 1901.

✠ **АНДРЕЙ.**

Митрополитъ.

Ч. 3520.—Въ справѣ выданя повнѣйшого Шематизму.

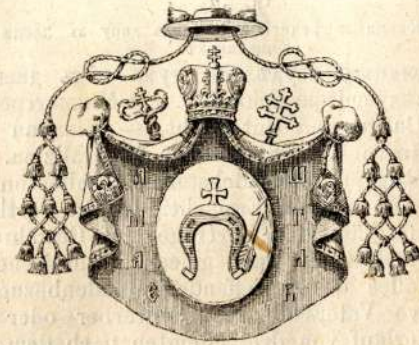
Митрополитальна Консистерія намѣрае въ слѣдующѣмъ роцѣ выдати повнѣйшій шематизмъ Веч. Клира Львобвской Архіепархіи а до того потребуе точныхъ датъ про вѣдносны духовенства и про станъ парохій. Въ тѣи то цѣли розсылають ся Веч. Урядамъ парохіяльнымъ отвѣтнй печатанй бланкеты квестіонарѣвъ (А. Б. В.) зъ порученамъ выповнити якъ найсовѣтнѣйше по три примѣрники кождого бланкета т. е. три примѣрники формуляра А, три примѣрники форм. Б., а по три примѣрники форм. В за кожду дочерну, въ котрѣи есть церковь и вѣдослати до 25. н. ст. черн्या с. р. до своего Уряду деканального, котрый всѣ збраний квестіонарѣ предложитъ Митрополитальнй Консистеріи. Тѣи выповненй квестіонарѣ дадутъ ся до переплету и зъ нихъ уложатъ ся: „Метрика клира“ и „Метрика парохій“ и тому упрашае ся о выразне, каллиграфичне письмо. На случай колибы котрый Урядъ парохіяльный цѣлкомъ не одержавъ або за мало бланкетѣвъ, належить сейчасъ вѣднести ся до своего Уряду деканального и просити о надѣслане недостающихъ примѣрникѣвъ. При тѣмъ примѣчае ся, що квестіонарѣ А. мае выповнити кождый зъ Веч. Отцѣвъ, палежачихъ до духовной звязи Львобвской Архіепархіи безъ взгляду на тое, чи вѣнъ занятый въ душпастырской працѣ, чи въ школѣ, яко катихитъ або професоръ. Веч. Урядамъ парохіяльнымъ въ мѣсцевостяхъ, де асть бѣльше священникѣвъ, высылае ся потрібне число бланкетѣвъ, додае ся по одному примѣрникови вѣдозвы для кождого Веч. Отця и поручае ся доручити всѣмъ священникамъ, перебувающимъ въ обрубѣ парохіи, а вѣдтакъ выповненй збрати и разомъ вѣдослати до Уряду деканального. Въ формулярѣ А. на самѣи горѣ (на вѣльнѣи лѣнни) мае кождый зъ Веч. Отцѣвъ выписати великими буквами свое имя и прозвище. По-клявучи ся на грамоты або урядовй письма треба все навести дату и число, а въ загалѣ давати вѣдповѣдь на кожде пытане, чтобы обминути непотрѣбнои переписки въ цѣли доповненя. Въ кѣнци звертае ся увагу на рубрику 7. форм. А. Належить ви выповняти такъ, чтобы вице лишило ся вѣльне мѣсце на потрібнй дописки.

Формуляръ Б. назначеный для матерныхъ а формуляръ В. для дочерныхъ громадъ, въ котрыхъ есть церковь. На горѣ мае ся написати назву мѣсцевости и додати, чи се мѣсто, мѣстечко, село або присѣлокъ. На случай, колибы отвѣтна рубрика квестіонара не выстарчала, можна вѣдповѣдь выписати на аркуши паперу, зазначивши до котрого пытаня она вѣдноситъ ся и той аркушъ вшити до квестіонара. Рубрики не дотыкаючй дотычнои особы або мѣсцевости належить збоставити чисты, неперечеркненй.

Водь Митрополитальной Консистеріи

Львобвь, дня 30. Мая 1901.

На тиражъ не мене 500 штукъ
Павлоградъ

Львѣвско-Архіепархіяльнѣй
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 10. Серпя.

Ч. X.

Ч. 52.

Ч. 4400. — Даръ ВЧ. О. Игнатія Гальки пароха Дубковецъ на фондъ АЕпарх. свящ. вдовъ и сирѣтъ.

ВЧ. О. Игнатій Галька ювильятъ, выслуженный деканъ и парохъ Дубковецъ подаровавъ на фондъ Архіепарх. свящ. вдовъ и сирѣтъ книжочку касы щадничои м. Львова Ч. 25.124 на 500 зр. (теперь въ стоимости около 867 зр.), котру каса головна помянутого фонда у себе на фондъ коренный въ пріѣмы внесла пѣдъ днемъ 1. Липня 1901 арт. 8.

Митроп. Консисторія зъ заявленемъ заслуженон подяки подае здѣлану тую великодушну жертву, до загалной вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи

Львѣвъ, дня 9. Липня 1901.

Ч. 53.

Ч. 4586. — О речинци асигнована зъ религійного фонда дару зъ ласки для вдовъ и сиротъ по священникахъ.

Выс. ц. к. Намѣстничество заудѣлило тутъ пѣдъ днемъ 3. Липня 1901 Ч. 65.407 въ вѣдиси слѣдующій рескриптъ В. ц. к. Министерства Вѣр. и Просв.:

Der Minister für Cultus und Unterricht. — Wien an 11. Juni 1901. — Abschrift. — An den Herrn k. k. Statthalter für Galizien. — Seine k. u. k. Apostolische Majestät haben mit Allerhöchster Entschliessung vom 6. Mai 1901 mir Allernädigst die Allerhöchste Ermächtigung zu ertheilen geruht, bei Erstattung der allerunterthänigsten Vorträge auf Gewährung von Versorgungsgenüssen für Hinterbliebene nach griech. katholischen Geistlichen als den Zeitpunkt des Anfalles des betreffenden Gnadenbezuges den Todestag des Ehegatten respective Vaters der Gnadenwerber oder sofern das Gnadengesuch erst nach Verlauf von drei Monaten nach dem Todestage eingebracht wird, den Tag der Einbringung des Gesuches in Antrag bringen zu dürfen. — Hievon beehre ich mich Euere Excellenz mit Beziehung auf den Bericht vom 15. März 1901 Z. 2619/Pr. behufs Rücksichtnahme bei Erstattung der bezüglichen Berichte in Kenntnis zu setzen. — Der k. k. Minister für Cultus und Unterricht: Hartel m. p.

Зъ повышого рескрипта выходитъ, що пѣсля Найвышого рѣшеня Его Цѣс. и Кор. Апост. Величества признаный даръ зъ ласки для вдовъ и сиротъ по священникахъ высигнованый бути мае вѣдъ дня смерти священника, если дѣтчане прошене до трехъ мѣсяцѣвъ вѣдъ дня смерти священника внесене зѣстане, коли але дѣтчане прошене доперва по трехъ мѣсяцахъ вѣдъ дня смерти священника внесене зѣстане, высигнованый бути мае той даръ зъ ласки доперва вѣдъ дня внесена прошеня.

Поручае ся ВЧ. Урядамъ декан., чтобы на случай смерти священника, повѣдомили о томъ повѣсталу родину зъ поученемъ, що до прошеня о даръ зъ ласки належить долучити: метрику смерти священника, метрику вѣнчаня, метрики уродженя повѣстальныхъ сиротъ низше 24 лѣтъ вѣку, и свѣдоцтво убожества, въ котрѣмъ кромѣ убожества мае посвѣдчити ся и тое, що вдова взглядно сироты не суть въ станѣ заробити собѣ на удержане. — При томъ примѣчае ся, що прошене остемплѣоване о выеднане того дару зъ ласки можна внести до В. ц. к. Намѣстництва.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 11. Липня 1901.

Ч. 54.

Ч. 4291. — Оголошуютъ ся грѣхи задержанъ въ лат. Архіепархіи Львовской.

ВПреосв. Ординаріатъ лат. Архіепархіи Львовской заудѣлилъ тутъ пѣдъ Ч. 2365 изъ 20. Червня с. р. слѣдующій, въ тѣйже лат. Архіепархіи задержанъ грѣхи:

1. Homicidium voluntarium.
2. Incestus in primo consanguinitatis et affinitatis gradu.
3. Procuratio abortus secuto effectu.
4. Commixtio carnalis cum Judaeis utriusque sexus, nec non famulitium nutricum apud Judaeos.
5. Incendium aedium
6. Sollicitatio ad turpia in sacro poenitentiae tribunali.
7. Confessio sacramentalis coram presbytero Ecclesiae Romanae non unito.

Бракують отже въ зрѣвнаню до грѣховъ гр. кат. Архіепархіи задержаныхъ три грѣхи, а именно: violatio voti abstinentiae vel temperantiae quoad potus inebriantes; percussio patris vel matris; и bestialitas. Дальше два грѣхи суть у насъ бѣльше застереженъ, а именно: procuratio abortus, etiam sine effectu; и incensio aedium, etiam sine effectu. Въ кѣнци есть ту оденъ грѣхъ котрый у насъ ненаходитъ ся: Sollicitatio ad turpia in sacro poenitentiae tribunali.

Хоть отже взагалѣ вѣльно нашимъ священникамъ и каючихъ ся лат. обряда розрѣшати, а и въ латинскихъ церквахъ за вѣдомостею и согласіемъ дѣтчаныхъ парохѣвъ сповѣдати но въ разѣ выше наведеныхъ задержаныхъ грѣховъ зъ стороны каючихъ ся лат. обряда треба о судовластіи до ВПреосв. лат. Ординаріята удавати ся. Однакожь въ тыхъ самыхъ випадкахъ, въ котрыхъ пѣсля освѣдченя и постановы въ вѣдомостяхъ Ч. 3. (стор. 5.) вѣльно вѣдъ грѣховъ тутъ задержаныхъ впрѣсть розрѣшати, дозволено то само и при резерватахъ лат. Архіепархіи.

Кромѣ того освѣдчивъ ВПреосв. лат. Ординаріатъ, що священники нашего обряда, котры одержали власть розрѣшати вѣдъ тутошныхъ резерватѣвъ, могутъ такожь розрѣшати и вѣдъ резерватѣвъ лат. Архіепархіи. И Митр. Ординаріатъ удѣляе таксамо лат. священникамъ, котры вѣдъ своего Ординаріята власть взглядомъ резерватѣвъ для вѣрныхъ лат. обряда отримали, также и то въ тѣй самѣй мѣрѣ власть взглядомъ резерватѣвъ тутошныхъ для Вѣрныхъ нашего обряда.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 22. Липня 1901.

Ч. 55.

Ч. 4933. — Оголошуетъ ся реченець къ рукополаганю въ Пресвитеры.

Для рукополаганя въ Пресвитеры вызначае ся реченець на день 3 н. ст. Вересня 1901, въ котрѣмъ то дни желаючій приняти тую св. Тайну о 8. годниѣ рано въ церквѣ архикатедральной службы Божии выслуhati, а по тѣйже въ тутешнѣмъ Митроп. Ординаріатѣ особисто явити ся мають.

Въ цѣли узысканя приняти до Дому пресвитеріального обовязанъ кандидатъ стану духовного внести свои поданя до Митроп. Ординаріату въ непереступнѣмъ речинци до дня 28. н. ст. Серпня 1901 включно, посред-

ством дотычного Уряду деканального и заосмотрити тіи поданя слѣдующими свѣдоцтвами:

1) Свѣдоцтвомъ нравственности и поведеня, выставленнымъ черезъ взглядный урядъ деканальный въ запечатаной копертѣ.

2) Свѣдоцтвомъ убожества подтвержденнымъ черезъ дотычне ц. к. Староство.

3) Оженившій ся свѣдоцтвомъ вѣнчаня.

4) Урядовымъ посвѣдченемъ вѣдъ дотычного ц. к. Староства, що проситель або не належить до стану войскового, або, що ему прислугувувзгляднене §. 31. закона о общій краевѣй оборонѣ. Примѣчае ся, що лише тіи кандидаты къ посвяченю припущеній будуть, котрїи при попереднімъ испытїи къ тому належито усопособлеными окажутъ ся.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 26. Липня 1901.

Ч. 56.

Ч. 4725. — О загалныхъ Зборахъ Вѣдпоручникѣвъ почт. Клира въ дѣлѣ вдов. сир. фонда.

Хотя уже двукратно вѣдъ р. 1898 намѣрявъ Митроп. Ординаріятъ скликати загалный Зборъ Вѣдпоручникѣвъ почт. Клира по дѣламъ фонда вдовичо-сирот., то однако зайшші знанїи сумнїи поводы, недопустили сповнити повзятє намѣрене.

Тымъ прїятнѣйше созыває Митроп. Ординаріятъ въ текучѣмъ роцѣ въ мѣс. Вересни на день 12 н. ст. Вересня помянутїи Зборы, приказуючи скоро по полученю сего оголошеня на соборчику деканальномъ перевести выбѣръ въ кождѣмъ деканатѣ дотычного одного Вѣдпоручника и дати му урядове сего выбора затвержене для конечного выказаня ся тымъ передъ розпочатемъ загалныхъ Зборѣвъ.

Зѣѣхавшїи ся Вѣдпоручники мають передвѣстѣмъ въ первѣмъ дни Зборѣвъ о год. $\frac{1}{2}$ 8 рано присутствовати на св. Литургїи о призванє помочи св. Духа въ тут. церквѣ Архикатедральной, потѣмъ явитись въ сали Консисторскихъ Засѣдань, вписати ся на приготованѣмъ листѣ и вылегитимовати ся зложенемъ урядового о выборѣ затверженя, а въ кѣнци заняти мѣсце на зборахъ и точно въ назначенѣмъ часѣ участвовати въ тыхже.

ПРОГРАМА

для загалныхъ Зборѣвъ Вѣдпоручникѣвъ почт. Клира Львѣвской гр. кат. Митрополитальной Архїепархїи въ д. 12. и 13. н. ст. Вересня 1901.

По вѣдкрытїи Засѣданя покличе Предсѣдатель Комисїи фондомъ управляющей, яко Предсѣдатель Зборѣвъ, зъ помежи Всч. Вѣдпоручникѣвъ, двоухъ къ веденю протокола засѣдань — а по справженю выборѣвъ до Зборѣвъ и увѣреню о присутствїю всѣхъ пѣдписавшихъ ся на листѣ присутствїя, ѣтчитає Секретарь Комисїи фонда справозданє Комисїи за часъ вѣдъ послѣднихъ Зборѣвъ.

Касїєръ фонда вѣдчитає справозданє о станѣ прїємѣвъ и выдаткѣвъ головной касы за часъ вѣдъ послѣднихъ Зборѣвъ (ажъ по день 12. Вересня 1901). Комитетъ скрутаційный предложитъ свое справозданє о переведенїи шконтрѣ касы головной фонда.

Послѣ будутъ выборы комитетѣвъ:

а. касового, б. администраційного и в. петиційного — если окаже ся потреба, то и г. статutowого.

Дальше наступлять наряды надъ предметами предложити ся маючими.

Комитеты обрадовати будутъ въ свободныхъ комнатахъ на пресвитерїи.

По окѣнченю обрадѣ въ комитетахъ слѣдує:

друге загалне Засѣданє къ окѣнчительному рѣшеню справъ предложенныхъ, — на кѣнецъ:

выбѣръ новой Комисїи фондомъ управляющей, а по вѣдчитаню и пѣдписаню протокола обоухъ Засѣдань слѣдує закрыте тыхже и загалныхъ Вѣдпоручникѣвъ Зборѣвъ.

Внесєня поодинокїи, достаточно умотивованїи, довжнїи що найменше на 8 день напередъ доставленїи бути въ Комисїю фондомъ управляющей.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 26. Липня 1901.

Ч. 57.

Ч. 5147 — Обвѣщенє конкурсове о прїятїю до Львѣвской духовной Семинарїи кандидатѣвъ стану духовного.

Кандидаты стану духовного зъ Львѣвской Митроп. Архїепархїи желающїи до тугейшой гр. кат. духовной Семинарїи бути прїятными, мають до дня 20-го н. ст. Вересня с. р. свои прошеня Митроп. Консисторїи предложити и до нихъ слѣдующїи свѣдоцтва долучити:

1) Свѣдоцтво взглядного уряду парохїального, що проситель есть сыномъ законно вѣнчанныхъ родитѣвъ гр. кат. обряду и въ тѣмъ же обрядѣ окрещенный и муропомазанный.

2) Свѣдоцтво убожества вѣдъ взглядного уряду парохїального або деканального выдане, а ц. к. Староствомъ подтвержене.

3) Свѣдоцтва зъ всѣхъ пѣвротчїи наукъ гимназіальныхъ зъ залученемъ свѣдоцтва зрѣлости, а если проситель про слабѣсть або яку иншу причину пѣдчасъ наукъ пѣвротче або довше школы бувъ залишивъ, то має свѣдоцтвомъ вѣдъ дотычного уряду деканального и вѣдъ ц. к. Староства выданымъ доказати, где въ тѣмъ часѣ перебувавъ, и чимъ занимавъ ся.

4) Свѣдоцтво норовственности вѣдъ взглядного уряду деканального ствержене, въ котрѣмъ кромѣ поведєня просителя и то выраженымъ бути має, чи тойже есть безженнымъ.

5) Свѣдоцтво лѣкарске о здоровлю просителя и о вѣдбутїи природнїи або щепленїи оспѣ посвѣдчающе.

6) Посвѣдченє дотычно звязи войсковою.

Въ пропозиціи умѣщеніи 00.:

на Пустомыты: 1) Николай Кукурудза, 2) Володимиръ Сабатъ, 3) Михаилъ Яцкевичъ — въ списекъ: 4) Володимиръ Глѣбовицкій, 5) Николай Романюкъ, 6) Павло Кудрикъ, 7) Иполитъ Хоминъ, 8) Евгений Моцѣбовичъ, 9) Володимиръ Стернюкъ, 10) Василій Владычинъ.

на Куропатникахъ: Николай Романюкъ самъ одинъ.

на Дрыщѣвъ: 1) Іоанъ Палѣвъ, 2) Павло Дудикъ, 3) Корнилій Лотоцкій.

Презенту отримавъ:

О. Антоній Зарыхта на Шляхтинцѣ.

Выс. Президія ц. к. Намѣстництва згаджає ся на канон. институцію 00:

Іоана Рудницкого на Протесы, Іоана Маркевича на Млыннице, Іеронима Алексевица на Черниховѣ, Іосифа Гоцкого на Стругияхъ нижнихъ, Володимира Чайковского на Бужокъ, Іосифа Рейтаровского на Качановку.

Канон. институцію отримали 00.:

Іларій Медвинскій на Шишковцѣ и Михаилъ Ваврикъ на Подкамѣнь.

Декретъ увольненія вѣдъ испиту конкурсового парох. на протягъ 6 лѣтъ отримали 00. Юліанъ Мандычевскій парохъ Николаева, Савинъ Устияновичъ парохъ Головецка.

Власть *binandi* до кѣнца Червня 1902 р. одержали 00.:

Парохъ и Сотрудники въ Тарнополи.

Вставлено ся до св. Апостольского Престола о вѣдпусть для церкви:

Св. Анны въ Годоску.

Вѣдпуста на всегда отримали церкви:

Св. О. Николая въ Островѣ, Ускновенія ч. главы Св. Іоанна Крестителя въ Рудѣ;
Св. О. Николая въ Войцловѣ.

Престоль упривилеованый на 7 лѣтъ отримали церкви:

Св. Іоанна Крестителя въ Иванѣвцѣ, Успенія Пр. Богородицѣ въ Ярычовѣ новѣмъ, Всеведенія въ Храмъ П. Б. въ Ярычовѣ старѣмъ, Преображенія Г. И. Христа въ Буркановѣ, св. Арх. Михаила въ Лозовѣ, Св. О. Николая въ Островѣ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

О. Сильвестеръ Лепкій, парохъ Жукова, померъ дня 5. Червня.

О. Теодоръ Мацелюхъ, парохъ Дѣдилова, померъ дня 13. Червня.

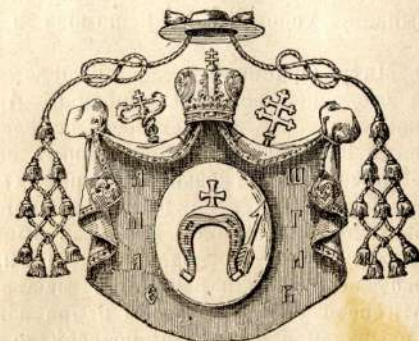
Душъ Ихъ поручають ся молятвамъ Всч. Клара.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 10. Серпня 1901.

✠ **АНДРЕЙ.**

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіальний

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 12. Вересня.

Ч. XI.

Ч. 61.

Ч. 5420. — Розпоряджає ся щорочне набоженство для рекрутѣвъ въ мѣсяци вересни.

Всч. ц. к. войсковый Урядъ парохіальный львѣвского округа зауваживъ слушно въ поданю до Митр. Ординаріату внесенѣмъ, що служба войскова, хоть честна и конечна, но має такожъ великій тяжкости и часто молодцѣ, першій разъ до тоиждь службы побраніи, въ розпуки або и зъ буты, залишаючи упомненія родичий своихъ, вѣддають ся пиянству або и розпустѣ, нищать здорове свое физичне и моральне, и неразъ стають ся згѣршенемъ цѣлымъ громадамъ. А часомъ, угративши належиту пѣдставу моральну и религію, при неминуемыхъ часовыхъ обтяженяхъ службы, котрѣ для старшихъ воєкѣвъ ничимъ суть, они упадають на духу такъ, що навѣтъ и жите собѣ вѣдбирають.

Яко вѣруючі христіане повинні мы въ всѣхъ терпѣняхъ сего жита, котрѣ не дадутъ ся усунути, потѣхи и помочи шукати тамъ, где едино

правдиву потѣху найти можна — у Г. Бога и въ нашѣй св. вѣрѣ. Тамъ найдемъ въ кождѣмъ wypadку успокоене, а и помѣчь и благословенство Боже.

Протое розпоряджае Митр. Ординаріятъ на прошене тогожь Всч. войскового Уряду парохіального, чтобы всѣ Всч. парохи въ Архіепархіи въ мѣсяци Вересни кождого року въ третю або четверту недѣлю при проповѣди оголосили, що въ означеный седмичный день водправити ся при выстаеленю Найсв. Тайнъ въ пушцѣ урочисте набоженство для новыхъ рекрутѣвъ, котрі мають въ тѣмъ роцѣ до войска ставити ся. Въ тѣй проповѣди належить рекрутѣвъ по вѣтцѣвски заохотити, чтобы они всѣ безъ выимки на тѣмъ набоженствѣ були и такожь сповѣдь св. водправили и св. Причастіе приняли. Пѣдчасъ тогожь набоженства для рекрутѣвъ мають ся они въ водповѣднѣй промовѣ по вѣтцѣвски упѣмнути, чтобы и при войску вѣру св. заховали, все на Г. Бога памятали и въ кождѣй потребѣ до Него удавали ся, абы по скѣдиченѣй службѣ побожно и честно и въ ласцѣ Божѣй до дому вернули.

Тое урочисте набоженство и особливо зъ сердца походяче упѣмнене священника позбстане все въ памяти рекрутѣвъ, а то тымъ бѣльше, позаякъ они въ тыхъ дняхъ лѣьше до тогожь розположенѣй суть. Такий урочистый день не лишити ся безъ великого пожитку на цѣлый часъ ихъ службы въ войску.

Митр. Ординаріятъ мае певну надѣю, що всѣ Всч. Парохи предлежае розпоряджене, котре есть такъ дуже важне для духовного добра и спасенія рекрутѣвъ, всегда ревно выповняти будутъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 23. Серпня 1901.

Ч. 61.

Ч. 1072. — Поручае ся книжку „О. І. Боско“.

Напечатана парохомъ Жужеля, Всч. о. Сѣлецкимъ, книжка: „О. Іоаннъ Боско“ не знайшла у нашего Всч. Клира такого пріему, на якій зъ огляду на еѣ содержане заслужила собѣ. Зъ тысячу напечатаныхъ примѣрникѣвъ майже половина почивае на складѣ.

По причинѣ свободы печати множать ся у насъ книжки, газеты и брошюры, котрі ширять моральну гниль межи нашимъ сельскимъ народомъ, а вжежь другого якого то лѣву на сю язву не ма, якъ тѣлько ширене письмъ періодичныхъ и книжокъ, котрыхъ содержане вело бы до Бога, и тымто залобѣвало суспѣльному розкладови.

Выдаючи речену книжку не глядавъ авторъ якои то матеріальной користи для себе, — весь доходъ жертвувавъ вѣнъ на пѣдпомогу для сихъ убогихъ талантливыхъ сельскихъ дѣвчатъ, котрі совершивши выдѣлові школы не мають спроможности задля матеріальной нищеты дальше образувати ся.

Зъ огляду на приведені ту обставины поручае ся пѣдчиненому Всч. Клирови, чтобы розповсюдиовавъ речену книжку такъ въ родинныхъ кругахъ, якъ такожь въ сельскихъ читальняхъ, въ котрыхъ неразъ ту и тамъ нездорова для духа пожива появляе ся.

Книжку сю можна дѣстати чи то впростѣ у автора, чи въ печатни Н. Джулинського въ Перемишля, чи въ Ставропигійскѣй книгарни въ Львѣвъ, по цѣнѣ 1 короны.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 31. Серпня 1901.

Ч. 62.

Ч. 5910. — Въ справѣ частныхъ сотрудникѣвъ.

Всѣ Всч. Уряды деканальніи сем АЕпархіи взывають ся до якъ найскоршого предложена сюда поазбучного выказу парохій зъ частными сотрудниками платными зъ фонду религіного, при наведеню числа и даты тут. интимату о в. призволеню платнѣ зъ фонду религіного, часу вѣдъ котрого до котрого платня тая призволене а коли о продовжене платнѣ уже подано, числа и даты предложена деканального на продовжене платнѣ зъ фонду религіного.

По парохіяхъ зъ частными сотрудниками платными зъ фонду религіного мають выказати ся парохіи зъ частными сотрудниками платными вѣдъ дотычныхъ парохѣвъ, коли таки въ деканатѣ знаходять ся.

Въ концѣ примѣчае ся, що поданя о продовжене платнѣ зъ фонду религіного не будутъ увзглядненѣй, коли Уряды декан. не предложать ихъ сюда по приписамъ тут. розпорядженя зъ 6. Червня 1901, ч. 3703 (Вѣдом. Ч. VIII. стор. 83), т. в. при наведеню числа и даты тут. интимату о попереднѣмъ в. призволеню платнѣ зъ фонду религіного и що найменше на три (3) мѣсяцѣ передъ уплывомъ тои платнѣ.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 3. Вересня 1901.

Ч. 63.

Ч. 5921. — Въ справѣ маючихъ ся вѣдбути на дняхъ 8., 9., 10. и 11. лат. Жовтня с. р. реколекцій для Всч. Духовенства.

На прошене Выдѣлу Товариства св. Ап. Павла подае ся до вѣдомости Всч. Клира Архіепархіального, що реколекціи духовніи для Всч. Духовенства вѣдбудуть ся на дняхъ 8., 9., 10. и 11. лат. Жовтня с. р. въ гр.-кат. духовнѣй Семинаріи въ Львѣвъ. Желаячѣи взяти участь въ тыхже звать повѣдомити Выдѣлъ Товариства найдальше до 4. Жовтня с. р. Перша наука

реколекційна зачне ся въ понедѣлокъ 7. Жовтня въ вечеръ. Кошта удержаня на цѣлый часъ вынесуть 10 коронъ.

Водъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 5. Вересня 1901.

Ч. 64.

Ч. 5588. — Въ справѣ маючого ся вѣдбути на дняхъ 5. и 6. Листопада испыту конкурсового парох.

Испытъ конкурсовый парохіяльный дотычно наукъ вѣдбуде ся на дняхъ 5. и 6. н. ст. Листопада 1901.

Получивші позволеня пѣддати ся сему испытову мають о годинѣ пѣвъ до 8. рано дня 5. Листопада въ Церквѣ Архикатедральной въ цѣли выслушаня Службы Божой „о призванє помочи св. Духа“ явити ся, потѣмъ въ сали засѣданъ консисторскихъ зѣбрати ся, где на приготованѣмъ до того листѣ выпишуть свои имена и выкажуть ся позволенемъ до приступленя къ тому испытову. Дальшій порядокъ оголосить ся устно передъ испытомъ.

Водъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 7. Вересня 1901.

Ч. 65.

Ч. 5545. — О набоженствѣ жовтневѣмъ сего року.

Пригадує ся Всч. Священству приписанє на кождый рѣкъ набоженство, котре черезъ мѣсяць Жовтень пѣсла церковного численя вѣдправляти ся має пѣсла АЕпарх. Вѣдомостей зъ р. 1897 Ч. 71, стор. 138—142.

Приписана при тѣмъ набоженствѣ молитва къ св. Обручнику Іосифу була звѣдєн розбслана вразъ зъ числомъ X. Вѣдомостей изъ 1889 р. (ч. пор. розпорядженя 59., стор. 93.); а если бы молитва тая въ якѣйсь церквѣ бракувала и не вѣднайшла ся, то належить ю або вѣдписати або безпроволочно зъ книгаріѣ Ставропигійского Института спровадити.

Водъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 31. Серпня 1901.

Ч. 66.

Обвѣщеня конкурсові.

Митроп. Консисторія розписує на конкурсъ слѣдуючій парохіи:

а) *пѣдъ днемъ 29. Серпня 1901 зъ реченцємъ до дня 24. Жовтня 1901:*
Лешнѣвъ зъ прилуч. Пѣски, деканата Бродского, наданя ВПреосвященого Митр. Ординаріяту;

б) *пѣдъ днемъ 5. Вересня 1901 зъ реченцємъ до дня 31. Жовтня 1901:*
Стриганцѣ зъ прилуч. Рекшинъ и Дворцѣ, деканата Нараѣвского, наданя ВПреосвященого Митроп. Ординаріяту.

Водъ Митрополитальной Консисторіи.

ХРОНИКА.

ИМЕНОВАНИЯ:

Совѣтникомъ Митроп. Консисторіи именованый:

О. Лука Авдыковичъ, парохъ Ивачова горѣшного.

II. Мѣстодѣканамъ для декан. Бережаньского именованый:

О. Емилианъ Дудровичъ, парохъ Таврова.

Завѣдательства получили ОО.:

Едвардъ Косановскій въ Протесахъ, Теофилъ Луцкѣ въ Кошлякахъ, Николай Галѣвъ въ Лешневѣ.

Сотрудництво отримавъ:

О. Евгеній Бартошъ въ Зарваници.

Въ пропозиціи умѣщеніи ОО.:

на Фалишь: 1) Ярославъ Лучаковский, 2) Павло Кульчицкій, 3) Филемонъ Ковальскій — а въ списѣ: 4) Михайлъ Горчинскій.

на Зарубинцѣ: 1) Северинъ Наконечный, 2) Павло Кульчицкій, 3) Николай Романюкъ — а въ списѣ: 4) Іоанъ Иванчукъ, 5) Теодоръ Пайкушъ.

на Дулибѣ дек. Ходорѣвского: 1) Зенонъ Гутковский, 2) Юліанъ Барановскій, 3) Михайлъ Сивенскій — а въ списѣ: 4) Едвардъ Косановскій.

на Стѣльско: 1) Михайлъ Гаврилюкъ, 2) Филемонъ Ковальскій, 3) Емилианъ Ярославичъ.

на Денисовѣ: 1) Георгій Чубатый, 2) Амврозій Рыбакъ, 3) Іосѣфъ Лѣщинскій — а въ списѣ: 4) Антоній Копертинскій, 5) Михайлъ Горбачевскій, 6) Антоній Сосенко, 7) Михайлъ Мосора, 8) Іоанъ Гарматій, 9) Оноферъ Чубатый, 10) Петро Петрица, 11) Юліанъ Борачокъ, 12) Іоанъ Иванчукъ, 13) Володимиръ Стернюкъ.

на Грибовичѣ: 1) Юліанъ Твардівичъ, 2) Іоанъ Бяликевичъ, 3) Василій Бернацкій — а въ списѣ: 4) Іоанъ Божейко, 5) Володимиръ Сабатъ, 6) Андрей Одѣжинскій, 7) Володимиръ Глѣбовицкій, 8) Николай Пясецкій, 9) В. силій Владычинъ, 10) Іосѣфъ Романюкъ, 11) Теодоръ Пайкушъ.

на Чижиковѣ: 1) Николай Романюкъ, 2) Іоанъ Яблонскій, 3) Николай Пясецкій — а въ списѣ: 4) Василій Владычинъ.

на Бережницю: 1) Володимиръ Чепѣль, 2) Іоанъ Бордунъ, 3) Іосѣфъ Дикій — а въ списѣ: 4) Филемонъ Ковальскій.

на Путятинцѣ: 1) Теофилъ Луцкѣ, 2) Николай Романюкъ, 3) Володимиръ Була — 4) Симеонъ Мушкевичъ, 5) Маріанъ Клодзинскій, 6) Теодоръ Пайкушъ, 7) Александръ Гутковский, 8) Юліанъ Барановскій.

на Илѣвъ: 1) Климентій Калинскій, 2) Игнатій Глѣбовицкій, 3) Емилианъ Ярославичъ.

на Бѣлоголовы: 1) Михайлъ Яцкевичъ, 2) Левъ Юрчинскій.

на Стратинъ: 1) Николай Романюкъ, 2) Теодоръ Пайкушъ.

на Долге дек. Стрийского: 1) Петро Чечалюк, 2) Володимиръ Глѣбовицкій, 3) Николай Романюк.
на Пѣдлицѣ: 1) Андрей Одѣжинскій, 2) Теодоръ Кордуба, 3) Александръ Гутковскій.

Презенты отримали 00.:

Теодоръ Муровичъ на Лолинѣ, Іоанъ Дурбакъ на Божикѣвѣ, Іоанъ Маркевичъ на Дарахѣвѣ, Володимиръ Сабатъ на Синевѣско нижне, Павло Дудикъ на Дрищѣвѣ, Іоакимъ Федокъ на Студѣнку, Николай Романюкъ на Куропатники, Володимиръ Стернюкъ на Пустомыты, Михайлъ Горчинскій на Фалишѣ, Александръ Гутковскій на Пѣдлицѣ, Антоній Копертинскій на Денесѣвѣ.

Выс. Президія ц. к. Намѣстництва згадає ся на канон. институцію 00.:

Іоакима Федюка на Студѣнку, Володимира Чайковского на Бужокѣ, Іосифа Гоцкого на Струтинѣ нижній, Антонія Зарихты на Шляхтинѣ, Іоана Дурбака на Божикѣвѣ, Павла Дудика на Дрищѣвѣ, Володимира Сабата на Синевѣско нижне, Антонія Копертинского на Денесѣвѣ и Александра Гутковского на Пѣдлицѣ.

До канон. институціи вѣзвані 00.:

Іосифъ Гоцкій на Струтинѣ нижній, Володимиръ Чайковскій на Бужокѣ, Іоанъ Дурбакъ на Божикѣвѣ, Павло Дудикъ на Дрищѣвѣ, Володимиръ Сабатъ на Синевѣско нижне, Антоній Копертинскій на Денесѣвѣ и Александръ Гутковскій на Пѣдлицѣ.

Митр. Консисторія дозволила институовати ся въ мѣс. Мартѣ 1902:

О. Іоакиму Федюку на Студѣнку.

Канон. институцію отримали 00.:

Іоанъ Маркевичъ на Млынице, Михайлъ Олекшинъ на Сухолю, Теодоръ Дзюба на Руду д.к. Стрийского, Антоній Зарихта на Шляхтинѣ, Іосифъ Рейтаровскій на Качанѣвѣ, Іосифъ Бородівичъ на Драганѣвѣ.

Декретъ увѣльнена вѣдъ испиту конкурсового парох. на протягъ 3 лѣтъ отримали 00.:
Александръ Здерковскій парохъ Крушельницѣ, Николай Пѣджарко парохъ Гаѣвѣ, Никифоръ Клубокъ парохъ Суходолѣвѣ.

Выс. ц. к. Правительство асигнувало плату для частныхъ сотрудниковъ:
въ Сорокахъ и Кудобинцяхъ на дальшій 1 рѣкѣ.

Митроп. Ординаріатъ надавъ стипендію зъ фундаціи им. Св. Георгія въ рѣчной сумѣ 200 кор.:

п. Володимиру Кобриню слух. II. р. правъ на ц. к. Университетѣ львѣвскѣмъ.

Брацтва найсв. Тайнъ зѣстали канонно установлені при церквахъ:

Преп. О. Онуфрія въ Добротворѣ, св. Параскевы въ Пѣдкамени, Св. О. Николая въ Тершилѣвѣ, Св. О. Николая въ Соколѣвѣ, Св. Іоанна Крестителя въ Пѣдгородю, Св. Безеребникъ Космы и Даміана въ Махнѣвцяхъ.

Брацтво тверезости зѣстало канонно установлено при церквѣ:

Св. Іоанна Крестителя въ Пѣдгородю.

Выказъ всѣхъ жертвъ влынувшихъ до Канцеляріи Митр. Консисторіи вѣдъ 1. Цѣтна до 30. Червня 1901:

а) на потреби Святого Отця:

Впр. О. Пралатъ Кобылянскій 4 кор., Веч. Ур. пар. въ Кривѣмъ 10 кор., въ Братѣвцяхъ 7 кор. 41 сот., въ Опѣрци 4 кор. —

б) на мисіи и грѣбъ Христовый въ Святой земли:

Веч. Ур. пар. въ Осташибцяхъ 16 кор., въ Долгѣмъ 1 кор. 60 сот., въ Панасѣвѣ 4 кор., въ Дашавѣ 3 кор. 80 сот., въ Курникахъ 5 кор. 15 сот., въ Вишенѣвѣ великій 8 кор. 70 сот., въ Шумлянахъ 6 кор. 20 сот., въ Дубравѣ 9 кор., въ Струтинѣ выжѣмъ 2 кор. 80 сот.

в) на мисіи и знесенє неволѣ въ Африцѣ:

Веч. Ур. пар. въ Осташибцяхъ 2 кор. 40 сот. —

г) на мисіи католицкѣ:

Впр. О. Пралатъ Кобылянскій 4 кор.

д) на Институтѣ св. Іосафата:

Впр. О. Пралатъ Кобылянскій 4 кор., Веч. Ур. пар. въ Панасѣвѣ 2 кор. 72 сот.

е) на Службницѣ Пр. Д. Маріи:

Веч. Ур. пар. въ Панасѣвѣ 2 кор.

ж) на Товариство св. Ап. Петра:

Впр. О. Пралатъ Кобылянскій 4 кор.

з) на новиціатѣ въ Словитѣ:

Впр. О. Пралатъ Кобылянскій 4 кор.

и) на фондѣ неопитѣвѣ:

Даръ бл. п. Кардинала Сембратовича 1978 кор.

НЕКРОЛЬОГІЯ

О. Іосифъ Макогонскій, парохъ Стриганецъ, померъ дня 12. Липня 1901.

О. Евгений Лотоцкій, парохъ Лешнева, померъ дня 4. Серпня 1901.

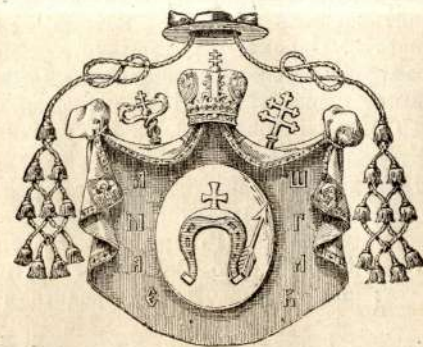
Душѣ Ихъ поручають ся молитвамъ Веч. Клара.

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріата.

Львѣвѣ, дня 12. Вересня 1901.

✠ **АНДРЕЙ.**

Митрополитъ.

Львѣвско-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 26. Жовтня.

Ч. XII.

Ч. 67.

Ч. 6061. — Литургія за Соединеніе восточной Церкви зъ вѣдустами.

Дуже великою рѣчею для славы Божой, для вѣры св. и Церкви Христовой есть Соединеніе восточной Церкви; но до устороненя того застарѣлого и зъ такъ великимъ згбшенемъ для вѣры Христовой злученого раскола потреба очевидно великого милосердія и великой ласки Божой. Тому Збране Клерикѣвъ св. Ап. Павла, маюче головний свѣй осѣдокъ въ Римѣ, завежо въ церквѣ своѣй въ Парижи тоє побожне упражненя, що въ честь Пресв. Непорочно зачатой Матери Божой вѣдправляє ся тамже въ свято тогожъ Непорочно Зачатія и кромѣ того разъ кожного мѣсяця св. Литургія въ намѣреню Соединенія греко-русской Церкви.

До того побожного упражненя одержало вспѣмнене Збране вѣдъ 6. п. Папы Пія IX. письмомъ изъ 30. Цвѣтня 1872 тую ласку, що всѣ Вѣрніи за каждый разъ, коли правдиво каючи ся высповѣдають ся, запричацають ся, при вспѣмненій св. Литургіи побожно присутствують и заразомъ помолять

ся о згоду християнських Князів, викоренені ересей и возвышені св. Матери Церкви, доступати повний відпуст, котрий також за душі померших жертвувати можуть. Окрім того дістало wspomniane Зібранє заравомъ власть, що той самъ привилей може оно такожъ всякимъ другимъ відъ себе де небудь означенимъ церквамъ заудѣлювати, если въ тыхже церквахъ будуть за дозволенемъ Ординарія повышї св. Литургїи відправляти ся.

О тѣмъ отже повѣдомляють ся ВЧ. Настоятелѣ церквей въ Архієпархіи. И если котрї схотять до того такъ пожеланого дѣла прилучити ся и притѣмъ повышїи привилей відпустѣвъ одержати, то мають они або впростѣ до wspomnianого Зібраня віднести ся (Praepositus Generalis Congregationis Clericorum Regularium Sti Pauli, vulgo Barnabitarum, Roma) и одержану грамоту тутъ предложити; або можна о тоє посредствомъ Митр. Ординарія просити.

И Митр. Ординаріатъ удѣляє для тыхъ всѣхъ ВЧ. Настоятелѣвъ церквей, котрї повыше побожно упражненіє въ своихъ церквахъ запровадять, при правленю тыхъ відпустовыхъ Литургїй въ тїнже дни власть розрѣшати каючихъ ся відъ грѣхѣвъ задержанихъ.

При тѣмъ примѣчає ся, що правленіє wspomnianыхъ Литургїй очевидно не єсть стислымъ обовязкомъ, але къ доступленю відпустѣвъ конечнымъ. И если щомѣсячне правленіє деколи опустити ся, то прото привилей відпустѣвъ для дотычної Церкви наданий, ще не тратити ся. Яко найспосѣбнїшїй щомѣсячний день до тоїжъ відправы означає Митроп. Ординаріатъ першу середу кожного мѣсяця.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 17. Вересня 1901.

Ч. 68.

Ч. 6148. — Власть розрѣшана відъ грѣхѣвъ задержанихъ.

Митр. Ординаріатъ удѣляє власть розрѣшаня відъ грѣхѣвъ задержанихъ всѣмъ ВПр. греміяльнымъ и почетнымъ Крылошанамъ Митр. Капитулы, ВПр. Парохамъ Львѣвскимъ и Завѣдателямъ тыхже парохїй, и Всч. ОО. Деканамъ и Завѣдателямъ деканатѣвъ — яко постоянно до тыхъ достоинствъ и урядѣвъ привязану; причѣмъ мають Они заравомъ після Вѣдомостей ч. 54 (ст. 92) также власть розрѣшаня відъ грѣхѣвъ въ латинскѣй Архієпархіи задержанихъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 20. Вересня 1901.

Ч. 69.

Ч. 6315. — Благословеніє Апостольске зъ повнымъ відпустомъ при мисїяхъ въ Архієпархіи на 7 лѣтъ удѣлене.

Письмомъ св. Конгрегаціи къ розширеню вѣры въ справахъ обрядѣвъ восточныхъ підъ Ч. 12.122 изъ 20. Грудня 1900 удѣливъ Св. Отець на сѣмъ лѣтъ при мисїяхъ, котрї за согласїемъ Ординарія въ Архієпархіи відбувають ся, Благословеніє Апостольске зъ повнымъ відпустомъ для всѣхъ вѣрныхъ, котрї надъ половину въ мисїи участвовали и при благословеню зъ крестомъ на концї послѣдної проповѣди притомнїи бу уть, если правдиво каючи ся высповѣдають ся, запричацають ся, відвѣдають церковь, въ котрї проповѣди відбували ся, и тамже черезъ якїйсъ часъ побожно къ Богу помолять ся о розширеню вѣры св. и въ намѣреню Ёго Святости. Відпустъ той можна и за душі помершихъ жертвувати.

Відповѣдно до содержания сего наданя не має ся при тыхже мисїяхъ особне благословеніє въ имени Св. Огця давати; але всѣ вѣрнї, котрї суть притомнїи на высше wspomnianомъ благословеню зъ крестомъ и прочїи наведенїи условїя выповнять, вже тымъ самымъ одержують Благословеніє Апостольске зъ повнымъ відпустомъ злучене.

О мисїяхъ, котрї мають ся відбувати, належить прото всегда до Митр. Ординаріята доносити, и по одержанїи звѣдси відповѣди удѣленя Благословеня Апостольского зъ повнымъ відпустомъ вѣрнымъ на початку мисїи пару разѣвъ, а потому зновъ при концї мисїи оголосити.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 26. Вересня 1901.

Ч. 70.

Ч. 6611. — Въ справѣ частныхъ сотрудниковъ.

Зъ покликкомъ на тут. розпорядженю зъ дня 3. вересня 1901. Ч. 5910. (Вѣдом. Ч. XI. стор. 101.) вызвають ся всѣ Всч. Уряды дек. поновно до оборотного предложеня сюда поазбучного выказу парохїй зъ частными сотрудниками платными зъ фонду религїйного.

Окрімъ дати въ покликанїемъ тут. розпорядженю затребованихъ має въ такомъ выказѣ зазначити ся еще, чи посада частного сотрудника въ дотычнѣй парохїи єсть обсаджена и кто еи занимає.

Тї Всч. Уряды дек., котрї въ своихъ предложеныхъ уже сюда выказахъ дати тої не подали, мають донести сюда додатково, чи посада частного сотрудника въ дотычнѣй парохїи єсть обсаджена и кто еи занимає.

Тї зновъ Всч. Уряды дек., въ которыхъ деканатѣ нѣтъ парохїй зъ частными сотрудниками, мають, якъ то розумѣя ся само собою, предложити сюда выказъ негативный т. е. донести сюда, що въ там. деканатѣ нѣтъ парохїй зъ частными сотрудниками.

Вѣдъ Митрополитальной Консистоїи.

Львѣвъ, дня 7. Жовтня 1901.

Ч. 71.

Ч. 6540. — Просьба о помѣч для спасенія 400 людей вѣдъ голодовой смерти.

„Дня 23. Вересня 1901 великій пожаръ навѣстивъ село Малнѣвъ въ повѣтѣ Мостискѣмъ. Люде були въ поли, прото о ратунку не було бесѣды. Огонь пѣдкрѣпленный сильнымъ вѣтромъ поголотивъ 70 селянскихъ хатъ разомъ зъ ихъ 331 будынками господарскими, зъ цѣлымъ запасомъ збѣжа и пашѣ, зъ вѣсьми зварядами домашними и господарскими. Все обернуло ся въ попѣль. Згорѣла также школа и канцелярія громадека. Шкода урядово обчислена выносить 206.000 коронъ. 400 людей осталось безъ одежи, хлѣба и даху.

Въ имени мѣстцевого комитета спасательного прошу добрѣй сердца о помѣч, абы нещасныхъ спасти вѣдъ голодовой смерти. *Теодиль Глушкевичъ*, гр. кат. приходникъ и предсѣдатель комитета спасательного въ Малновѣ, почта Краковецъ.“

Повышеу просьбу поручае ся такъ Веч. Клирови якъ и вѣрнымъ до якъ наибильшѣйшого уваженія зъ тымъ, що упрошеній тутъ жертвы посылати належить на руки выше згаданого предсѣдателя.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 7. Жовтня 1901.

Ч. 72.

Ч. 6480. — О богослужбныхъ стипендіяхъ фундаціи бл. п. Григорія Шашкевича.

Управляючій Совѣтъ Института „Народный Дѣмъ“ въ Львовѣ подае пѣдъ днемъ 12. (25.) Вересня до Ч. 835 до вѣдомости Митроп. Консистеріи слѣдуюче:

„Согласно съ постановленіями учредительной грамоты стипендіино-богослужбной фундаціи имени блаж. памяти Григорія Шашкевича арт. VIII. имѣемъ честь довести до свѣдѣнія Всевѣтлѣйшей и Высокопреподобной греко-кат. митрополичей Консистеріи, що число припадающихъ изъ вышеуказанной фундаціи богослужбныхъ стипендій по 100 (сто) коронъ для львовской архіепархіи выносить полную, фундаторомъ назначенную сколюкость — пять (5), т. е. разомъ суму 500 (пятьсотъ) коронъ.

Въ виду того имѣемъ честь просити, чтобы Всевѣтлѣйшая и Высокопреподобная Консистерія изволила розписати относительный конкурсъ, а послѣ сообщила „Народному Дому“ во Львовѣ имена тѣхъ священниковъ, которыи тамошнюю Высокопреподобною Капитулою названными стипендіями своевременно надѣлены будутъ.“

Покликующыя на тутешне оголошенѣ вѣсѣхъ условій, пѣдъ котрыми тую одноразову стипендію получить можна зъ дня 3. Липня 1897 Ч. 6305 въ вѣдомостяхъ АЕпархіальныхъ, вызначае ся реченецъ до убѣдательства о тую стипендію до д. 25. Листопада 1901 зъ вѣванемъ, чтобы компетенты о

тую богослужбную стипендію свои прошенія посредствомъ дотычныхъ урядѣвъ деканальныхъ въ наведенѣмъ реченци предложили.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 9. Жовтня 1901.

Ч. 73.

Ч. 7050. — Змѣна реченци испыту конкурсового парохіального.

Змѣнае ся оголошенный реченецъ взглядѣмъ вѣдбути маючого ся испыту конкурсового парохіального въ той способъ, що устный испытъ вѣдбуде ся дня 4. Листопада, а письменный дня 5. Листопада с. р.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 26. Жовтня 1901.

Ч. 74.

Обвѣщенія конкурсовъ.

Митроп. Консистерія розписуе на конкурсъ пѣдъ днемъ 10. Жовтня 1901 зъ реченецѣмъ до дня 5. Грудня 1901 слѣдуючій парохіи:

- Ч. 6582. — Зелена зъ прилуч. Паѣвка, дек. Скалатского, наданія приватного.
 Ч. 6583. — Увсѣ зъ прилуч. Маловоды, Александрѣвка, Маковиско, Могила и Тригубова, декан. Пѣдгавецкого, наданія приватного.
 Ч. 6584. **Стрѣльковъ**, декан. Стрыйского, наданія приватного.
 Ч. 6585. — **Надѣтичъ**, декан. Роздѣльского, наданія фундаціи Станислава графа Скарбка.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

II.

Ч. 6856. — **Розписуе ся конкурсъ на посаду катихита при школахъ народныхъ въ Болеховѣ.**

Въ цѣли сталого замѣщенія посады катихита въ 5-класовыхъ школахъ мужеской и женской въ **Болеховѣ** розписала ц. к. окружна Рада школьна въ Долинѣ конкурсъ. До той посады привязаніи суть поборы III. класы платъ зъ уваженіемъ постановлена §. 4. уставы зъ дня 22. Червня 1899 ч. 81. В. з. кр.

Священники убѣгающій о тую посаду мають належито удокументованій поданія внести посредствомъ своей настоящей власти до выше сказанной ц. к. окружной Рады школьной до дня 15. Листопада 1901.

Тое подае ся Веч. Клиру АЕпарх. до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 17. Жовтня 1901.

III.

Ч. 6857. — Розписує ся конкурс на посаду катихита в Рогатині.

Ц. к. окружна Рада шкільна в Рогатині розписала під д. 18. Вересня 1901 Ч. 2390 конкурс в ціли сталого замѣщеня посады гр. кат. катихита в 6-класовій школі мужескій в Рогатині в обовязкомъ учити религій також в тамошній школі женескій. До тои посады привязані суть побори III. класы платъ зъ увзглядненемъ постановленя §. 4. уставы зъ дня 23. Червня 1899 В. з. кр. ч. 81.

Священники убѣгаючи ся о тую посаду мають дотичні документовані поданя посредствомъ своєї настоятельной власти внести до высше сказаной ц. к. окружной Рады шкільной найдалше до дня 15. Листопада с. р.

Тов подає ся Веч. Клиру АЕпарх. до вѣдомости.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 17. Жовтня 1901.

IV.

Ч. 6858. — Розписує ся конкурс на посады катихитѣвъ в школахъ народныхъ в Бѣбрці и Берездѣвцяхъ.

Ц. к. окружна Рада шкільна в Бѣбрці розписала під д. 18. Вересня с. р. Ч. 1993 конкурс на слѣдуючі посады гр. кат. катихитѣвъ:

1) На посаду катихита при 6-класовій школі в Бѣбрці зъ поборами III. класы платъ, по мысли уставы зъ дня 6. Липня 1899, В. з. кр. ч. 85. зъ увзглядненемъ §. 4. уставы зъ дня 22. Червня 1899, В. з. кр. ч. 81.

2) На посаду катихита при 5-класовій школі мѣшаній в Берездѣвцяхъ, зъ поборами IV. класы платъ.

Убѣгаючи ся о тіи посады священники мають належито документовані поданя внести посредствомъ своєї настоятельной власти до ц. к. окружной Рады шкільной в Бѣбрці в реченци до дня 15. Падолиста с. р.

Тов подає ся Веч. Клиру АЕпархіяльн. до вѣдомости.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 17. Жовтня 1901.

ХРОНИКА.

Завѣдательства отримали 00.:

Давидъ Родольскій в Сихові дек. Щарцеого, Лука Демчук в Бужку, Теодоръ Пиндус в Зеленой, Андрей Киваль в Увсю, Климентій Калинскій в Надвѣгачахъ, Теодоръ Кордуба в Лукавци нижній, Едвардъ Косановскій в Стрѣлковѣ, Теодоръ Гураль в Стриганцяхъ, Юліанъ Барановскій в Жуковѣ.

Сотрудництва отримали 00.:

Максимъ Панасюк експот. в Ушні ад Сасѣвъ, Ілія Андрущишинъ в Заваловѣ, Василій Левицкій експот. в Дячовѣ, Петро Петриця в Зборѣ, Герасимъ Семидѣвъ експот. в Гуничкахъ, Плятонъ Карпинскій в Струсѣвъ, Стефанъ Мохнацкій в Кобыловолокахъ, Николай Здерковскій в Семигановѣ, Володимиръ Мармашъ новопост. преев. в Лозинѣ, Григорій Сапука новопост. преев. в Липаці гор., Николай Матковскій новопост. преев. в Стрию.

Въ пропозиціи умѣщеніи 00.:

на Германѣвъ: 1) Іоанъ Яблонскій, 2) Маріявъ Клоданскій, 3) Василій Владычинъ — а в списѣ: 4) Володимиръ Стернюкъ, 5) Павло Кульчицкій.
на Оброшинѣ: 1) Николай Левицкій, 2) Іоанъ Мартинюкъ-Лотоцкій, 3) Яковъ Зробекъ.
на Тростянець: 1) Левъ Авдикевичъ, 2) Юліанъ Твардѣвичъ, 3) Петро Чумака.

Презенты отримали 00.:

Зеновъ Гутковскій на Дульбѣ дек. Ходорѣвъ, Михаилъ Гаврилюкъ на Стѣльско, Іоанъ Яблонскій на Чижикѣвъ, Теодоръ Була на Путятанѣвъ, Николай Левацкій на Оброшинѣ, Алексей Бобикевичъ на Конохѣвъ, Петро Чекалюкъ на Довге дек. Стрийского, Игнатій Гльшовицкій на Илѣвъ.

Зъ презенты зрезигнувавъ:

О. Петро Чекалюкъ на Довге, дек. Стрийского.

Выс. Президія ц. к. Намѣстництва згадає ся на канон. институцію 00.:

Льва Свѣльського на Раживѣвъ, Александра Мѣйского на Клещѣвну, Николая Романюка на Куропатники, Теодора Муровича на Долянѣ, Іоана Билинкевича на Грибовичѣ, Іоана Бордуна на Бережанцю, Зенола Гутковского на Дульбѣ, Михаила Гаврилюка на Стѣльско, Алексея Бобикевича на Конохѣвъ.

До канон. институціи вѣзваніи 00.:

Левъ Свѣльскій на Раживѣвъ, Александръ Мѣйскій на Клещѣвну, Николай Романюкъ на Куропатники, Теодоръ Муровичъ на Долянѣ, Іоанъ Билинкевичъ на Грибовичѣ, Іоанъ Бордунъ на Бережанцю, Зеновъ Гутковскій на Дульбѣ, Михаилъ Гаврилюкъ на Стѣльско, Алексей Бобикевичъ на Конохѣвъ.

Канон. институцію отримали 00.:

Александръ Гутковскій на Пѣдлицѣвъ, Левъ Свѣльскій на Раживѣвъ, Іосифъ Гоцкій на Скрутинѣвъ нижній, Михаилъ Горчинскій на Фалишь, Володимиръ Стернюкъ на Пустомиты, Володимиръ Кальба на Соколѣвъ, Павло Дудикъ на Дощицѣвъ, Антоній Копертинскій на Денисѣвъ, Іоанъ Дурбакъ на Божикѣвъ, Іоанъ Бордунъ на Бережанцю, Теодоръ Муровичъ на Долянѣ, Петро Чекалюкъ на Солуковѣ, Іоанъ Рудницкій на Протесы, Александръ Мѣйскій на Клещѣвну, Алексей Бобикевичъ на Конохѣвъ, Александръ Любинецкій на Новомышны.

Выс. ц. к. Правительство асигнувало плату для частныхъ сотрудниковъ:

въ Лапшинѣ, Козьовѣ, Новици, Вербовѣ, Мосаовѣ, Мосткахъ, Кошацѣ, Байковцяхъ, Довгѣмъ дек. Стрийского, Кутковцяхъ, Осташибцяхъ, Стрийцѣвъ, Колтовѣ, Полюховѣ и в Кобыловолокахъ на 1 рокъ, а в Сушні на 2 роки.

Рукополаганіи зѣстали кандидаты стану духовного:

Тимотей Василевичъ, Володимиръ Мармашъ, Володимиръ Марчакъ, Николай Матковскій, Григорій Сапука.

До духовної семинарії на I рік прийняті слѣдуючі кандидати стану духовного:

- 1) Мелаяв Бярчакъ, 2) Діонісій Бородайкевичъ, 3) Михайль Ганушевскій, 4) Теодоръ Голѣйчукъ, 5) Іосифъ Горчинскій, 6) Махаиль Жовнирчукъ, 7) Николай Иванчукъ, 8) Романъ Каленюкъ, 9) Михайль Бриковичъ, 10) Левъ Кочій, 11) Михайль Костикъ, 12) Павло Костикъ, 13) Анатоль Малановскій, 14) Василій Мандикъ, 15) Николай Миндюкъ, 16) Михайль Михалевичъ, 17) Іоанъ Паська, 18) Іоанъ Придаткевичъ, 19) Теодоръ Ракъ, 20) Николай Спродѣвъ, 21) Володимиръ Скоробогатій, 22) Петро Стернюкъ, 23) Михайль Теребушка, 24) Володимиръ Федѣвъ, 25) Стефанъ Хировскій, 26) Николай Хмилевскій, 27) Алексей Шараневичъ, 28) Михайль Шараневичъ, 29) Володимиръ Яцишинъ, 30) Дмитрій Мигоцкій, 31) Дмитрій Самборскій, 32) Павло Штокало, 33) Іосифъ Лохъ, 34) Онуфрій Волянскій.

Сертифікатомъ надѣлений слѣдуючі кандидати стану духовного:

- 1) Маріянъ Ярема, 2) Антоній Рудавскій, 3) Василій Падоха, 4) Константинъ Павлусевичъ, 5) Василій Олексинъ, 6) Стефанъ Ковалѣвъ, 7) Емиліянъ Кривачъ, 8) Іосифъ Лебѣцакъ, 9) Милошъ-Юрій Левицкій, 10) Александеръ Кмицкевичъ, 11) Теофилъ Дурбакъ, 12) Орестъ Дурбакъ, 13) Константинъ Гуляй, 14) Константинъ Александровичъ, 15) Іоанъ Брилинскій, 16) Василь Дуткевичъ, 17) Володимиръ Сарачинскій, 18) Емиліянъ Каленюкъ.

Власть *binandi* отримали 00:

Пр. Парохъ въ Краснѣмъ до кнця Вересня 1902, парохъ взаглядно сотрудицьк въ Болеховѣ на 1 р.

Вѣдпущены на всегда отримали церкви:

пар. Успенія Пресв. Богородиць въ Крылосѣ, Ковюхахъ, Налужу, філ. Покрова Пресв. Богородиць въ Репеховѣ, пар. Богоявленія Господябого въ Балчухъ подорожнихъ, пар. Св. Анни матери Пресв. Богородиць въ Голоску, пар. Рождества Пресв. Богородиць въ Малковичахъ, пар. Воскресенія Христоваго въ Воробѣвцѣ, пар. Рождества Христоваго и Св. О. Николая въ Галичи.

Выказъ всѣхъ жертвъ вплинувшихъ до Канцелярії Митр. Консисторіи вѣдъ I. Липня до 30. Вересня 1901:

- a) на потреби Святого Отця: Веч. Урядъ парох. въ Володимирцахъ 4 кор. 40 с.
- b) на мисіи католицкій: Веч. Урядъ парох. въ Вишенцѣ великій 80 сот.
- c) на новиціятахъ въ Словитѣ: Впр. О. Пралатъ Кобылянскій 1 кор.
- d) на Служебницѣ Пр. Д. Маріи: Впр. О. Пралатъ Кобылянскій 1 кор.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

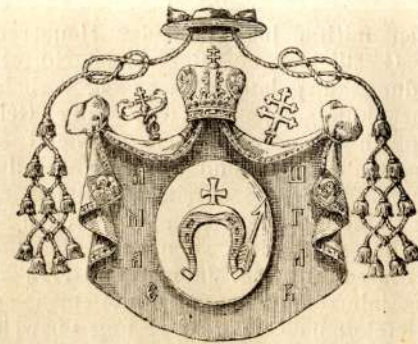
Львѣвъ, дня 26. Жовтня 1901.

✠ **АНДРЕЙ.**

Митрополитъ.

Накладомъ Митр. Ординаріата.

Изъ типографіи Станиславской вѣдъ управ. О. Данилюка.

Львѣвско-Архіепархіальний

Вѣдомости

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 16. Листопада.

Ч. XIII.

Ч. 75.

Ч. 6572. — О обовязку заціонованя до вымѣру податку особисто-доходоваго, такъ званихъ мануальныхъ стипендій богослужебныхъ.

Ц. к. краєва Дирекція скарбу въ Львовѣ заудѣлила тутъ пѣдъ днемъ 20. вересня 1901 — ч. 76.844 слѣдуюче:

Abchrift eines Finanzministerial-Erlasses an die k. k. Finanz-Landes-Direktion in Innsbruck vom 28. Juni 1901, Z. 37608.

In Erledigung des Berichtes vom 5. Juni 1901, Zl. 14.695, betreffend mehrerer Zeitungsnotizen in Angelegenheit der Behandlung der Manualmessstipendien in Absicht auf die Personaleinkommensteuer, wird der k. k. Direktion folgendes erdffnet:

Mit Aufhören der Wirksamkeit des provisorischen Congruagesetzes vom 19. April 1885, R. G. Bl. N. 47 ist die Spezialbestimmung des §. 202, Abs. 5 P. St. G. hinsichtlich der Messstipendien obsolet geworden, weil dieselben nunmehr bei der Congruaergänzung überhaupt nicht mehr in Anrechnung

kommen. — Es haben mithin bezüglich der steuerrechtlichen Behandlung dieser Einkünfte der Geistlichen die allgemeinen Normen des Personalsteuergesetzes zur Anwendung zu gelangen, wonach, vorbehaltlich der gesetzlich vorgesehenen Einschränkungen, jede in Geld oder Geldeswerth bestehende Einnahme als steuerpflichtiges Einkommen erscheint. — Nach dieser Feststellung des Einkommenbegriffes sind daher auch alle Messstipendien ausnahmslos zur Personaleinkommensteuer einzubekennen, ohne dass es zullässig wäre, diesbezüglich eine Unterscheidung zwischen fundirten und nicht fundirten oder Manualmessstipendien zu machen. — Diese Anschauung ist in der mit dem h. o. Erlasse vom 14. Jänner 1901, Z. 2103 hinausgegebenen Belehrung über die Einbekennung des Einkommens der Geistlichen zum Zwecke der Personaleinkommensteuerbemessung unzweideutig zum Ausdruck gelangt, welche Belehrung die bei ihrer Wiedergabe im Brixener Diöcesanblatte hinzugefügte Einschränkung auf fundirte Messstipendien nicht enthält. — Mit der nach dem Personalsteuergesetze nunmehr uneingeschränkt eintretenden Steuerpflicht der Einkünfte aus Messstipendien hat das in einem der Zeitungsartikel angezogene Erkenntniss des Verwaltungsgerichtshofes vom 5. Juli 1892 N. 2194 (Budw. N. 6720) gar nichts zu thun. — Der Verwaltungsgerichtshof hat in diesem Erkenntnisse die Besteuerung der Einkünfte aus Manualmessstipendien aus dem Grunde als mit den Bestimmungen des damals in Geltung gestandenen Einkommensteuerpatentes nicht im Einklange stehend erklärt, weil der Einkommensteuer II. Classe nur ein Einkommen unterlag, welchem der Charakter eines Entgeltes für Dienstleistungen zukommt, während nach der Auffassung des canonischen Rechtes das Messstipendium als eine Liebesgabe aus Anlass der Messpersolvierung erscheint. — Der Verwaltungsgerichtshof hat aber schon damals in den Entscheidungsgründen hervorgehoben, dass diese aus Messstipendien fließenden Bezüge zweifellos ein Einkommen des Pfründners bilden und es als unbestreitbar erklärt, dass dieses Einkommen steuerpflichtig wäre, wenn die geltenden Einkommensteuervorschriften jede Art des Einkommens als steuerpflichtig erklären würden. — Diese Voraussetzung trifft nunmehr nach der gegenwärtigen Rechtslage zu, weil, wie bereits oben erwähnt, §. 159 P. St. G. das Einkommen thalsächlich in diesem weiten Sinne umschreibt. — Die im zweiten Absatze dieses Paragraphen vorgesehene Ausnahme von der Steuerpflicht bei Schenkungen und ähnlichen unentgeltlichen Zuwendungen kann auf die Manualmessstipendien keine Anwendung finden, weil die steuerfreie Behandlung nach dem Wortlaute des Gesetzes zur Voraussetzung hat, dass derartige Einkünfte den Charakter von ausserordentlichen Einnahmen an sich tragen. — Wo jedoch derlei Einkünfte sich mit mehr oder weniger Regelmässigkeit wiederholen, wie dies bei den Manualmessstipendien, welche dem Geistlichen mit Rücksicht auf seine Berufstellung zufließen, der Fall ist, fehlt dieses Kriterium und müssen daher diese Bezüge der Personaleinkommensteuer unterzogen werden; dies erhellt insbesondere auch aus der absichtlich weiten Fassung des §. 167, Zl. 3.

Die Beilagen des Berichtes folgen mit dem Beifügen zurück, dass es dem Ermessen der k. k. Direktion überlassen wird, das Geeignete zur Richtigtstel-

lung der unter einem Theile der dortländigen Geistlichkeit anscheinend verbreiteten irrigen Ansicht über die steuerrechtliche Behandlung der Manualmessstipendien zu veranlassen.

Тое подає ся до вѣдомости Всч. Духовенства.

Водѣ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 22. жовтня 1901.

Ч. 76.

Ч. 6974. — Переходъ Апостолъвъ и Евангелій въ р. 1901 на 1902.

Подає ся тутъ Всч. Священству до однообразного захованя переходѣ-Апостолъвъ и Евангелій литургійныхъ въ р. 1901 на 1902 для п е д ѣ л ь, с у я б о т ѣ п р а з н и ч н ы х ѣ и с е д м и ц ь в ѣ з а г а л ѣ. Для лекшого орієнтован-ся кладуть ся тутъ даты ино латиньского календаря. Выразъ „седмица 28у або вѣдпадає“, значить, що въ разѣ, если есть на Литургіи Ап. и Ев. Святомѣ або намѣреню, то вже Ап. и Ев. дневне (рядове) можна опустити, позаяк седмица тая другій разѣ повтаряє ся; бо межи двома по собѣ наступающимъ Пасхама въ поодинокихъ рокахъ, або жадна седмица не повтаряє ся, аон 1 або 4 або 5 (сего року будуть 4 повтаряти ся.)

Єсть же переходѣ сей слѣдующій:

Въ мѣсяци Грудни:

15) нед. 28, но Ап. 28, Ев. 30

седмица 29

22) нед. 29, но Ап. 30, Ев. 29; и Непорочному Зачатию

седмица 30

29) нед. Праотець (=Ап. 29, Ев. 28)

седмица 31

Въ Сѣчни.

4) субота передѣ Рождествомъ

5) нед. Отець

седмица 28 або вѣдпадає

11) субота по Рождествѣ

12) нед. по Рождествѣ

седмица 29 або вѣдпадає

14) Ап. и Ев. нед. передѣ Богоявленіемъ, Обрѣзанію и Василю.

18) субота передѣ Богоявленіемъ

19) Богоявленіє

сѣдмиця 30 *або водпадає*

- 25) суб. по Богоявленію
26) нед. по Богоявленію

сѣдмиця 31 *або водпадає*

Въ Лютѣмъ.

- 2) нед. 31 и св. Евтимію

сѣдмиця 32

и такъ дальше по порядку.

Водъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 29. Жовтня 1901.

Ч. 77.

Ч. 4617/00 — Розпоряджає ся, въ котрій свята Минеи и Тріоди має ся брати полиелей и велике славословіє; и котрыхъ днівъ Минеи и Тріоди має ся служба брати на св. Литургій.

Понеже нашій молитвословы означаютъ свята полиелейній дуже рѣжно и неразъ цѣлкомъ безпѣдставно, а и властивій книги церковній часто не дають въ тѣй рѣчи приписувъ рѣшительныхъ, прото Митр. Ординаріятъ розпоряджає для однообразности, щобы всѣ ВЧ. Священики въ Архіепархіи держали ся всегда низше слѣдующого спису ваглядомъ всеночного, полиелей и великого славословія.

Примѣчає ся, що списъ той здѣланий на пѣдставѣ Минеи Почаѣвскои 1761 и Тріоди Почаѣвскои постной 1784 и цвѣтной 1786. Де книги тіи приписували полиелей *ad libitum*, тамъ взято въ списѣ лише велике славословіє; а де въ книгахъ було и велике славословіє *ad libitum*, тамъ товжъ въ списѣ впростъ приписує ся. — Но опущено изъ Минеи 19/XI Іоасафа и Варлаама (зъ полиелеймъ), позаякъ историчнѣсть тыхъ Святыхъ вѣсть сумнительна; дано св. Іліи 20/VII всеночне (въ вспѣмненій Минеи полиелей и навѣтъ велике славословіє лише *ad libitum* має), а св. Стефану 27/XII велике славословіє (де въ тѣйже Минеи нѣ полиелей нѣ великого славословія не має; и додано 5/VII Святыхъ Методія и Кирила зъ полиелеймъ).

Всеночне, полиелей и велике славословіє означаютъ ся въ слѣдующѣмъ списѣ розличіємъ друку:

- 1) всеночне
- 2) полиелей
- 3) велике славословіє.

I. Минея.

Септемврій.

1. Индикта и Симеона
8. Рождество П. Б.

13. Обновленіє храма

14. Воздвиженіє Ч. Кр.

23. Зачатіє I. Крестителя

26. I. Богослова

28. Харитона.

Октоврій.

1. Покровъ П. Б.
6. Фомы
9. Якова Алфеева
14. Параскевы
18. Луки
23. Якова брата Г.
26. Димитрія и трясенію
28. Параскевы.

Ноемврій.

1. Космы и Даміана
8. Михаила
12. Іосафата
13. I. Златоустого
14. Филипа
16. Матеея
21. Воведеніє П. Б.
30. Андрея.

Декемврій.

4. Варвары
5. Саввы
6. Николая
9. Непорочне Зачатіє П. Б.
13. Евстратія и пр.
25. Рождество Хр.
26. Соборъ П. Б. (на Литургій тропаръ и кондакъ также св. Іосифу).
27. Стефана

Януарій.

1. Обрѣзаніє и Василия
6. Богоявленіє
7. Соборъ I. Крестителя
11. Θεодосія
17. Антонія
20. Евимія
25. Григорія Богослова
27. I. Златоустого
30. Трехъ Святыхъ.

Февруарій.

2. Стрѣтеніє

24. Обрѣтеніє ч. гл. I. Крестителя.

Мартъ.

9. Сорокъ Мученикѣвъ
25. Благовѣщеніє П. Б.

Апрілій.

23. Георгія
25. Марка
30. Якова.

Май.

3. Θεодосія Печ.
8. I. Богослова (безъ св. Арсенія)
9. Перенесеніє мощей св. Николая
10. Симона
21. Константина и Єлены
25. Обрѣтеніє ч. гл. I. Крестителя

Юній.

11. Варломея и Варнавы
12. Онуфрія
19. Юды
24. Рождество I. Крестителя
29. Петра и Павла
30. Соборъ св. Апостолъ

Юлій.

2. Положеніє Ризы П. Б.
5. Меѳодія и Кирила
6. Аванасія Аѳоньского
10. Антонія Печ.
15. Владиміра
20. Іліи
24. Бориса и Глѣба
25. Анны
27. Пантелеймона.

Августъ.

1. Креста и Маккавей
6. Преображеніє
9. Матеея
15. Успеніє П. Б.
16. Нерукотворенного Образа

29. Ускіновеніє ч. гл. I. Крестителя
31. Положеніє Пояса П. Б.

II. Тріодь.

Субота сыропустна

Субота акафиста

Субота Лазарева

Недѣля цвѣтна

Велика Субота

Недѣля Пасхи

Цѣла свѣтла седмица

Недѣля Ѡмина

Середа Преполовенія

Вознесеніє

Сочествіє св. Духа

Понедѣлокъ Сочествія

Найсв. Евхаристіи

Состраданіє П. Б.

Кромѣ того мають всѣ недѣлѣ въ роцѣ и отданія всѣхъ ббльшедневныхъ празникѣвъ Миней и Тріоди велике славословіє; окрѣмъ отданія недѣлѣ Ѡминой, Мирносицѣ, Разслабленого и Самарянина.

Котрѣ изъ наведеныхъ святѣ переносятъ ся на недѣлю, о тѣмъ зри въ Вѣдомостяхъ 1898 ч. 79 (ст. 149) и 1900 ч. 40 (ст. 62); а празнику найсв. Евхаристіи править ся въ недѣлю безъ службы воскресной и также безъ Апостола и Евангелія недѣльного.

Дальше означає Митроп. Ординаріятъ тѣи дни Миней и Тріоди, котрыхъ службу мають всѣ ВЧ. Священники въ Архіепархіи на св. Литургіи брати; и вправдѣ:

насампередъ всѣ въ повышѣмъ списѣ находячїи ся дни Миней и Тріоди; но на отданія Апостолѣ и Евангеліє празнику не берє ся. А кромѣ того:

Суб. и Нед. передѣ Воздвиженіємъ

Суб. и Нед. по Воздвиженію

11/X Нед. Отецъ 7. Собора

Нед. Праотецѣ

Суб. и Нед. передѣ Рождествомъ

Навечеріє Рождества

Суб. и Нед. по Рождествѣ

Суб. и Нед. передѣ Богоявленіємъ

Навечеріє Богоявленія

Суб. и Нед. по Богоявленію

16/VII Нед. Отецъ 6. Соборѣвъ

Субота мясопустна

Субота 1. поста Святому

Субота 2. 3. 4. поста за ус.

Великій Четверѣ

Субота передѣ Сочествіємъ

При тѣмъ опускає ся на св. Литургіи служба дневна окрѣмъ Апостола и Евангелія, въ всѣ святѣ зѣ полиелеємъ и великимъ славословіємъ, въ всѣ предпразднєства (що до тропарѣвъ) и попразднєства, и въ суботы: мясопустну, 1. поста и передѣ Сочествіємъ. При всеночнѣмъ же и такъ само 1.

Септ. и 1 Авг. опускає ся также Ап. и Ев. дня седмичного, а при празникахъ Господскихъ такожь Ап. и Ев. недѣльные.

Въ кѣнци взывають ся всѣ ВЧ. Священники, щобы въ цѣли всегдашнего захованя сего розпорядженя зрѣбли собѣ вѣдповѣднѣи выписѣ або вѣдповѣднѣи позначеня въ молитвословѣ або въ иншѣи дѣтѣчнѣи книгѣ такъ взглядомъ службѣ зѣ всеночнымъ, полиелеємъ и великимъ славословіємъ, якъ и взглядомъ службѣ, котрѣ на Литургіи мають ся брати.

Вѣдѣ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 1. Листопада 1901.

Ч. 78.

Ч. 7074. — Поручає ся брошурку: Житє и дѣятельность Папы Льва XIII.

Всєсв. и ВПреп. гр. к. Епископска Консисто́рія въ Перемышли надѣслала сюда до ч. 4619. зѣ дня 5/X. 1901 слѣдуючу вѣдову:

Епископска Консисто́рія має честь переслати въ прилозѣ 750 примѣрниковѣвъ юбилейной книжочки выданон о. Іоаномъ Господаревскимъ, парохомъ въ Галѣвцѣ, деканата Жукотиньского подѣ заголовкомъ „Житє и дѣятельность Его Святости Папы Льва XIII.“ зѣ укѣлннѣмъ прошенѣмъ розѣслати за посередничтвомъ Преч. урядѣвъ деканальныхъ Всєчестному духовенству за цѣну 1 кор. за одєнь примѣрникѣ не обмежаючи жертволюбїя. —

Позаякъ Всєчестнѣи авторѣ дохѣдѣ зѣ розпродажи згаданныхъ книжокъ жертвує на будову церкви на Засаню въ Перемышли, Епископска Консисто́рія не сумѣває ся и на хвилю, що въ виду святой и богоугодной цѣли Всєсвѣтлѣйша и Высокопреподобна Митрополита Консисто́рія не вѣдкаже свои помочи и заохотитѣ Прч. Уряды деканальнѣи до розпродажи высланныхъ примѣрниковѣвъ.

Узыскану зѣ розпродажи гѣтѣвку упрашає ся въ своимъ часѣ сюда надѣслати.

По мысли повышєной вѣдовы высылає ся зѣ нынѣшнѣмъ Ч. АЕп. Вѣдомостей до каждого деканату тут. АЕпархіи тѣлько примѣрниковѣвъ помянутон брошурки, кѣлько въ дѣт. деканатѣ вєсть парохїи, зѣ якъ найтеплѣйшимъ препоручєнѣмъ, брошурки тѣи межѣ там. Всч. духовенствомъ по цѣнѣ à 1 корона розпродати, а узбираду зѣ розпродажи квѣту выслати впрѣсть до ВПреп. гр. к. Еп. Консисто́рии въ Перемышли евєнтуально вразѣ зѣ примѣрниками, якѣ бы ещє повѣстали.

Вѣдѣ Митрополитальной Консисто́рии.

Львѣвъ, дня 6. Листопада 1901.

Ч. 79.

Ч. 7198. — Крєсты нового столѣтїя зѣ вѣдпустами.

До крєста, котрѣи въ якѣи небудѣ церквѣ при способности нового столѣтїя въ честь Божественного Спасителя находитѣ ся будє зѣ написєю въ

якбй будь мовѣ: Исусъ Христосъ, Богочоловѣкъ (Deus Homo) жѣ, царствуе (regnat), владѣе (imperat) 1901 (першій рѣкъ 20-го столѣтїя). — надавъ св. Отець для всѣхъ вѣрныхъ вѣдпустъ 200 днѣвъ разъ на день, если крестъ той побожно цѣлуютъ и 1. Отче нашъ змовлять.

Для тревалости добре есть крестъ такий металловый спорядити въ гачками на вѣдворотнѣмъ боцѣ до умѣщеня при стѣнѣ.

Тое подае ся ВЧ. Настоятелямъ церквей до вѣдомости и ужитку.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 5. Листопада 1901

Ч. 80.

Ч. 6722. — Оголошуе ся реченець къ рукополаганю въ Пресвитеры.

Для рукополаганя въ Пресвитеры вызначася реченець на день 17 н. ст. Грудня 1901, въ котрѣмъ то дни желаючй приняти тую св. Тайну о 8. годнїй рано въ церквѣ архикатедральной службы Божои выслуhati, а по тойже въ тутешнѣмъ Митроп. Ординаріятѣ особито явити ся мають.

Въ цѣли узысканя принята до дому пресвитеріального обовязанїй кандидаты стану духовного внести свои поданя до Митроп. Ординаріяту въ непореступнѣмъ реченци до дня 7. н. ст. Грудня 1901 включно посредствомъ дотычного Уряду деканального и заосмотрити тїи поданя слѣдующими свѣдоцтвами:

1) Свѣдоцтвомъ нравственности и поведеня, выставленнымъ черезъ взглядный Урядъ деканальный въ запечатаной копертѣ.

2) Свѣдоцтвомъ убожества потвержденнымъ черезъ дотычне ц. к. Староство.

3) Оженившїи ся свѣдоцтвомъ вѣнчаня.

4) Урядовымъ посвѣдченемъ вѣдъ дотычного и. к. Староства, що проситель або не належитъ до стану вѣйскового, або що ему прислугуе увзгляднене §. 31. закона о общїй краввѣй оборонѣ. Примѣчае ся, що лише тїи кандидаты къ посвяченю припущенїи будутъ, котрїи при попереднѣмъ испытїи къ тому належито успособленными окажутъ ся.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 5. Листопада 1901.

Ч. 81.

Ч. 6886. — Вызвають ся Всч. Настоятели декан. до безприволочного стягненя и тутѣ прислания всѣхъ залагающихъ датковъ до фонда вдов-сиротиньского.

Еще тѣлько несповна два мѣсяцѣ до кѣнця року, коли пѣсля стану к а с о в о г о мають ся вызначити звичайнїи запомоги вдовамъ и сиротамъ священничимъ. Зъ уваги, що дотеперѣшнїи с т а н ъ к а с о в ы й дуже непотѣшнїи, бо не то що не позволяе на пѣдвышене, але сумнѣватись нале-

жить, чи выстарчить на удѣлене запомоги въ дотеперѣшнѣй высотѣ, протое вызвають ся всѣ Всч. Уряды деканальнїи и весь почтеннїи Кляръ тутешной Архїенархїи, чтобы доложили якъ наибѣольшой старанности въ збраню залагающихъ всякого рода датковъ до фонда вдов-сирот. такъ за сей рѣкъ якъ и за попереднїи лѣта, а своєю байдужностию при складаню реченыхъ датковъ еще не погѣршили и такъ незавидной долѣ нещасливыхъ нашихъ вдовъ и сирѣтъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторїи.

Львѣвъ, дня 7. Листопада 1901.

Ч. 82

Ч. 6062. — Власть посвящаня крестикѣвъ и медаликѣвъ зъ вѣдпустами.

Св. Отець удѣливъ Митроп. Ординаріятови черезъ св. Конгрегацию къ розширеню вѣры въ дѣлахъ обрядѣвъ восточныхъ пѣдъ д. 20. Грудня 1900 Ч. 12.122 на 5. лѣтъ право, удѣляти Священникамъ власть посвящаня крестикѣвъ и медаликѣвъ зъ вѣдпустами такими, якїи прилучуютъ ся побожнымъ предметамъ, вѣдъ Самого Св. Отця благословеннымъ. Власть сїю можна де небудъ уживати, зъ выключенемъ Риму (extra Urbem); но

а) до *важного* уживаня мусить дотычний Священникъ бути апробованнымъ до сповѣданя, и

б) чтобы уживане власти *дозволене* було, до того требуе ся согласїе Ординарія мѣсцевого (т. е. Ординарія того мѣсяця, де власть уживати ся мае), впрочѣмъ довѣтъ согласїе tacite vel implicite дане, а навѣтъ деколи, сли инакше бути не може, consensus prudenter praesumtus.

Для тыхъ Всч. Священникѣвъ, котрїи будутъ желати одержати власть тую, удѣляе ся тутѣ инструкція, котра вѣдъ Св. Апост. Престола при наданю такой власти прилучуе ся:

INSTRUCTIO.

Utriusque sexus Christifideles in primis admonitos vult Sanctitas Sua, ut quis consequi valeat Indulgentias, quas in praefata Benedictione concedit, necessario requiri aliquod ex enunciatis Numismatibus, Coronis etc. secum habere, aut apud se retinere.

Item orationes devotasque preces infrascriptas, uti condiciones pro Indulgentiarum consecutione requisitas, unumquemque teneri recitare, vel secum deferendo Coronam, Crucifixum etc. vel si quis secum non habeat, eadem in cubiculo vel alio decenti loco suae habitationis retinere, et coram eis respectivas preces recitare debet.

Praeterea ab hujusmodi Benedictione Sanctitas Sua reicit Imagines sive impressas sive depictas, necnon Cruces, Crucifixos, parvas Statuas, Numismata, quae ex ferro, stamno, plumbo, vel ex fragili alia materia, facilisque consumptionis conficiuntur.

Vult denique Sanctitas Sua Imagines et Icones benedicendas repraesentare Sanctos vel iam canonisatos, vel in Martyrologio Romano descriptos.

His pro clariori intelligentia praenotatis, Indulgentiarum series, quas quis consequi potest, necnon piorum operum implendorum elenchus recenseatur, prout infra:

Quicumque semel in singulas hebdomadas Coronam Domini, aut B. Virginis, vel Rosarium, eiusque tertiam partem, aut Officium sive divinum, sive parvum eiusdem B. Virginis, vel Defunctorum, aut septem Psalmos Poenitentiales vel Graduales recitabit; aut rudimenta fidei tradere, aut detentos in carcere, vel alicuius domus hospitalis aegrotos visitare, aut pauperibus subvenire, aut Missam audire, vel, si sacerdos est, celebrare consuevit, si vere poenitens, et Sacerdoti per Ordinarium approbato confessus Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum sumpserit in quolibet ex diebus infrascriptis, nimirum diebus festis Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi, Epiphaniae, Paschatis Resurrectionis, Ascensionis, Pentecostes, SSmae Trinitatis, Corporis Christi; tum diebus Purificationis, Annunciationis, Assumptionis, Nativitatis et Conceptionis B. M. Virginis, necnon diebus Nativitatis S. Joannis Baptistae, Sanctorum Apostolorum, Sancti Josephi Sponsi B. M. V. atque Omnium Sanctorum, piisque ad Deum preces fuderit pro haeresum atque schismatum extirpatione, Fidei Catholicae propagatione, pace et Christianorum Principum concordia, ceterisque Romanae Ecclesiae necessitatibus, in unoquoque praefatorum dierum plenariam Indulgentiam consequetur.

Qui eadem in aliis Festis Domini, aut B. Virginis Mariae peregerit, in quolibet eorum participet Indulgentiam septem annorum, ac totidem quadragenarum: qui vero quavis Dominica vel alio anni Festo, Indulgentiam quinque annorum totidemque quadragenarum. Qui demum in alio quocumque anni die ea praestabit, Indulgentiam centum dierum.

Quicumque saltem semel in hebdomade recitare consuevit Coronam, aut Rosarium, aut Officium B. Mariae Virginis, vel Defunctorum, aut Vesperas, vel unum saltem ex Nocturnis, aut Landes, aut septem Psalmos Poenitentiales cum Litanis, earumque precibus, quo die id egerit, Indulgentiam centum dierum acquirat.

Quisquis animam suam Deo in articulo mortis devote commendans, ipsamque mortem aequo ac libenti animo de manu Domini suscipere paratus, et vere poenitens, confessus ac sacra Communione refectus, si valeat, alioquin contritus nomen **Jesu** ore, si potuerit, sin minus saltem corde invocaverit, plenariam Indulgentiam consequetur.

Quicumque ante Missae celebrationem, vel sumptionem Eucharistiae, aut recitationem divini Officii vel parvi B. M. Virginis, aliquam devotam praeparationem praemisit, quinquaginta dierum Indulgentiam, qualibet vice id egerit, percipiet.

Qui detentos in carcere, aut aegrotos in Nosocomiis visitaverit, eos aliquo bono opere adiuvando, aut Doctrinam Christianam in Ecclesia vel domi, filios, aut propinquos, aut famulos docuerit, toties Indulgentiam biscentum dierum consequetur.

Qui ad pulsum campanae alicuius Ecclesiae mane, aut meridie, aut vespere, consuetas preces **Angelus Domini** etc. dicet, vel si eas ignoret, semel **Orationem Dominicam et Salutationem Angelicam**, vel dato signo sub horam noctis orandi pro Defunctis Psalmum **De profundis**, aut si hunc nescit, **Orationem Dominicam et Salutationem Angelicam** recitabit, centum dierum Indulgentiam qualibet vice adipiscetur.

Eadem pariter consequetur Indulgentiam qui feria sexta devote cogitaverit de Passione ac Morte D. N. I. C., terque **Orationem Dominicam et Salutationem Angelicam** recitaverit.

Quisquis vere poenitens, peccata commissa emendare firmiter proponat, conscientiam suam excutiat, ter **Oratione Dominica et Angelica Salutatione** devote repetitis in honorem Smae Trinitatis, et ob reverentiam quinque Vulnerum I. C., **quinquies** devote eandem **Orationem et Salutationem** recitet, eandem Indulgentiam consequetur.

Omnes et singulas antedictas Indulgentias unusquisque memoratis diebus poterit aut pro seipso adipisci, aut Fidelibus defunctis per modum suffragii applicare.

Declarat insuper Sanctitas Sua, concessione praefata Indulgentiarum nullo modo derogari Indulgentiis, quas alii Summi Pontifices Praedecessores iam concessere pro nonnullis ex supra indicatis piis operibus, volens eandem suorum Praedecessorum concessiones in suo robore permanere.

In distribuendis autem huiusmodi Coronis, Crucibus etc. earumque usu, Sanctissimus Dominus Noster servari iubet **decretum fel. recor. Alexandri VII. editum sub die 6. Februarii 1657**, nimirum, ut Coronae, Cruces, Rosaria etc. ut cupra benedicta, quoad Indulgentias non transeant personam illorum, quibus concessa sunt, aut quibus ab iis prima vice distribuuntur; nec aliqua re ex credictis deperdita, pro ea subrogari altera ullo modo possit, quacumque concessione aut privilegio in contrarium non obstante; nec non eadem commodari, aut precario dari non possint pro Indulgentiarum communicatione, alioquin amittant Indulgentias iam concessas: tum etiam praefata post Pontificiam Benedictionem vendi non possint, iuxta dispositionem **Decreti Sacrae Congregationis Indulgentiarum et Sacrarum Reliquiarum editi die 5. Junii 1721**.

Insuper Sanctitas Sua confirmat **Decretum fel. recor. Benedicti XIV. datum die 19. Augusti 1752**, quo expresse declaratur Missas ad Altare (in quo aliqua ex praefatis sive Crucifixi sive Numismatis Imago quoquo modo collocata fuerit) lectas, sive a Sacerdote huiusmodi Imaginem secum habente celebratas, vigore dictae Imaginis nullo prorsus gaudere privilegio.

Praeterea vetat ne quisquam, quem infirmis morti proximis assistere contigerit, Benedictionem cum Indulgentia Plenaria in articulo mortis, vigore huiusmodi Imaginis, illis impertiri audeat sine speciali facultate in scriptis obtenta, quoniam ad huiusmodi effectum in Constitutione **Benedicti XIV. incipien. Pia Mater**, satis provisum iam fuit.

Для лѣпшого зрозумѣня примѣчає ся, що наведені тутъ вѣдпусть можна троякого рода розрѣжнити:

1) Тіи, до котрых жадае ся звычай, щобы що тыжня хоть оденъ разъ творити певнй дѣла побожности або любви ближнього, и *або* кромѣ того въ наведеній тамъ дни сповѣдати ся, причащати ся и на приписаній интенціи помолити ся (вѣдпуста повнй або частнй пѣсля наведенихъ днѣвъ); *або* окрѣмъ спѣмненого щотыжневого звычайу ничъ бѣльше не жадае ся (вѣдпустычастий).

2) Вѣдпустъ повнй въ часѣ смерти. И

3) вѣдпусты частнй за рѣжнй дѣла побожности або любви ближнього (поодинокѣ а не конче що тыжня сповненій).

Священники, котрй одержать власть тую, мають, если окрѣмъ повного вѣдпусту въ часѣ смерти хотять ще иншй вѣдпусты вѣрнымъ оголошувати, лише такй выбирати, котрыхъ условія не суть спеціально ино въ латиньскѣмъ обрядѣ уживаній.

Благословеніе дотычныхъ побожныхъ предметѣвъ въ цѣли прилученя вѣдпустѣвъ можна пѣсля вѣдносьныхъ постановъ творити самымъ лише здѣланемъ знаку креста св. надъ ними (безъ жадныхъ слѣвъ) зъ намѣренемъ прилученя вѣдпустѣвъ до нихъ. Если але благословеніе товъ дѣе ся не приватно дома, але публично въ церквѣ, то выпадае оное зъ вѣдповѣдною урочистостею предиринмати, такъ якъ звычайно церковнй благословенія совершають ся.

Врештѣ розумѣе ся, що въ дѣлѣ сихъ вѣдпустѣвъ всѣ застереженя въ инструкціи выраженій, мусять заховати ся. Примѣчае ся ще, що хотѣбы хто мавъ для себе бѣльше зъ сими вѣдпустами посвященыхъ предметѣвъ, то однакожь кождый зъ дотычныхъ вѣдпустѣвъ лише 1 разъ позыскувати може.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 16. Вересня 1901.

Ч. 83.

Ч. 7452. — Молитвы и дѣла вѣдпустовй за покуту при св. сповѣди задаванй.

Есть то загальнымъ правиломъ, що черезъ обовязковй дѣла не можна заразомъ вѣдпусты позыскувати, однакожь можуть бути выняткы, если Св. Отець выразно таковй постановить. Такй вынятокъ рѣшила св. конгрегація Вѣдпустѣвъ 11. Червня и потвердивъ Св. Отець 14 Червня с. р., т. в. що черезъ молитвы и дѣла вѣдпустовй, за покуту при св. сповѣди заданй, можна заразомъ также и дотычнй вѣдпусты позыскати; щѣ подае ся до вѣдомости ВЧ. Священства.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 14. Листопада 1901.

Ч. 84.

Ч. 7518. — Формуляръ до подань о продовжене платнѣ для приватного сотрудника.

Ч.:
парох.

Приказомъ зъ дня Ч. . . . заудѣлила Всесв. и Впр. Консistorія М. смиренно пѣдписаному въ дорозѣ Уряду деканального въ вѣдписи

рескриптъ В. ц. к. Намѣстництва зъ дня Ч. . . , пѣсля котрого В. ц. к. Министерство рескриптомъ зъ дня . . . Ч. . . призовило платню зъ фонду религійного для тут. приватного сотрудника на часъ вѣдъ дня . . . до дня

Понеже отже такъ призовлена платня зъ днемъ кѣнчить ся, а станъ рѣчий въ тут. парохіи не змѣнивъ ся на лучше — то смиренно пѣдписаный просить нынѣшнымъ о ласкаве вставлене ся до В. ц. к. Правительства о дальше в. призовлене платнѣ зъ фонду религійного для тут. приватного сотрудника (на 1, 2, 3, р., на часъ живни пѣдписаного).

На попертѣ сего прошеня примѣчае ся: 1, 2, 3, и т. д.

Вѣдъ гр. к. Ур. парох.

Пѣсля повышого формуляра мають Всч. Ур. парох. вносити сюда въ дорозѣ Ур. Дек. на 3. мѣсяцѣ передъ уплывомъ призовленой платнѣ прошеня о дальше в. призовлене той платнѣ и то всегда зъ покликѣмъ на тут. приказъ, на початку сего формуляра пѣдчеркненый, на котрый и Всч. Ур. дек. въ своимъ предложеню покликати ся мають.

Вѣдъ Митрополитальной Консistorіи.

Львѣвъ, дня 15. Листопада 1901.

Ч. 85.

Ч. 7519. — Въ справѣ приватныхъ сотрудниковъ.

Зъ покликѣмъ на тут. розпоряджене зъ 3/IX. Ч. 5910. и зъ 7/X. Ч. 6611. (Вѣдом. Ч. XI. и XII.) 1901. взывають ся до безпроводочного предложеня сюда выказѣвъ парохій зъ приватными сотрудниками поновно всѣ тѣ Всч. Уряды деканальнй, котрй доси такихъ выказѣвъ не предложили, взглядно донесеня сюда, що въ там. деканатѣ парохіи зъ приватными сотрудниками не находятъ ся.

Вѣдъ Митрополитальной Консistorіи.

Львѣвъ, дня 15. Листопада 1901.

Ч. 86.

Ч. 6001. О увольненіи сертификатѣвъ податковыхъ, маючихъ ся долучати до фасій конгруальныхъ, якъ и подань о выставлене тыхъ сертификатѣвъ вѣдъ належности стемплевон.

Выс. ц. к. Намѣстництво заудѣлило тутъ пѣдъ днемъ 2. вересня 1901 Ч. 93:002 слѣдуюче:

Вѣдпись рескрипту ц. к. Министерства вѣроисп. и просв. зъ дня 8. серпня 1901—Ч. 23.719 вытосованого до Гго Ексц. Пана ц. к. Намѣстника Галичины.

Anlässlich einer gestellten Anfrage hat das k. k. Finanz-Ministerium an die k. k. Finanz-Landes-Direktion in Wien auszusprechen befunden, dass sich die mit den Finanz-Ministerial-Erlässen vom 26. März 1886 Zl: 7913, und vom 24. November 1887, Zl: 35.361, den Eingaben zur Verlage der

Einbekenntnisse in Congruasachen zugestandene Befreiung auch auf die im Grunde des §. 4. II a der Verordnung des Ministeriums für Cultus und Unterricht und des Finanz-Ministeriums vom 16. November 1898, R. G. Bl. N. 20., beizubringenden Steuerzertifikate, beziehungsweise auf die Eingaben um Ausfertigung dieser Bescheinigungen erstreckt.

Hievon beehre ich mich Euere Excellenz unter Bezugnahme auf den hierortigen Erlass vom 10. April 1886 Zl. 6250, in Kenntniss zu setzen.

Тое подає ся до вѣдомости Всч. Духовенства.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ дня 15. Листопада 1901.

Ч. 87.

Обвѣщенія конкурсовъ.

I.

Митроп. Консистерія розписує на конкурсъ слѣдующій парохіи :

а) пѣдъ днемъ 31. Жовтня 1901 зъ реченцемъ до 26. Грудня 1901:

Ч. 6999. — **Заруде** зъ прилучеными Обарянцѣ, Янкѣвцѣ и Гребля, деканата Тарнопѣльскаго, наданя приватнаго.

б) пѣдъ днемъ 14. Листопада зъ реченцемъ до дня 20. Сѣчня 1902:

Ч. 7435. — **Красѣвъ** зъ прилучеными Раковецъ и Новосѣлки, декан. Щирецкаго, наданя приватнаго.

Ч. 7473. — **Бускъ** зъ прилучеными Воляны, Остапковецъ и Довга Сторона, деканата Бускаго, наданя приватнаго.

в) пѣдъ днемъ 16. Листопада 1901 зъ реченцемъ до дня 12. Сѣчня 1902:

Ч. 7554. — **Св. Варвары въ Вѣдни**, наданя правительственнаго.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

II.

Ч. 7178. — **Розписує ся конкурсъ на посаду катихита въ Калуши.**

Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Калуши розписала пѣдъ д. 5. Жовтня с. р. Ч. 1979 конкурсъ въ цѣли стаго замѣщеня посады гр. кат. катихита въ 6-класовѣй шкѣлѣ мужескѣй въ Калуши зъ обовязкомъ учити религіи такожъ въ тамошнѣй шкѣлѣ 6-класовѣй женскѣй. — До тои посады привязані суть поборы III класы платъ по мысли арт. 11. ustawy шкѣльной зъ дня 6. Липня 1899. (В. з. кр. Ч. 85).

Священники убѣгающіи ся о тую посаду, мають дотычнѣй поданя посредствомъ свои настоятельной власти внести до ц. к. окружной Рады шк. въ Калуши до дня 30. Листопада 1901.

Тое подає ся Всч. Клиру АЕпарх. до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 30. Жовтня 1901.

III.

Ч. 7334. — **Розписує ся конкурсъ на посаду катихита въ шкѣлѣ нар. въ Журавнѣ.**

Ц. к. окружна Рада шк. въ Жидачовѣ розписала пѣдъ д. 20. Жовтня 1901 Ч. 1335 конкурсъ въ цѣли стаго замѣщеня посады катихита въ 4-класовѣй шкѣлѣ мужескѣй въ Журавнѣ, зъ поборами III. класы платъ зъ уваглядненемъ постановленя §. 4. ustawy зъ дня 22. Червня 1899. Ч. 81 В. з. кр.

Священники убѣгающіи ся о тую посаду, мають свои дотычнѣй поданя посредствомъ свои настоятельной власти внести до высше сказанои ц. к. окружной Рады шкѣльной найдалше до дня 15. Грудня с. р.

Тое подає ся Всч. Клиру Архіепархіальному до вѣдомости.

Львѣвъ, дня 7. Листопада 1901.

ХРОНИКА.

Завѣдательство отримавъ:

О. Василій Лиско въ Буску.

Сотрудництва отримали 00:

Володимиръ Марчакъ новопост. пресвитеръ въ Болотни cum jure directionis, Илія Андрущишинъ въ Дерновѣ, Петро Рудакевичъ въ Голочу, Теодоръ Василюкъ въ Стрыбѣвцѣ.

Выс. Президія ц. к. Намѣстництва згаджає ся на канон. институцію 00:

Теодора Булы на Путятинцѣ, Николая Левачкаго на Оброшинѣ.

Канон. институцію отримавъ:

О. Михаилъ Газрилюкъ на Стѣльско.

Выс. ц. к. Правительство асигнувало плату для частныхъ сотрудниковъ:

въ Дубѣвцѣхъ и Любѣнцѣхъ на 1. рокъ.

Престоль упривилеованый отримали церкви:

пар. Успенія Пресв. Богородицѣ въ Конюхахъ, фил. Сожествія Св. Духа въ Конюхахъ — Кутѣ, пар. Покрова Пресв. Богородицѣ въ Ланахъ, пар. Св. Арх. Михаило въ Остаю, пар. Св. О. Николая въ Теревовли, пар. Воведенія Пресв. Богородицѣ въ Пѣйлѣ, фил. Св. Арх. Михайла въ Сѣвцѣ, Св. О. Николая въ Лозинѣ, пар. Покрова пресв. Богородицѣ въ Ходачковѣ великомъ, пар. Св. Василя В. въ Довгѣмъ дек. Калуш., фил. св. священномученика Игнатія въ Тужилѣвѣ.

Брацтва найсв. Тайнъ зѣстали канонно установленіи при церквахъ:

пар. Препод. Матери Параскеви въ Велдѣжи, пар. Рождества Христоваго въ Галичи, пар. Покрова пресв. Богородицѣ въ Клебанѣвцѣ, фил. св. ВМ. Дмитрія въ Коршилѣвцѣ, пар. Воздвиженія Ч. Креста въ Дмитровѣ, пар. Покрова пресв. Богородицѣ въ Луцѣ малѣй, фил. Рождества пресв. Богородицѣ въ Фашѣвцѣ.

Брацтва тверезости зѣтали канонно установлені при церквахъ:
пар. Св. ВМ. Панталеймона въ Демяновѣ, пар. Рождества пресв. Богородицѣ въ Со-
сновѣ, фил. св. ВМ. Дмитрія въ Семикѣвцяхъ.

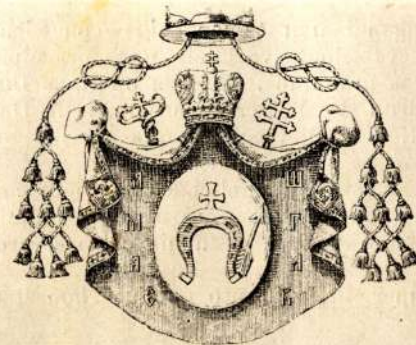
Некрольога.

О. Емилианъ Петрушевичъ, парохъ въ Буску, померъ дня 9. Жовтня 1901.
Душа Его поручае ся молитвамъ Веч. Клара.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 16. Листопада 1901.

✠ **АНДРЕЙ.**
Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіальний Вѣдомости

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 9. Грудня.

Ч. XIV.

Ч. 88.

Ч. 6417. — Власти Ординаріева вѣдъ Св. Апост. Престола надані.

Заудѣляють ся ВЧ. Священству ко евентуальному употребленю власти Ордина-
ріева вѣдъ Св. Апост. Престола надані.

I. Власти *pro foro externo.*

а) Звычайі („*Quinquennalia*“)

Пропатамда Ч. 12.122 изъ 20. грудня 1900 на пять лѣтъ.

1. *Absolvendi ab haeresi, et apostasia a fide, et a schismate quoscum-
que etiam ecclesiasticos, tam saeculares, quam regulares, non tamen eos, qui
ex locis fuerint, ubi sanctum officium exercetur, nisi in locis missionum, in
quibus impune grassantur haereses, et post judicialem abjuratiorem, illuc re-
versi, in haeresim fuerint relapsi, et hos in foro conscientiae tantum.*

2. Tenendi, et legendi non tamen aliis concedendi, praeterquam, ad tempus tamen, iis sacerdotibus sive laicis, quos praecipue idoneos, atque honestos esse sciat, libros prohibitos, exceptis operibus Dupuy, Volney, M. Reghellini, Pigault, le Brun, De Potter, Bontham, I. A. Dulaure, Fêtes, et Courtisanes de la Grèce, Nouvelle di Casti, et aliis operibus de obscenis, et contra Religionem ex professo tractantibus.

3. Dispensandi in 3. et 4.¹⁾ simplici, et mixto in contrahendis et in contractis; cum haereticis vero conversis etiam in 2. simplici, et mixto, dummodo nullo attingat primum gradum, et in his casibus, prolem susceptam declarandi legitimam.

4. Dispensandi super impedimento publicae honestatis²⁾, iustis ex sponalibus proveniente.

5. Dispensandi super impedimento criminis, neutro tamen coniugum machinante, ac restituendi jus petendi debitum amissum³⁾.

6. Dispensandi in impedimento cognationis spiritualis, praeterquam inter levantem et levatum.⁴⁾

7. Hae vero dispensationes matrimoniales, videlicet 3. 4. 5. et 6. non concedantur nisi cum clausula, dummodo mulier rapta non fuerit, et si rapta fuerit, in potestate raptoris non existat, et in dispensationibus huiusmodi declaretur expresse, illas concedi tamquam a sedis apostolicae delegato, ad quem effectum etiam tenor huiusmodi facultatum inseratur; cum expressione temporis, ad quod fuerint concessae⁵⁾.

8. Dispensandi in irregularitatibus ex delicto occulto tantum provenientibus, excepta ea quae ex homicidio voluntario contrahitur⁶⁾.

¹⁾ Indeterminata locutio „in 3. et 4.“ etc. comprehendit tum consanguinitatem tum affinitatem. De publica honestate ex matr. rato non consum. disputant auctores; in praxi tamen cum matrim. semper praesumatur consummatum casus vix occurret.

Verba „simplici et mixto“ saepissime usitantur de graduum aequalitate vel inaequalitate, interdum vero de eiusdem impedimenti multiplicitate ex diversis sc. stipitibus. Utraque significatio assumenda est in casu nostro iuxta declarationem s. Off. 15. Junii 1875. In petitionibus tamen multiplex impedimentum ad validitatem indulti est exprimentum. Ben. XIV. 27. sept. 1755. „In 3 et 4.“ excludit secundum gradum quocumque modo, hinc dispensari nequit in 3. v. 4. tangente 2. Licet enim generatim gradus remotior trahat post se propinquiorem et facultas dispensandi late sit interpretanda, tamen interpretatio ipsa non est extendenda ultra verborum significationem; item S. Sedes accurate proponens facultatem concessam certe propinquoioris gradus mentionem fecisset.

²⁾ sc. tum in contrahendis tum in contractis.

³⁾ Item tum in contrahendis tum in contractis. „Ius pet. deb.“ quod amittitur in poenam adulterii.

⁴⁾ Multo magis excipitur imped. cogn. spir., quod est inter baptizantem et baptizatum.

⁵⁾ Prima pars clausulae „dummodo mulier rapta non fuerit“, sub invaliditate dispensationis debet verificari; altera: „et in dispensationibus huiusmodi declaretur expresse, illas concedi tamquam a sedis ap. delegato“, ad licitatem tantum. S. Off. 15. Jun. 1875.

⁶⁾ Potestas, quae ex Trid. S. 24 c. VI de Ref. Episcopis competit in foro conscientiae tantum, hic ad forum quoque externum extenditur.

9. Dispensandi, et commutandi vota simplicia in alia pia opera, exceptis votis castitatis et religionis.

10. Absolvendi ab omnibus censuris etiam speciali modo in Bulla *Apostolicae Sedis moderationi* diei 12. Octobris 1869, Romano Pontifici reservatis, excepta absolutione complicitatis in peccato turpi¹⁾.

11. Conferendi ordines extra tempora, et non servatis interstitiis usque ad sacerdotium inclusive²⁾.

12. Dispensandi super defectu aetatis unius anni ob operariorum penuriam, ut promoveri possint ad sacerdotium, si alias idonei fuerint.

13. Conficiendi olea cum quinque saltem sacerdotibus, non tamen extra diem coenae Domini, nisi necessitas aliud urgeat.

14. Celebrandi bis in die, si necessitas urgeat, ita tamen, ut in prima missa non sumpserit ablutionem, per unam horam ante auroram, et aliam post meridiem, sine ministro, sub dio, et sub terra, in loco tamen decenti, etiamsi altare sit fractum, vel sine reliquiis sanctorum, et praesentibus haereticis, schismaticis, infidelibus, et excommunicatis, et aliter celebrare non possit. Caveat vero, ne praedicta facultate, seu dispensatione celebrandi bis in die, aliter, quam ex gravissimis causis, et rarissime utatur, in quo graviter ipsius conscientia oneratur Quod si hanc eandem facultatem alteri sacerdoti iuxta potestatem inferius apponendam communicare, aut causas ea utendi alicui qui a S. Sede hanc facultatem obtinuerit, approbare visum fuerit, serio ipsius conscientiae injungitur, ut paucis dumtaxat, iisque maturioris prudentiae, ac zeli, et qui absolute necessarii sunt, nec pro quolibet loco, sed ubi gravis necessitas tulerit, et ad breve tempus eandem communicet, aut respective causas approbet.

15. Deferendi Sanctissimum Sacramentum occulte ad infirmos sine lumine illudque sine eodem retinendi pro eisdem infirmis, in loco tamen decenti, si ab haereticis, aut infidelibus est periculum sacrilegii.

16. Induendi se vestibus saecularibus, si aliter, vel transire ad loca eorum curae commissa vel in eis permanere non poterunt.

17. Recitandi rosarium, vel alias preces, si breviarium secum deferre non poterunt, vel divinum officium ob aliquod legitimum impedimentum recitare non valeant.

18. Dispensandi, quando expedire videbitur, super esu carniarum, ovorum et lactiniorum tempore jejuniorum et praesertim quadragesimae; non tamen per generale indultum, sed in casibus particularibus.

¹⁾ Agitur de absolutione in foro externo et ab omnibus censuris. Pro foro enim interno, in casibus occultis, a censuris, quae simpliciter RP. sunt reservatae, absolvent Episcopi potestate ordinaria a Trid. concessa.

²⁾ Generalis locutio „extra tempora“ iuxta responsum S. C. C. datum Eppo Brixinens, 15. Jan. 1689 ad festa de praecepto etiam suppressa restringitur, nisi adsit legitima consuetudo quae indefinita facultate „extra tempora“ suffulta tuto in praxim potest deduci, vel speciale obtineatur indultum.

19. Communicandi has facultates in totum, vel in partem, prout opus esse secundum ejus conscientiam judicaverit, sacerdotibus idoneis in conversione animarum laborantibus, et praesertim tempore sui obitus; ut sede vacante sit qui possit supplere donec Sedes apostolica certior facta, quod quamprimum fieri debebit, per delegatos, aut unum ex eis, alio modo provideat.

20. Et praedictae facultates gratis et sine ulla mercede exercentur, et ad quinquennium tantum concessae intelligantur.

21. Utendi eisdem facultatibus in dioecesi sibi commissa tantum¹⁾.

6) **Власти надъобыкновеннѣ.**

Пронатамда Ч. 12.257 изъ 17. сѣчня 1901.

1. Dispensandi cum fidelibus suae jurisdictioni subiectis in matrimoniis contrahendis super impedimento tertii gradus attingentis secundum consanguinitatis ac affinitatis, pro quinquaginta tantum casibus et legitima causa concurrente.

2. Dispensandi pariter cum fidelibus suae jurisdictioni subiectis super impedimento secundi gradus affinitatis tangentis primum lineae transversae pro triginta dumtaxat casibus in matrimoniis contrahendis, dummodo canonica causa concurrat.

3. Dispensandi item cum fidelibus suae jurisdictioni subiectis in matrimoniis contrahendis super impedimento secundi gradus aequalis consanguinitatis ac affinitatis lineae transversae pro quinquaginta tantum casibus, iustis ac legitimis accedentibus causis.

4. Dispensandi pariter cum fidelibus suae jurisdictioni subjectis in matrimoniis contrahendis super impedimento primi gradus aequalis affinitatis lineae transversae pro quinquaginta dumtaxat casibus dummodo legitima ac graves causae concurrant.

Пронатамда Ч. 12.122 изъ 20. грудня 1900.

5. Dispensandi cum suis subditis, iustis tamen gravibusque accedentibus causis, super impedimento impediante mixtae Religionis; dummodo cautum omnino sit conditionibus ab Ecclesia praescriptis ac praesertim de amovendo a coniuge catholico perversionis periculo, de conversione coniugis acatholici pro viribus curanda, deque universa utriusque sexus prole in sanctitate Catholicae Religionis omnino educanda; erogata in pium opus aliqua elemosyna, iuxta vires, arbitrio dispensantis.

6. Ut facultatibus ab Apostolica Sede ei tributis dispensandi super quibusdam impedimentis matrimonium dirimentibus singillatim sumptis uti etiam possit in casibus, in quibus duo vel plura simul concurrant ex

¹⁾ Sensus est, quod ille, cum quo Episcopus dispensat, debet non tantum esse dioecesanus, sed etiam intra fines dioecesis actualiter commorari. Episcopus potest esse extra dioecesim. S. Off. 2. Maji 1877.

praedictis impedimentis, nec non concurrente quoque impedimento mixtae communionis, si etiam pro huius dispensatione concedenda facultatem jam obtinuerit; accedentibus tamen iustis iisque gravibus causis, et in urgentioribus casibus, pro quibus tempus non suppetat recurrendi ad sanctam Sedem.

II. **Власти pro foro interno.**

Св. Пенуменіарія изъ 15. грудня 1900 на пять лѣтъ.

Vobis Venerabili in Christo Patri Andreae Szeptycki Archiepiscopo Leopoliensis. Ruthenorum infrascriptas communicamus facultates ad quinquennium duraturas, quibus non obstante Constitutione Apostolicae Sedis, pro foro conscientiae per vos sive per vestrum vicarium in spiritualibus generalem, dummodo in sacro presbyteratus ordine sit constitutus, et intra fines vestrae dioecesis confessionem pro grege vobis commisso et intra fines vestrae dioecesis tantum atque de speciali in unoquoque casu exprimenda Sedis Apostolicae auctoritate vobis delegata uti valeatis; quasque canonico poenitentiaro, nec non vicariis foraneis pro foro pariter conscientiae ac in actu sacramentalis confessionis dumtaxat, etiam habitualiter, si vobis placuerit, aliis vero confessariis, cum ad vos sive ad praedictum vicarium generalem in casibus particularibus poenitentium recursum habuerint, pro exposito casu impertiri possitis, nisi ob peculiare causas aliquibus confessariis a vobis specialiter subdelegandis, per tempus arbitrio vestro statuendum, illas communicare iudicabitur.

1. Absolvendi ab excommunicatione Romano Pontifici simpliciter reservata ob manus violentas injectas sive in Clericos sive in Regulares, dummodo non fuerit secuta mors vel mutilatio, seu lethale vulnus, aut ossium fractio, et dummodo casus ad forum Ordinarii deducti non fuerint; iniunctis de iure iniungendis et praesertim ut parti laesae competenter satis fiat.¹⁾

2. Absolvendi a censuris contra duellantes statutis in casibus dumtaxat ad forum Ordinarii non deductis; iniuncta gravi poenitentia salutari et aliis iniunctis, quae fuerint de iure iniungenda.²⁾

3. Absolvendi quoscumque poenitentes (exceptis haereticis publicis, sive publice dogmatizantibus) a quibusvis sententiis, censuris et poenis ecclesiasticis incursis ob haereses tam nemine audiente vel advertente, quam coram aliis externatas, ob infidelitatem et catholicae fidei abiurationem private ad-

¹⁾ Extenditur potestas ordinaria Episcopi adeo, ut etiamsi intercedat percussio s. d. mediocris v. gravis, „dummodo non fuerit secuta mors vel mutilatio...“ itemque etiamsi casus sit publicus „dummodo casus ad forum Ordinarii deducti non fuerint“, possint absolvere.

²⁾ Non tantum in casibus occultis, quod possunt ex Conc. Trid. SS. 24 c. VI. de R. sed etiam in publicis, qui ad forum Ord. non sunt deducti (semper tamen in et pro foro int. ratione huius indulti; quoad forum externum data est facultas in quinquennialibus pro f. ext. s. n. 10.)

missas, sortilegia et maleficia haereticalia etiam cum sociis patrata, nec non ob daemone invocationem cum pacto donandi animam, eique praestitam idolatriam ac superstitiones haereticas exercitas, ac demum ob quaecumque insinuata falsa dogmata incursis, postquam tamen poenitens complices, si quos habeat, prout de iure denunciaverit, et quatenus ob iustas causas nequeat ante absolutionem denunciare, facta a poenitente seria promissione denuntiationem peragendi cum primum et meliori modo, quo fieri poterit, et postquam in singulis casibus coram absolvente haereses secrete abiuraverit et pactum cum maledicto daemone initum expresse revocaverit, tradita eidem absolventi syngrapha forsitan exarata aliisque mediis superstitiosis ad omnia comburenda seu destruenda; iniuncta pro modo excessuum gravi poenitentia salutari cum frequentia sacramentorum et obligatione se retractandi apud personas coram quibus haereses manifestavit, et reparandi illata scandala¹⁾.

4. Absolventi a censuris incursis ob violationem clausurae regularium utriusque sexus, dummodo non fuerit commissa cum intentione ad malum finem etiam effectu non secuto, nec casus fuerint ad forum Ordinarii deducti; cum congrua poenitentia salutari. Et insuper absolventi mulieres tantum a censuris et poenis ecclesiasticis ob violationem ad malum finem clausurae virorum religiosorum incursis, dummodo tamen casus occulti remaneant, iniuncta gravi poenitentia salutari cum prohibitione accedendi ad ecclesiam aut conventum seu coenobium dictorum religiosorum, durante occasione peccandi²⁾.

5. Absolventi a censuris ob retentionem et lectionem librorum prohibitorum incursis, iniuncta congrua poenitentia salutari, nec non firma obligatione tradendi prout de iure sive per se sive per alium absque ulla mora

¹⁾ Ab haeresi mere interna, quam quis animo suo nutrit minime ad extra pandendo quisque confessarius valet absolvere. Sermo itaque est de haeresi externe manifestata sive seorsim et clam, sive coram aliis. Sic pro foro interno. Pro foro externo si haeresis notoria et in forum Ordinarii deducta, absolvit ipse Ordinarius potestate ordinaria; si autem externa et occulta, absolvit vi fac. quinquennialium pro foro externo s. n. I.

In clausula „exceptis haeticis publicis, sive publice dogmatizantibus“ non comprehenduntur haeretici publici, quin sint simul dogmatizantes. Bene vero comprehenduntur, qui dogmatizantes sunt non formaliter publice, sed privatim, scilicet modo uno, modo altero audiente, modo aliis paucis ita, ut successu temporis numerus auditorum fiat valde excessivus, si notorium sit, haeticum praedicta ratione falsa dogmata spargere. Tales vi praesentium absolvi nequeunt. S. Poenit. 3. Martii 1880.

²⁾ Censurae hic spectantes numerantur inter RP. simpliciter reservatas, nr. VI. et VII.; et nr. VI. sonat: „Violantes clausuram monialium cuiuscumque generis aut conditionis sexus vel aetatis fuerint... pariterque eos introducetes vel admittentes; itemque moniales ab illa exeuntes“.

Nr. VII.: „Mulieres violantes regularium virorum clausuram et superiores eas admittentes“. Haec pro foro interno; quoad forum externum v. s. inter quinqu. pro foro externo Nr. 10.

et quantum fieri poterit ante absolutionem libros prohibitos, quos poenitens in sua potestate retineat¹⁾.

6. Absolventi a casu Sedi Apostolicae reservato ob accepta munera a regularibus utriusque sexus, iniuncta poenitentia salutari, et quando agitur de muneribus, quae valorem decem scutorum²⁾ non excedunt, imposita aliqua eleemosyna absolventis iudicio taxanda et caute eroganda cum primum poterit in beneficium religionis aut conventus, cui facienda esset restitutio, dummodo tamen non constet quod illa fuerint de bonis propriis religionis; quatenus vero accepta munera vel fuerint ultra valorem scutorum decem, vel constet fuisse de bonis propriis religionis, facta prius restitutione, quam si de praesenti poenitens adimplere nequeat, emissa seria promissione restituendi intra terminum absolventis arbitrio praefiniendum; alias sub reincidentia.

7. Absolventi a censuris et poenis ecclesiasticis eos, qui sectis vetitis massonicis, aut carbonariis, aut aliis eiusdem generis sectis nomen dederunt aut qualemcumque favorem praestiterunt, ita tamen, ut a respectiva secta omnino se separent eamque abiurent, libros, manuscripta ac signa sectam respicientia, si quae retineant, in manus absolventis tradant, ad Ordinarium quamprimum caute transmittenda, aut saltem, si iustae gravesque causae id postulent, comburenda; iniuncta pro modo culparum gravi poenitentia salutari cum frequentia sacramentalis confessionis aliisque iniunctis de iure iniungendis; nec non absolventi eos, qui eiusmodi sectarum duces et coriphaeos occultos denunciare culpabiliter neglexerint, iniuncta pariter salutari poenitentia et firma obligatione sub reincidentia eosdem vobis, vel aliis, ad quos spectat prout de iure denunciandi.

8. Absolventi religiosos cuiuscumque ordinis (etiam moniales per confessarios tamen pro ipsis a vobis approbatos vel specialiter deputandos) non solum a praemissis, sed etiam a casibus et censuris in sua religione reservatis, dummodo religiosi apud confessarium subdelegatum legitimam habuerint licentiam peragendi confessionem sacramentalem.

9. Dispensandi ad petendum debitum coniugale cum transgressore voti castitatis privatim emissi, qui matrimonium cum dicto voto contraxerit, huiusmodi poenitentem monendo, ipsum ad idem votum servandum teneri tam extra licitum matrimonii usum, quam si marito vel uxori respective super-vixerit.

¹⁾ Iuxta const. *Apostolicae Sedis* una tantum pro lectione et retentione libr. proh. incurritur censura, quae inter excom. l. s. R. P. speciali modo reserv. sub nro II. continetur nempe: Omnes et singuli scienter legentes, sine auctoritate Sedis Apostolicae libros apostatarum et haeticorum haeresim propugnantes nec non libros cuiusvis auctoris per apostolicas litteras nominatim prohibitos, eosdemque libros retinentes, imprimetes et quomodolibet defendentes.

²⁾ Scutati valor est 5 cor. circa.

10. Dispensandi cum incestuoso seu incestuosa, ad petendum debitum coniugale, cuius ius amisit ex superveniente occulta affinitate per copulam carnalem habitam cum consanguinea seu consanguineo sive in primo, sive in primo et secundo, sive in secundo gradu suae uxoris seu respective mariti; remota occasione peccandi¹⁾ et iniuncta gravi poenitentia²⁾ salutari et confessione sacramentali singulis mensibus per tempus arbitrio dispensantis statuendum.

11. Dispensandi super occulto impedimento primi, nec non primi et secundi, ac secundi tantum gradus affinitatis ex illicita copula provenientis, quando agitur de matrimonio cum dicto impedimento iam contracto, et quatenus agatur de copula cum suae putatae uxoris matre, dummodo illa secuta fuerit post eiusdem putatae uxoris nativitatem et non aliter: monito poenitente de necessaria secreta renovatione consensus cum sua putata uxore vel suo putato marito, certiorato seu certiorata de nullitate prioris consensus, sed ita caute, ut ipsius poenitentis delictum nusquam detegatur: et quatenus haec certioratio absque gravi periculo fieri nequeat, renovato consensu iuxta regulas a probatis auctoribus traditas³⁾; remota occasione peccandi ac iniuncta gravi poenitentia salutari et confessione sacramentali semel in mense per tempus dispensantis arbitrio statuendum.

Item dispensandi super dicto occulto impedimento, seu impedimentis affinitatis ex copula illicita etiam in matrimoniis contrahendis, dispensandique facultatem subdelegandi, etiam habitualiter parochis vestrae dioecesis, quando tamen omnia parata sint ad nuptias, nec matrimonium usque dum ab Apostolica Sede obtineri possit dispensatio absque periculo gravis scandalii differi queat; remota semper occasione peccandi, et firma manente conditione, quod copula habitata cum matre mulieris huius nativitatem non antecedit; iniuncta in quolibet casu poenitentia salutari.

12. Dispensandi super occulto criminis impedimento, dummodo sit absque ulla machinatione et agatur de matrimonio iam contracto; monitis putatis coniugibus de necessaria consensus secreta renovatione, et iniuncta gravi poenitentia salutari et confessione sacramentali semel singulis mensibus per tempus dispensantis arbitrio statuendum.

Item dispensandi super eodem occulto impedimento, dummodo sit absque ulla machinatione, etiam in matrimoniis contrahendis, in casibus tamen urgentioribus in quibus tempus non suppetat recurrendi ad S. Sedem; iniuncta gravi poenitentia salutari et confessione sacramentali semel singulis mensibus per tempus dispensantis arbitrio statuendum.

¹⁾ „remota occasione peccandi“, quae si proxima et voluntaria omnino debet tolli, si necessaria, removeri. Quodsi poenitens renuat, dispensatio nequit executioni mandari.

²⁾ „iniuncta gravi poen.“ quae arbitrio confessarii relinquatur, atque necessario iniuncta, non tamen sub invaliditate dispensationis, est enim simplex mandatum non autem conditio sine qua non, ut expresse traditur sub finem indulti.

³⁾ Si regulae ab auctoribus traditae sine magna admiratione et offensione partis impedi- menti ignarae adhiberi non possunt, tunc sanatio matrimonii in radice a S. Sede petenda erit.

Mens autem nostra est 1° ut si forte ex oblivione et inadvertentia ultra praedictum terminum his facultatibus vos uti contingat, absolutiones et dispensationes exinde impertitae ratae sint et validae; 2° ut iniunctio confessionis sacramentalis de qua sub nn. 10, 11 et 12 non sit irritativa sed tantum praecipitiva; 3° ut his facultatibus non solum singillatim sed etiam cumulatim in uno eodemque casu uti possitis.

III. Власти и привилеи зъ вѣдпустами злученіи

Пронатанда Ч. 12.122 изъ 20. грудня 1900 на пять лѣтъ.

1. Declarandi privilegiatum ad septennium unum dumtaxat altare in qualibet ex parochialibus, seu quasi parochialibus, aliisque insignioribus suae iurisdictionis ecclesiis, in quibus aliud privilegiatum non adsit, pro cunctis Missae Sacrificiis, quae in eodem altari a quocumque presbytero saeculari vel cuiusvis ordinis regulari celebrabuntur.

Бреве изъ 22. грудня 1900 на часть правленія въ
Архіепархіи.

2. Власть удѣлюванія Благословенія Апостольскаго зъ повнымъ вѣдпustomъ въ часть смерти — зри Вѣдомости Ч. 20 (ст. 44.)

Пронатанда Ч. 12.122 изъ 20. грудня 1900 на семь лѣтъ.

3. Вѣдпустъ при всіяхъ въ Архіепархіи — зри Вѣдомости Ч. 69. (ст. 109).

4. Impertiendi intra fines suae Archidioecesis ter quolibet anno Papalem Benedictionem in diebus Paschatis Resurrectionis D. N. I. C. ac in ejusdem Nativitatis et in die festo S. Georgii, titularis Ecclesiae Cathedralis Leopoliensis. Ruthenorum cum indulgentia plenaria ab eis lucranda, qui vere poenitentes, confessi ac sacra communione refecti, eidem benedictioni interfuerint, Deumque pro felici statu Sanctitatis Suae, Episcopi et s. Matris Ecclesiae oraverint.

5. Ut in actu visitationis parochiarum et missionum, et etiam communitatum tam saecularium, quam regularium lucrari possint Archiepiscopus et ejus Coadjutor, nec non totus Clerus ac Christifideles omnes, Indulgentiam plenariam pro una vice tantum in qualibet paroecia, seu missione, aut districtu, dummodo ii, qui Presbyteri sunt, celebrent s. Missae Sacrificium, et alii contriti, confessi ac sacra Communione refecti, pias ad Deum preces fuderint pro s. fidei propagatione et iuxta mentem Sanctitatis Suae.

6. Ut in celebratione primae Missae, quam dictus Archiepiscopus peractus erit, lucrari possint tam ipse, quam omnes utriusque sexus Christifideles suae iurisdictioni subiecti, indulgentiam plenariam, dummodo vere poenitentes, confessi ac sacra Communione refecti per aliquod temporis spatium pias ad Deum preces effuderint pro s. fidei propagatione ac iuxta Summi Pontificis intentionem, valituram et applicabilem quoque per modum suffragii Animabus in Purgatorio detentis.

7. Insuper SSmus benigne concedit plenariam indulgentiam omnibus ac singulis Christifidelibus, qui inchoante Synodo, Missae Sacrificio, servatis

consuetis conditionibus in Metropolitana Ecclesia Leopoliens. Ruthenorum celebrando, devote astiterint.

Бреве изъ 22. грудня 1900 на сѣмь лѣтъ.

8. Omnibus utriusque sexus Christifidelibus vere poenitentibus et confessis, qui Cathedralem Ecclesiam Leopoliensem Ruthenorum in qua Communio Generalis de Ordinarii licentia in uno anni die ab eodem Ordinario specificando agatur, eodem die devote visitaverint, ibique SSimum Eucharistiae Sacramentum sumpserint, et pro Christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, peccatorum conversione ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem etiam animabus fidelium in purgatorio detentis per modum suffragii applicabilem misericorditer in Domino concedimus.

Пронатанда Ч. 12122 изъ 20. грудня 1900 на пять лѣтъ.

9. Власть посвящавана побожныхъ предметѣвъ зъ вѣдустами папскими — зри Вѣдомости Ч. 82. (стор. 123.)

Пронатанда Ч. 12553 изъ 15. сѣвтя 1901.

10. Власть заудѣлювана канонно установленымъ брацтвамъ тверезости наданныхъ имъ вѣдустѣвъ. (Брацтва найсв. Тайнъ вже изъ загалного постановленя одержують черезъ само канонне установлене вѣдусты для нихъ назначеній).

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята

Львѣвъ, дня 1. Листопада 1901.

Ч. 89.

Ч. 7612. — Взглядомъ выказѣвъ священн. вѣдѣвъ и сирѣтъ до запомогі зъ станиславвского фонда вдов-сирот. управленнхъ.

По желаню Станиславвской Консисто́ріи въ дописи зъ дня 15. листопада Ч. 4572 завывають ся Всч. Уряды деканальній заподати впростъ до згаданой Консисто́ріи найдалше до 15. грудня с. р. Выказы въ подяченнхъ деканатахъ проживаючихъ священ. вѣдѣвъ и сирѣтъ Станиславвской Епархіи.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Львѣвъ, дня 26. Листопада 1901.

Ч. 90.

Ч. 7857. Ордин. Комисарѣ школьній и делегаты до ц. к. окружныхъ Радѣ шк. взымають ся до предложія справозданъ.

Всч. Ординаріятскій Комисарѣ школьній, котрій еще до теперь не предложили Митрополитальной Консисто́ріи своихъ справозданъ о стаѣи науки религіи и моральности въ школахъ народныхъ въ роцѣ шк. 1900/1901, взымають ся предложити таковій справозданя безъ всякой проволоки.

Рѣвножъ взымають ся Всч. Делегаты до ц. к. окружныхъ Радѣ школьннхъ, еще не предложившіи суди справозданя о своей дѣяльности въ достычній ц. к. Радѣ школьній окружній въ послѣднімъ роцѣ школьнѣмъ, щобы такове безприволочно предложили.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Ч. 91.

Обвѣщеня конкурсовъ.

Митроп. Консисто́рія розписуе на конкурсъ пѣд днемъ 5. грудня 1901. зъ реченцемъ до дня 30. сѣчня 1902 слѣдуючій парохій:

Ч. 7948. — Юнашкѣвъ зъ прилучеными Обельница и Куницѣ, деканата Рогатиньского, наданя приватного.

Ч. 8001. — Нуряны зъ прилучеными Пѣдвысоке, Вулька, Гутиско и Демня, деканата Нараѣвского, наданя приватного.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

ХРОНИКА

Архисерейске благословеніе и повне узнане за точне, равне и совѣстне выповненіе обовязкѣвъ якъ и за тактовне поступоване яко префекта студій при тут. духовнѣй Семинаріи отримавъ:

О. Константинъ Вандавлякъ, тепер. духовникъ Семинаріи въ Черемьшля.

Завѣдательства отримали 00.:

Евстахій Радкевичъ въ Красѣвъ, Юстинъ Озимкевичъ Ч. С. В. В. въ Краснопуци, Николай Семеновъ при церквѣ Св. Варвары въ Вѣдни.

Сотрудництва отримали 00.:

Алексей Базюкъ при церквѣ Св. Варвары въ Вѣдни, Петро Патриво въ Кобыловолкахъ, Лука Побоярскій въ Заваловѣ, Володимаръ Куницкій cum jure directionis въ Камьянкахъ.

Въ пропозиціи умѣщени 00.:

на Голобутѣвъ въ тернѣ: 1) Петро Яцаниаъ, 2) Евстахій Нижанковскій, 3) Михаилъ Яцкевичъ, — а въ списѣ: 4) Василій Владичинъ, 5) Филемонъ Ковальскій. на Тейсарѣвъ въ тернѣ: 1) Емиліанъ Левинцій, 2) Юліанъ Галькевичъ, 3) Петро Соловѣй, — а въ списѣ: 4) Николай Романюкъ, 5) Іосифъ Дикій. на Черницѣ въ тернѣ: 1) Никифоръ Клубокъ, 2) Кароль Бугриньскій, 3) Николай Романюкъ — а въ списѣ: 4) Іосифъ Дикій, 5) Іоанъ Королюкъ. на Дѣдилѣвъ въ тернѣ: 1) Николай Поджарко, 2) Володимаръ Яцковскій, 3) Климентій Базилевичъ — а въ списѣ: 4) Василій Лиско, 5) Іосифъ Дикій, 6) Іоанъ Королюкъ, 7) Іоанъ Потопникъ, 8) Іосифъ Мельницкій.

Презенту отримавъ:

О. Теодоръ Пайкушь на Зарубицѣ.

Выс. Президія ц. к. Намѣстництва згаждає ся на канон. институцію :

О. Игнатій Глѣбовицкаго на Илбвѣ.

До канон. институціи вѣзваный :

О. Игнатій Глѣбовицкій на Илбвѣ.

Канон. институцію отримавъ :

О. Евгений Шухевичъ на Подберезцѣ.

Декретъ увольненія вѣдъ испыту конкурсового парох. отримали ОО.:

Д-ръ Василій Левицкій, Прадаты Провотаръ Апост., тайный Шамбелянъ Его Святости, Прокураторъ и пр. Юліанъ Левицкій, парохъ Пенякъ, Геронъ Кмицикевичъ, деканъ и парохъ Фраги, Антоній Целевичъ, парохъ Лозины.

Декретъ на провизор. катихитѣвъ отримали ОО.:

Іоанъ Давидовичъ при выдѣловѣй школъ женской СС. Бенедиктинокъ; Стефанъ Мохнацкій при школахъ: мужской и женской им. св. Анны, мужской им. Сынкевича и женской им. Косцюшки.

Выс. ц. к. Правительство асигнувало плату для частныхъ сотрудниковъ :

въ Долбнѣмъ декап. Теревов. вѣдъ 7/11 1900 до кбнца 1902, въ Островѣ дек. Ходорбв., въ Пѣдмихайлю, въ Печенѣи и въ Журавнѣ на 1 рѣкъ.

Власть вѣпанѣи на одинъ рѣкъ отримавъ :

О. Парохъ въ Бѣлѣмъ Каменн.

Грамоты на благословеніе церкви выдано :

пар. Вознесенія Господняго въ Настасовѣ, фил. Состраданія Пресв. Богородицѣ въ Новоселци, пар. Св. Матери Параскевы въ Деревлячахъ, фил. Св. ВМ. Дмитрія въ Бабинѣ зарбчибѣмъ, пар. Преображенія Господняго въ Токахъ, фил. Св. Арх. Михаила въ Лисковѣ.

Вѣдпусть на всегда отримала церковь :

пар. Св. Василя Вел. въ Долбнѣмъ дек. Калуского.

Некрольоги.

О. Петро Медвецкій, ювидятъ, смерит. парохъ Чесникъ, померъ дня 26. Листопада с. р. Душа его поручає ся молитвамъ Веч. Клира.

Вѣдъ Митрополитгальнаго Ординаріата.

Льбѣвѣ, дня 9. Грудня 1901.

✠ **АНДРЕЙ.**
Митрополитъ.

Типографія Старожицького Інституту.

УП 21.593

1901

Книжка
1001